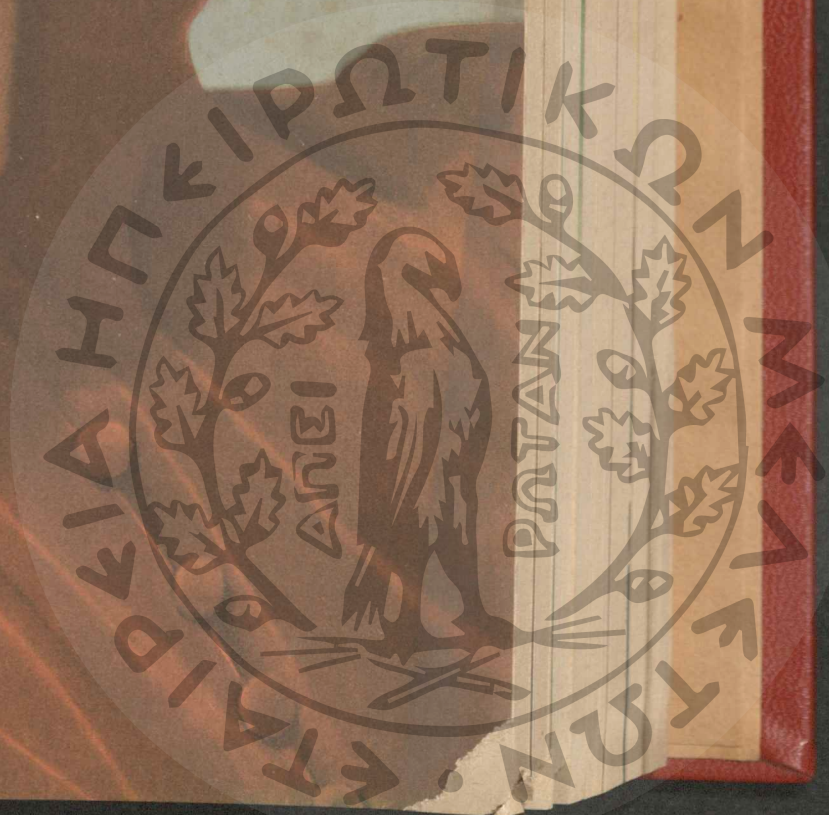

ΟΚΤ. 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ελπίδα

ΕΤΟΣ
15^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. 41 (762)

στο κέντρο της γειτονιάς.

Έτσι έλεγε στον ταμία του, αλλά θρήκε δυο δωμάτια που χρειάζονταν, στην άκρη της γειτονιάς, σ' ένα δρόμο σέ ψηλώμα, που έπειτα γινόταν κατηφορικός κ' έβγαине στη θάλασσα, στο μικρό λιμάνι που στην πλακόστρωτη παραλία του, συχνά, πολύ συχνά, ψαράδες καθισμένοι κατάχαμα διώρωναν τα δίχτυα τους...

Αντικρύ στα δωμάτια του ήταν ένα σπίτι χαμηλό στο μπροστινό μέρος με ταρράτσα γεμάτη γλάστρες με λουλούδια, και στο βάθος ψηλό. Στην ταρράτσα έβλεπε σχεδόν κάθε απόγευμα, δυο κορίτσια και μία ηλικιωμένη γυναίκα, που όλο στις γλάστρες έπρόσεχε, στα λουλούδια τους.

Τό ένα απ' τα κορίτσια ήταν σωστή καλλονή. Τά είδε κι' έξω την Κυριακή κι' έμεινε έπειτα στο παράθυρο, τα-ραγγμένος, τρέμοντας...

Τί πρόσωπο, τί μάτια, τί σώμα!... Σάν νάλαμπε δλη του φάνηκε.

Η αδελφή της δεν ήταν ωραία, ήταν και ψυχρή, αντιπαθητική. Έμοιαζε λίγο στην αδελφή της, αλλά χωρίς λάμψη, γλύκα, ευγένεια.

Και όπως έμαθε, ήταν μεγαλύτερη από την ωραία.

— Η μοίρα, είπε ο Άντρέας, τά φύλαξε να τά δώση όλα στη μικρή!...

Ο Άντρέας συνήθιζε, όταν θρισκόταν στην Αθήνα, να πηγαίνει τα θράδια και να κάθεται λίγο στο καφενείο, όπου συναντούσε φίλους, γνωστούς. Την Κυριακή έπληγαινε και τις πρωινές ώρες. Αυτό άρχισε να τό κάνει και στη μικρή πόλη. Πήγαινε σ' ένα καφενείο κεντρικό και εύρισκε συναδέλφους του και ανθρώπους που είχε γνωρίσει εκεί. Αυτό γινόταν όμως όσο έμενε στο ξενοδοχείο, γιατί έπειτα, που έφυγε, μία φορά μόνον έπληγε. Ύστερα το στάθηκε αδύνατον. Σάν να τους λησμονήσε όλους και όλα. Και στο νοῦ του δεν είχε άλλο, παρά τη μορφή της ωραίας γειτόνισσάς του. Σάν κυρίαρχος είχε άπλωθῃ μέσα του, στη σκέψη του, διώχνοντας δ,τι υπήρχε, τό κάθε τι γιά να μείνη μόνη...

Και άλλη ευτυχία τώρα, δεν εύρισκε, θεία ευτυχία, όπως έλεγε, από τις ματιές της ωραίας κόρης, που τόν κύτταζε ή είχε άρχισει να τόν κυτάζει μισοκρυμμένη πίσω απ' τό κουφωτό παράθυρο.

Έμαθε και τ' όνομά της: Την έλεγαν Μαρία.

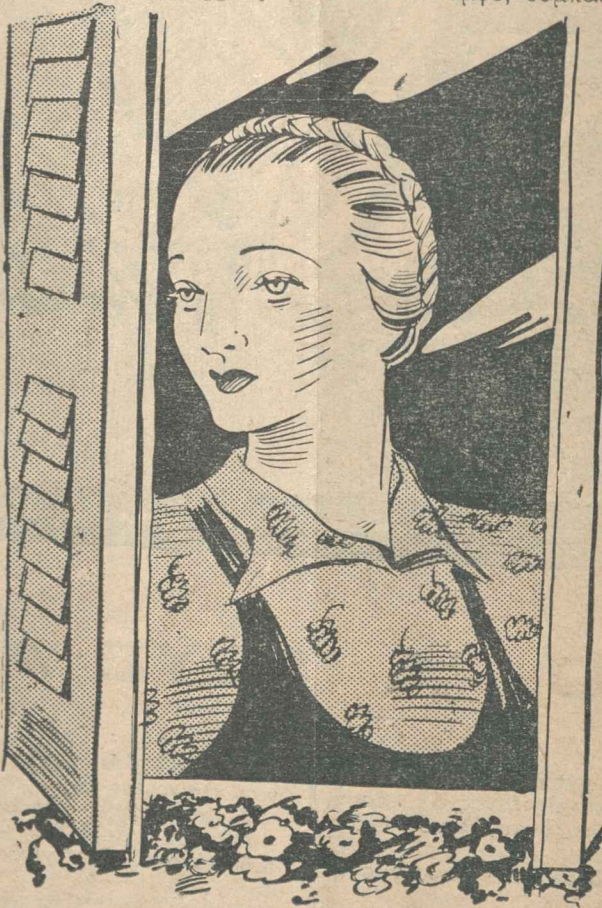
Αλλά πώς, όλοι οι φίλοι του, οι γνωστοί του έμαθαν τόν έρωτά του; Και πρώτος μίλησε γι' αυτόν ο γέρο ύποδιευθυντής:

— Τιμπήθηκε στά γερά είπε στον ταμία, τιμπήθηκε ο διευθυντής μας!... Τάχει καλά, καθώς άκουσα μέ την κόρη του καπετάν Παντούτσου. Είναι καλή φαμίλια καλή!... Αδελφία, αδελφία. Μιά κόρη παντρεμένη μ' έναν καθηγητή, που τώρα είναι στη Σύρα... Την έπαθε κι' αυτός την πάθαμε κι' έμεις.

Αυτά έλεγαν, ενώ ο Άντρέας καίγονταν, καίγονταν! Είχε πάρει τέτοια έρωτική φωτιά, που ένας μόνος τρόπος ύπληρχε, όχι να σβύσει, αλλά να μη τόν πονή.

Και τί απόλαυσι, τί θεία απόλαυσι, όπως έλεγε, αισθανόταν, καθώς έμενε στο παράθυρο, έχοντας μόνος τυρά τα έξωφύλλα και κρυμμένος ή μισοκρυμμένος έτσι κυτάζοντας την ωραία κόρη!

Ποτέ δεν πίστευε πως μία μόνον ματιά μπορεί να δώση τέτοια θεία ευτυχία κι' ένα χαμόγελο να φωτίζει με παραδείσιο φώς την ψυχή του!

Τί πρόσωπο... τί μάτια... τί σώμα!...

Έως τότε δεν είχε καταλάβει έρωτα, δεν είχε πάθει τη θεία, αλλά και σκληρή και κακία άρρώστεια που λέγεται έρωτας.

Η γυναίκες που είχε γνωρίσει έως τότε δεν τουδωσαν παρά μία χαρά κοινή. Ήταν σάν ένα κομμάτι της χαράς εκείνης που αισθανόταν, όταν απ' την μεγάλη του ικανότητα ανέθηκε σέ ψηλότερη θέσι. Μά, τώρα, τώρα!

Και σάν νάχε θρονιασθῇ στον νοῦ του και νάμενε κεί, μέρα και νύχτα...

Και να τώρα, που σηκώθηκε αυτή, απ' τό παράθυρο, γιά να φύγη, τόν κύτταξε και τού χαμογέλασε...

Σάν ν' άνοιξαν τά ούράνια κι' έρριξαν θεο φώς...

— Ω Θεέ! Είπε σιγά αυτός.

Κι' έπειτα: — Αυτό μόνο κάνει αληθινά ωραία τη ζωή!... Και την άλλη μέρα τη ζήτησε.

Ποιός πατέρας, ποιά μάνα θά μπορούσαν, ν' άρνηθούν σ' έναν κομψό, συμπαθητικό νέο, με καλή θέσι γιά την ηλικία του, να τόν κάνουν πατέρι τους;

Και ο Άντρέας έμπηκε στο σπίτι του καπετάν Παντούτσου. Αλλά και ποιά ύπληρχε ή ευτυχία του, σάν είδε πώς από κοντά ή Μαρία ήταν ακόμα πιο θελκτική, πιο ωραία, μ' άπειρες χάρες; Κάθε μέρα, κάθε τόσο, φανέραινε νέα χαρίσματα, νέες γοητείες.

Κι' έμοιαζε έτσι, έλεγε ο Άντρέας σάν παράδοξο, μαγικό λουλούδι, που όλο θγάζει άνθη πάνω σ' άλλο με διαφορετικά, τό καθένα, χρώμα κι' ευδωιά!...

Ο ταμίας τόν μακάριζε: — Α, είσαι ευτυχής, τού είπε μία μέρα. Σας είδα χτες, που πηγαίνατε κατά την άκροθαλασσιά. Τί ωραία που είναι, τί ωραία!... Α, είναι, είναι!... Είχατε και την αδελφή της μαζί σας. Μά και ή αδελφή της δεν πάει πίσω, όχι δεν πάει!...

Αλλη μία Κυριακή που τόν συνάντησε ο Άντρέας τόν σύστησε στην άρραθωνιαστική του και στην αδελφή της. Ο ταμίας κείνο τό απόγευμα έγινε ρήτορας, ή γλώσσα του δεν έπαυε να λήη, να λήη...

Ο Άντρέας ήταν ένθουσιασμένος και απ' την οικογένεια της Μαρίας. Όλοι καλοί και άγαπημένοι μεταξύ τους. Αιτός πειραγμένος άρκετά, απ' τους δικούς του συγγενείς, αισθανόταν χαρά, που θάμπαινε μέσα σέ μία τέτοια οικογένεια.

Και διαζόταν να γίνει ο γάμος. Ήθελε να μεταφέρει γρήγορα, τό ωραίο κείνο λουλούδι στην δικιά του κατοικία. Και είχε νοικιάσει ένα κομψό σπίτι στην παραλία...

Αλλά γιατί μία θραδυά είδε τη Μαρία θλιμμένη; Και την Κυριακή, που πήγε να την πάρη γιά να θγούν λίγο έξω με τη συνοδεία πάντα της αδελφής της, ήταν τά μάτια της κόκκινα και πρησμένα, σάν από δυνατό και μεγάλο κλάψιμο.

Η μάνα της είχε πη: — Χωρίς να της πη κανείς, πήρε να τινάζη ένα χαλί και της πήγαν σκόνες στά μάτια!... Όρσιτε την τώρα, πώς έγινε!... σάν να την δείρανε!

Μά και τις άλλες θραδυές τόν κύτταζε θλιμμένα. Είχε χάσει τη χαρά της...

Ήθελε να τη ρωτήσει, αλλά πώς, που δεν την άφηναν στιγμή μονάχη μαζί του; Και τόν κύτταζε τόσο λυπημένα! Ένώ ή αδελφή της γελούσε, ζητοδσε να κάνει την ευ-

θυμη.

Μιά θραδυά που τού άνοιξε ή Μαρία, πρόφθασε να τού γνήση. Αυτός κατάλαθε πως συνέβαινε κάτι σοβαρό...

Την άλλη θραδυά ή πόρτα του χτύπησε. Άνησούχησε. Έπρεξε και άνοιξε. Ήταν σάν θεία της, γυναίκα τού αδελφού τού πατέρα της Μαρίας.

Την έμπασε γρήγορα στο πρώτο δωμάτιο, πούχε γιά γραφείο του κι' εκείνη ταραγμένη το βίλεπε:

— Αυτό που θά σου πώ, κύτταξε να μη θγή ποτέ από τό στόμα σου!... Όχι γιά τίποτε άλλο, αλλά δεν πρέπει!...

Θέλω να μην πάθη τίποτα αυτό τό κορίτσι, τό σπάνιο, ή Μαρία... Στάσου, μην θιάζεσαι, θά μάθης!...

Την άλλη αδελφή της, τη Φανή, ξέρεις πώς την πάντρεψαν; Πού να ξέρης!... Η Μαρία είναι ή μικρότερη, τό ξέρεις αυτό. Λοιπόν, αυτός ο δάσκαλος, που πήρε τη Φανή, ο Σωτηράκης είχε άγαπήσει πρώτα τη Μαρία!...

Ναι, ναι, κι' αυτή ζήτησε. Και δεχτήκανε κι' άρχισε να πηγαίνει στο σπίτι τους ο γαμπρός, όπως και σῦ τώρα...

Τέλος ήρθε ή θραδυά τού γάμου. Παντρεύτηκαν.

Μά όταν ο γαμπρός είδε έπειτα τη νύφη, χωρίς τά πέπλα, έμεινε κόκκαλο! Είδε πώς δεν ήταν ή Μαρία, αλλά ή αδελφή της ή Φανή!...

Και ή θεία τού είπε πώς και σ' αυτόν τά ίδια έτοιμάζονταν, να κάνουν, να τού δώσουν την Έλένη!...

Αν και ή Μαρία αυτή τη φορά, κλαίει και δέρνεται. Μά αυτοί δεν παίρνουν από τέτοια!... Και ξέρεις τί μού είπε σήμερα, ή Μαρία; Πώς τη θραδυά κείνη θά σκοτωθῇ!...

...

Τό σπίτι τού γέρο-καπετάνιου ήταν κατάφωτο και μ' άνοητά τά παράθυρα. Όλοι στη γειτονία, στη μικρή πόλη, ξέρανε πώς πάντρευε μία κόρη του, κείνο τό θράδυ.

Μέσα σ' ένα δωμάτιο τοίμαζαν τη νύφη.

Ο γαμπρός όμως δεν είχε φανή και ή ώρα πλησίαζε, που θά έρχόντουσαν οι καλεσμένοι, κι' έπειτα οι παπάδες.

— Ήρθε; ρωτούσε ή μάνα.

— Όχι ακόμα, τής άπαντούσαν.

Αλλά σέ λίγο ή καπετάνισσα πλησίασε τόν γέρο της ταραγμένη:

— Η Μαρία δεν είναι πάνω! τού είπε σιγά.

— Ω διάολο, ω διάολο, έκανε ο γέρο καπετάνιος, και πού είναι!...

Με μιάς μαθεύτηκε, και όλο τό σπίτι έγινε άνω-κάτω μαζί και ή νύφη...

Πάνω όμως σ' αυτό, κάποιος μπήκε και στάθηκε στην άνοιχτή πόρτα τού δι-αδρόμου.

— Α, ο κύριος ταμίας!...

Ήταν ο Νταλίδης, ντυμένος έπίσημα, με μαύρα ρούχα, ρεντιγκότα, άσπρα γάντια...

Και πρὶν προφτάσουν κάτι να πουν, πατέρας, μάνα, αδελφία, έβγαλε μία έπιστολή απ' την τσέπη του:

— Απ' τόν κύριο Άντρέα, είπε δι-νοντάς την στον γέρο - καπετάνιο.

Ο γέρο-καπετάνιος φώναξε:

— Κλείστε την πόρτα!

Δεν μπόρεσε να τη διαβάση και την έδωσε στον μεγάλο γιού του.

Αυτός την κύτταξε γρήγορα...

— Είναι με τη Μαρία στην Άγία Παρασκευή! είπε. Εκεί θά κάνουν τόν γά-μο τους!...

— Α, τί σκύλα! Έκανε ή μάνα.

— Σωπάστε! Είπε ο γιούς. Έχει κι' άλλα!...

— Ω, ω, τί θλέπω!... Τ' είναι τούτο!... Γιά άκούστε!... Λέει ότι πρέπει να γίνει κι' έδω ο γάμος της Έ-λένης!...

— Όχι, δηλαδή, μ' αυτόν, αλλά με τόν φίλο του Νταλίδη, τόν ταμία!...

— Μάλιστα! Είπε ο Νταλίδης κάνον-τας μιάν υπόκλησι. Άν με θέλετε και με θέλη και ή δεσποινίς Έλένη; Εγώ είμαι έτοιμος!...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΗΝ. Άν θυμάμαι καλά δεν σάς είχα ειπῇ, ότι ή γυμνάστρια αυτή θά έλθῃ στο σπίτι σας, αλλά τής είχα δώσει την δι-εύθυνσί σας γιά να σάς γράψῃ και να συνεννοηθῇ. Πάντως προτιμότερο θά ήταν ν' άποταθῇ σ' έναν άρροπεδικό κ' ίσως αυτός σάς συνιστούσε την καλύτερη θεραπεία. Αλλά δεν πρέπει να παίρνετε τό πράγμα κατάκαρδα. Μά θρήτε δ,τι ώραίο υπάρχει στη ζωή και να τό άπολαύ-σετε. Δόξα τό θεώ ελθε άκεραία και με όλες σας τις αισθήσεις. Υ-πάρχουν άλλοι άνθρωποι πραγματικά άνάηρωι που έν τούτοις χαίρον-ται τη ζωή τους, δεν άπελπίζονται ποτέ και τούς θλέπετε πάντα γελα-στούς και αισιόδοξους. Κυρίως μην άφήσετε ή ιδέα αυτή τού άσημάντου μειονεκτικότητός σας να σάς καπντήση ίντε - φλε, όπως λέγουν, γιαντί αυτό θά είναι ή καταστροφή σας. Μη θάζετε κρέμα στο δέρμα σας, αλλά καθαρῖζετέ το με λουιόν προσώπου τού Σέρκ.

Α. Μ. — Γιά την δερματική ασθένεια από την όποία πάσχετε δεν είμαι άρροβία να σάς άπαντήσω. Τά μέτρα σας λεπτομερέστατα, αλλά ά-χρηστα πρώτον γιαντί δεν μού γράφετε αν ελθε άνδρας ή γυναίκα και δεύτερον δεν μού λέτε γιαντί μού τά στέλνετε. Πάντως σάς συνιστώ γιά τό καλό σας έπειδή ελθε άκόμη παιδί, αν έχετε τόσο χρόνο διασάουμο, να τόν χρησιμοποήτε γιά κάτι έπωφελέστερο από τό να μετράτε τό μήκος της μύτης σας (!) και να παίρνετε 9 διαστάσεις τού χεριού σας.

ΑΔΙΚΗΜΕΝΗΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ. — Γιά τά σημάδια χρησιμοποήστε τό φάρμακο που συνιστώ στο προηγούμενο φύλλο στην Κ α μ ε λ ι α ν. Γιά τ' άλλα δύο να άποταθῇ σ' ένα γιατρό γυναικολόγο, γιαντί ίσως είναι άλληλνέδετα, ίσως να όφελωνται δηλαδή και τά δύο σέ έλλιπή λειτουργία τών αδένων έσωτερικής έκκρίσεως. Ο γιατρός θά σας συ-στήση άρισμένες ένέσεις, ή όποιες ασφαλώς θά σάς κάνουν καλό.

Α. Χ., Πειραιά. — Άν έχετε άπλώς χνουδι και όχι τρίχες στο πρό-σωπό σας δεν υπάρχει λόγος να κάνετε ιδιαίτερη θεραπεία. Παύστε να χρησιμοποήτε λιπαρές κρέμες και προτιμήστε

μιά άπλη λουιόν με γάλα άμυγδάλου. Γράφετέ μου πάλι, διευκρινίζουσα τί έννοείτε με την λέξιν χνουδι και αν τό δέρμα σας είναι ξηρό ή λιπαρό. Η συμβουλές μου παρέχονται δωρεάν στις άναγνώστριες τού «Μπουκέτου».

ΠΕΝΤΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ, Ραφήνην. — α')

Μ. Μ. Τά μέτρα σας πρέπει να είναι τά έξής:

α') Βάρος 45-46 όκάδες. Περιφέρεια στήθους 90, μέσης 70, λεκάνης 98. β') Τ. Χ.—Τά δικά σας μέτρα πρέπει να είναι: όκάδες 46, περιφέρεια

στήθους 88, μέσης 68, λεκάνης 96. γ') Κ. Ζ.—

Έσείς πρέπει να ζυγίζετε 40 όκάδες, περιφέρεια στήθους 82, μέσης 69, λεκάνης 88. Επίσης πρέπει να προσπαθήσετε να ψηλώσετε, γιαντί τό ύψος σας είναι κατώτερο τού κανονικού. Κάνετε γυμναστική, χειροθόσεις και άσκήσεις τών ποδιών και τών χεριών. δ')

Α. Π. Έσείς αντίθετος, άγαπητή άναγνώστριά, πρέπει να παχύνετε 4 όκάδες τολλά-γιστον. Τά μέτρα σας είναι κανονικά. Στο στή-θος πρέπει να παχύνετε λιγάκι, στην λεκάνη όμως όχι. Αυτό θά τό επιτύχετε αν κάνετε τακτικά γυ-μναστική, περπατάτε επί ½ — 1 ώρα, την ήμέ-ρα και τρώτε άφθονή τροφή όγιεινή και θρεπτι-κή.

Απαρῖαιτο, επίσης είναι να κοιμάσθε τού-λάχιστον 8 ώρες την ήμέρα και να περτάτε να-ρίς τό θράδυ.

Ε' Β. Π. Κι' έσείς πρέπει να παχύνετε περὶ

τις 4 όκάδες, αλλά να διατηρήσετε τις διαστά-σεις σας όσο μπορείτε.

Σεις όπόλοιτες έρωτήριες σας θά άπαντήσω στο προσεχές.

Η ΘΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΕΠΙΘΑΛΛΕΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΗΚΑΜΕΝΑ ΔΙΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΠΑΝΩ. ΤΟ ΕΠΑΝΩ ΧΤΕΝΙΣΜΑ — α' και β' στέδιο — δείχνει τά μαλλιά σηκαμένα δ-λα προς τη μία μεριά και στερεωμένα με μία χτένα. Μιά τούφα από υποκίχες γανῖρει την κορυφή τού κεφαλιού.

Τό άλλο χτένισμα είναι γιά μαλλιά πιο κοντά. Έμπρός σχηματίζονται τρεις μεγάλες μπο-κλές και σ' αυτές ένα πλῆθος μικρές, ή ό-ποιες συνεχίζονται ως κάτω.

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Στό σημερινό έξώφυλλο τού «Μπου-κέτου» φιγουράρει ή γοητευτική, στάρ Νόρμα Σήρερ. Πρόκειται περὶ έγχρώ-μου φωτογραφίας της γοήσης, που μιάς άπεστέλη χάριν τού «Μπουκέτου» από τό Χόλλυγουντ.

ΑΠΟ ΕΠΑΝΩ, ΕΚ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ: 'Η Ζα ντέ Χόρτων, πρό της φωτογραφίας του μνηστήρος της, ο οποίος έχει έλθει φανισθή μυστηριωδώς πρό έτών. 'Η Ζανέτ έλπίζει πώς θα τον ξαναδῇ μιά μέρα και του γράφει μιά έπιστολή καθ' έκάστην. 2) 'Ο κομψότερος τών ήθοποιών του κινηματογράφου και δλων τών 'Αμερικανών 'Αδόλφος Μανζού. 3) Τρεις μικροί 'Αμερικανοί κολυμηται, οι όποιοι έβουσαν στο Μιαμί δυο δεσποινίδες από βέβαιον πνιγμό. 4) 'Ενας μάγος του Θιέτ, με δλη του την... πανοπλιαν Ι...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΒΕΥ ΑΛΛΕΝ

ANTONIO ANTWERXO

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟ Υ Μ Ε-
ΝΩΝ. — 'Ο 'Ιτα-
λοισπανός ευπατρί-
δης μαρκήσιος δόν
Λουίς κ' ή νεαρω-
τάτη σύζυγός του
Μαρία πηγαίνουν
να έγκατασταθούν
στον πύργο του
Μπεζάνς, όπου ο
μαρκήσιος πρόκει-
ται να υποβληθῇ
σε θεραπεία για
το άρθριτικό πόδι
που τον έχει κατα-
στήσει σχεδόν άνι-
κανο να κινηθῇ.

Παρ' όλη την φαινομενική γαλήνη που επικρατεί μεταξύ του ζεύγους, φαίνεται πως υπάρχει στη μέση και κάποιος τρίτος, ένας νεαρός ώριος άνωματικός, ο όποιος παρακολουθεί κρυφά το άντρώγυνο στο ταξίδι του στον πύργο. Το πρώτο θράδυ της έγκαταστάσεώς τους εκεί, την ώρα που κατεβαίνει ή Μαρία στην τραπεζαρία για το δείπνο χλωμιάζει και ταραζεται έξαφνα θέλοντας μιά σκιά πίσω απ' τα τζάμια ενός παραθύρου.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Μά ο δόν Λουίς δεν είδε τίποτε...
'Η σκιά είχε εξαφανισθῇ!
— Τι πάθατε, αγαπητή μου; ρώτησε ο μαρκήσιος την σύζυγό του γυρίζοντας προς αυτήν.
'Η Μαρία προσπάθησε να καταπνίξη την ταραχή της και απάντησε:
— Τίποτε. Μιά ελαφρά ζάλη... Φαίνεται πως το ταξίδι με κουράσε...
Και κάθισε στο τραπέζι, απέναντι στον σύζυγό της, λίγο χλωμή πάντοτε.

'Η Μαρία ήταν κόρη ενός Σκωτσέζου εμπόρου του Λι-
βόρνου κι' από την πρώτη στιγμή είχε θαμπώσει τον μαρ-
κήσιο με την όμορφιά της. Την είχε συναντήσει τυχαίως
στο σπίτι του πατέρα της, ενώ κανόνιζε κάποια υπόθεσι-
μαζύ του. Και καθώς ο μαρκήσιος ήταν ιδιοκτήτης τών
κτιρίων που ο τελευταίος χρησιμοποιούσε για άποθήκες
του, δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να τον πείση να του την
δώση για σύζυγό του, μολονότι ήταν κατά εικοσιπέντε χρό-
νια νεώτερός της και μολονότι ή νέα είχε πολύ μεγάλη πρό-
κα.

Παρ' όλ' αυτά όμως, όλος ο κόσμος θεωρήσε τον γάμο
αυτό ως μιά ανέλπιστη τύχη για τη Μαρία.
'Ο δόν Λουίς είχε μεγάλο άριστοκρατικό όνομα, άπεραν-
τα κτήματα και μεγάλα αξιώματα στην αὐλή της 'Ισπα-
νίας και του μεγάλου δουκάτου της Τσκαάνας.
'Η Μαρία ή ίδια ήταν πολύ νέα και άπειρη για να κα-
ταλάβη πόσο άταιρίατος ήταν ο γάμος αυτός. Δεν είχε
έξ άλλου κανένα, για να ζητήσει την γνώμη του, την συμ-
βουλή του. 'Ο ύποψήσιος σύζυγός της την τρώαζε. Τότε
κι' εκείνη άπευθύνθηκε προς το ξύλινο άγαλμα της Πανα-
γίας.

Μά μονάχα παρηγοριά μπόρεσε να της δώση ή Μαντό-
να, άλλα καμιά συμβουλή. Καί ή καρδιά της νέας κό-
ρης εξακολουθούσε να χτυπά από φόβο, όταν έβλεπε τον
μελλόντα σύζυγό της. Μά υποτάχτηκε στη θέλησι του πα-

τέρα της.

Παρ' όλ' αυτά όμως έφθανε ή σκέψις της έπαφής, έστω
και τών χειρών, του δόν Λουίς για να την παγώση.

Το δείπνο εξακολουθούσε. 'Η σούπα α λ ά π α ι ύ ζ ά ν
ήταν ίσως λίγο άνοστη, μά το καλαμποκόψωμο της έδινε
μιά νοστιμάδα φουντοσκίου που ο μαρκήσιος την έκτιμησε
πολύ. Μιά πέστροφα με θούτυρο, μιά κρούστα με μανιτά-
ρια, μιά σαλάτα, εξαίρετα κρασιά από την κάβα του κό-
μητος συμπλήρωσαν το δείπνο, για το όποιο ο έπιστάτης
ο Πέτρος ζήτησε πολλές φορές συγγνώμην και το όποιο
συμπληρώθηκε με μιά κρέμα εξαίρετική.

Αφού δοκίμασε τά κρασιά, ο μαρκήσιος αισθάνθηκε τον
έαυτό του διατεθειμένο να μείνη όλο το καλοκαίρι στον
πύργο. 'Η θεραπεία θ' άπαιτούσε άσφαλώς όλο αυτό το
χρονικό διάστημα. Πάντως, το Παρίσι τον είχε κουράσει.

— Το άμάξι να είναι έτοιμο αύριο το πρωί στις έννέα,
είπε στον Πέτρο. 'Ανάγγειλέ το στον άμαξά μου και να
του δώσης μόνο κρασί, όχι ρακί, άπόψε. Το πρώτο πράγ-
μα που θα κάνω αύριο το πρωί θα είναι να πάω στα λου-
τρά.

»Αγαπητή μου — έπρόσθεσε, άπευθυνόμενος στη Μαρία—
έχω την πεποίθησι πως θα γίνω σε λίγο καλά. Θα είμαι
τότε ένας άντρας που ούτε τον ύποψιάζεσαι καν.

Και κύτταξε την γυναίκα του πάνω απ' το άμπαζούρ τών
κεριών.

Εκείνη χλώμιασε και τά μάτια της διεσάλησαν. Μά ή
ανάμνησις της σιλουέτας που είχε δη πρό όλίγου πίσω
έπ' τα τζάμια, της έδωσε θάρρος.

'Ο μαρκήσιος εξακολουθούσε να την κυττάζη.

Πόσο ωραία ήταν!

Σίγουρα την 'Ανοιξι θα του χάριζε παιδί και σίγουρα
θα ξεχνούσε τον καταραμένο εκείνο 'Ιρλανδό αξιωματο-
κό...

Σε λίγο πρόσεξε τη χλωμάδα της και της είπε:

— Είσαι κουρασμένη, Μαρία... Πήγαινε ν' ανάπαυθῇς...

Θά ξεκινήσω πολύ ένωρίς το πρωί για τις πηγές. Θά έχω
έλη την ήμέρα στην διάθεσί σου. Γιατί να μην κάνης ένα
περίπατο μ' άμάξι; 'Η νέα καμαριέρα που θρήκες έδώ
μπορεί να σε συνοδεύση...

Και παίρνοντας το χέρι της που ήταν έλεύθερο, πρόσθε-
σε:

— Καληνύχτα, Μαρία!

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΛΟΧΑΓΟΣ

Την ίδια περίπου ώρα, ο καθ'αλλάρής που είδαμε προη-
γουμένως να παρακολουθῇ το άμάξι του μαρκηρίου, έφα-
νε μπρός στο μοναδικό πανδοχείο του Ρομανιά. Αφού πα-
ράδωσε το άλογό του, σ' έναν υπηρέτη, έπτε στον κοντό-
χοντρο ξενοδόχο, ο όποιος έτρέξε να τον έξυπηρετήση:

— Θέλω να φάω κι' ένα δωμάτιο για την νύχτα.

Κι' έπειτα πρόσθεσε με τόνο έμπιστευτικό στο αυτί του
ξενοδόχου:

— 'Ηρθα έδώ για ύπηρεσία του βασιλέως κι' έπιθυμώ
να μείνω άγνωστος. Με κατάλαβες;

Και του έδειξε ένα μανταχίον με την εικόνα του βασι-
λέως.

— Βέβαια, κύριε, ψιθύρισε ο ξενοδόχος με ύφος συνω-
μότου.

— Θά μπορέσης, εξακολουθούσε ο ευπατρίδης, να μοῦ
δώσης ένα δωμάτιο όπου θα με σεργιλήσης χωρίς το μισό
χωριό να έρχεται να με κυττάζη με ύφος χαζό. Καί ή γυ-

ναίκα σου θα μπορέσει να κρατήσει την γλώσσα της ;

— Θα σας σεβρω μόνος μου, κύριε. Όσο για τη φτωχή μου γυναίκα, πανε ουδ' χρονία τώρα που είναι πεθαμένη. Ελάτε από δω και θα σας δώσω ό,τι θέλετε. Μιά κάμψη για σας μόνο στο πάνω πάτωμα. "Ε, Φραγκίσκο, μου το φανέρι...

— Και ο ξενοδόχος, άνοιγοντας μία στενή πόρτα, πέρασε πρώτος.

— Άνοιξαν μία πέτρινη σκάλα στριφογυριστή κι' έφθασαν σ' ένα κεφαλόσκαλο. Εκεί ο ξενοδόχος έβγαλε τα κλειδιά του κι' άνοιγοντας μία πόρτα, παραμέρισε για να περάσει ο ξένος.

— Το δωμάτιο στο οποίο μπήκε, άπλωνόταν σε όλο το βάθος του σπιτιού κι' είχε δυο παράθυρα τ' ένα στην αύλη και τ' άλλο στον δρόμο.

— Ο ξενοδόχος άναψε φωτιά στο τζάκι και όταν ή κάμαρη φωτίστηκε καλά, κύτταξε έρωτηματικά τόν πελάτη του.

— Θαυμάσια ! είπε έκείνος.

— Ήταν ή κάμαρή μας πριν από τόν θάνατο της γυναίκας μου, τού εσήγησε ο ξενοδόχος. Τώρα κοιμάμαι κάτω για να έχω τόν νου μου-σιούς υπηρέτες. Έλπίζω ότι ο κύριος θα είναι καλά εδώ. Θα σας σεβρω σε λίγο.

— Όσο πιο γρήγορα με σεβήρης, τόσο το καλύτερο, είπε ο ξένος. Να μου άνεβάση ο υπηρέτης σου εδώ τη σέλλα του άλόγου μου και τ' ασακκίδια μου και φροντίστε να περιποιηθήτε καλά τ' άλογό μου.

— Ο χοντρος ξενοδόχος έσπευσε να κατέβη κάτω.

— Έπειτα από μία στιγμή, ο υπηρέτης άνεβηκε τις σκάλες. Το άσουλούπωτο κορμι του, γεμίσε την πόρτα της κάμαρης καθώς άπόθεσε κυκλως άπότομα στο πατωμα τη σέλλα και τ' άθραιά αακκίδια που κρεμώντουσαν απ' αυήν.

— Προσέχη στα πιστόλια ! τού είπε ο εύπατρίδης. Κι' επειδή ο υπηρέτης τον κύτταξε έρωτηματικά, επρόσθεσε:

— Βρίσκονται μέσα στις τσέπες της σέλλας και καλά θά κινήσει να τ' αγάλλει.

— Ο υπηρέτης ύπακουσε, πήρε τ' άπ' α του με προσφύλαξε και τ' άκούμπησε άπάνω στο τραπέζι. Τό θάρρος του, τ' άσημένια στέμματα στο κονιάκι του, τόν γέμισαν άπό φόβο και σεβασμό για τόν ιδιοκτήτη τους.

— Ο εύγενής, πολύ ψηλός, πολύ ίσιος, όρθιος κοντά στο τζάκι, είχε άνοιξει τόν μανδύα του για να ζεσταθεί, αφήνοντας έτσι να φαίνεται μία μακρυά σπάθα με θαιρία μπρούτζινη λαβή.

— Τα σκληρά μάτια του, που έλαμπαν σαν άτσάλι, γαλάζια, παισιωνόντουσαν άπό μερικές μαύρες μπύγκες, που εξέφευγαν άπό τ' αμαλλία του.

— Μία μακρυά μύτη ίσια με ρουθούνια που έπαλλαν ήταν άπάνω άπό τ' στόμα του με τ' άσταθερό σέδιο κι' ένα πηγούνι πιο σταθερό ακόμα συμπλήρωνε αυήν την εύμεταβλητη φυσιογνωμία που υπερώσε σε μία στιγμή, άπό την έκφραση της άγρίας άποφασιστικότητας να πάρη έκφραση υπεράτης γοητείας.

— Φαινόταν καμιά τριανταριά χρόνων.

— Πρόσπεχε τη φοράδα του, είπε στον υπηρέτη. Τ' όνομά της είναι Σολάνζ. Πρωτολήσου την καλά κι' έχε τόν νου σου μη σε δαγκώσει. Είναι πολύ άγρια.

— Τό ξέρω, είπε ο υπηρέτης. Μου τό είπε ο άφέντης.

— Καλά, έκανε άπότομα, ο εύπατρίδης. Πήγαινε τώρα.

— Και τού πέταξε ένα νόμισμα που έπεσε καταγής. Ο υπηρέτης τό πήρε και ζύγωσε τόν ξένο, ο οποίος συνωφρύνθηκε άμέσως.

— Άκού δώ, Φραγκίσκο !...

— Τι είναι, κύριε ;

— Να μην ξαναγυρίσης πειά εδώ... Βρωμολογας σταυλο.

— Ο υπηρέτης έγινε κατακόκκινος και χαμήλωσε τ' αφαλί του υποποσάστου.

— Έξαφνα ένα έγκάρδιο χαμόγελο φώτισε τ' άπόσσωπο τού ξένου. Απ' τ' α χαρακτηριστικά του κι' απ' τ' άδόντια του τ' ά τόσο λαμπρά φάνηκε να ξεχύνεται κάτι που ζέσταινε την καρδιά τού φτωχού Φραγκίσκου, ο οποίος στεκόταν όρθιος μπροστά του, με τ' α σκαέτο του στο ένα του χέρι, και με τ' α νόμισμά του στο άλλο.

— Φραγκίσκο, είπε ο εύπατρίδης χαμογελώντας πάντοτε, θέλεις να κερδίσης ένα άλλο νόμισμα σαν αυτό που πήρες ;

— Βέβαια, κύριε ; Τι πρέπει να κάνω ;

— Να μην κινήσει λόγο σε κανένα για την παρουσία μου εδώ. Ούτε μία λέξη... Καταλάθεις ; Άλλοιώς — πρόσθεσε με ύφος αυστηρό — θα σε σφάξω...

— Μάλιστα, κύριε... Ούτε μία λέξη ! Ούτε μία λέξη... Και τώρα άδειασέ μου τη γωνιά...

— Μόλις ο υπηρέτης θήκε έξω, ο εύπατρίδης άνοιξε τ' α παράθυρο που έβλεπε στον δρόμο. Μακριά ο όγκος τού πύργου ξεχώριζε στον ουρανό. Κάθησε σε μία καρέκλα κι' άρχισε να κυττάζει τ' α σκατάδι.

— Η Μαρία θα δειπνούσε τώρα.

— Μία λαμψη ζήλειας πέρασε άπό τ' α μάτια του κι' έξαφνα χλώμιασε άπό όργη.

— Τρώει μαζί του ! μούρμουρισε.

— Σε λίγο θυθίστηκε τόσο στην δεινροπόλησί του, ώστε έχασε την συναισθήσει τού χρόνου. Σιγά-σιγά σαν να συλλογιζόταν κάποια εύχάριστη άνάμνησι ή να επρόβλεπε κάποια έπιτυχία, ή σκία ενός χαμόγελου πλανήθηκε στα χείλη του, με χωρίς να σούση καθόλου απ' αυτά τ' άποφασιστικό ύφος.

— Σε λίγο ή πόρτα χτύπησε κι' ο ξενοδόχος μπήκε μέσα, φέρνοντας ένα δίσκο, φορτωμένο φαγητά. Ο εύπατρίδης μίας πεινούσε και φάνηκε έξαιρετικά εύαίσθητος στις εύωδιές τους.

— Να τί μόρεσα να κάνω μέσα σε τόση λίγη ώρα για να σας εύχαριστήσω καλύτερα, κύριε, είπε ο ξενοδόχος. Και σεβήρισε μία σούπα, ένα ραγού άπό λαγό καπνιστό γαρνιρισμένο με καρόττα, μικρά ψωμάκια άσπρα και μία μπουτίλλα κρασί.

— Θαυμάσια ! είπε ο ξένος, ο οποίος κάθησε μπρος στο τραπέζι κι' όλοφάνερη εύχαρίστησι. Στ' αλήθεια, περιμένει πολύ χειρότερα πράγματα...

— Γέμισε τ' α ποτήρι του και άφου ήπιε μία μικρή γουλιά δοκιμαστικά, ρούφηξε τ' α υπόλοιπο με κάθε έμπιστοσύνη. Έν τω μεταξύ ο ξενοδόχος στεκόταν πάντα όρθιος μπροστά του κρατώντας την ποδιά του και φαίνοντας κυριευμένος άπό μεγάλη α ενοχώρια.

— Περιήφημ ! είπε τελειώνοντας τη σούπα του κι' άρχίζοντας τ' α ραγού του. "Ε, τί είναι ; επρόσθεσε κατσουράζοντας με ύφος έρωτηματικό και λίγο σπενωχωρημένο. Ά! καταλαβαίνω ! κι' έφαξε να θρη τ' α πορτοφόλι του άναμεσα στα μακριά του πόδια που ήσαν τεντωμένα κάτω απ' τ' α τραπέζι.

— "Οχι ! "Οχι ! διαμαρτυρήθηκε ο ξενοδόχος με ύφος ίκετευτικό. Ο κύριος με παρεξηγεί. Είμαι σίγουρος πως θά με πληρώσει, θά φύγει. Μά να περί τίνος πρόκειται ο κανονισμός α...

— Να δηλώνω στον δήμαρχο και στον σταθμάρχη τ' α όνομα τών ξένων που κααλύνουν εδώ, καθώς και την υπόθεσι για την οποία ήρθαν. Πρέπει να παρουσιάσω τ' α χαρτιά τους μέσα σε δώδεκα ώρες, άλλως με επιθάλλουν γενναίο πρωστιμ... Οι καιροί είναι τόσο άσχημοι ξέρετε, και οι δρόμοι...

— Με νομίζεις για ληστή ; τόν διέκοψε ο ξένος κι' αυτό τό αυστηρό ύφος που μόρεψε να παίρνει σε κάθε στιγμή.

— Έξ άλλου δέν έχω δώδεκα ώρες που άρσικομαι εδώ.

— Συγχωρήστε με, κύριε, να ή υπόθεσις δν είναι τόσο άπλη. Ο άδελφός μου που είναι δήμαρχος και σταθμάρχης, θρίσκειται κάτω και ξέρει την άφίεσας.

— Ο ξένος έπαψε μία στιγμή να τρώη και είπε:

— Άνέβασέ τον επάνω...

— Θά ήταν προτιμότερο να κατέβη κάτω ο κύριος. Ο άδελφός μου ο δήμαρχος, ο σταθμάρχης...

— Στο διάβολο ο δήμαρχος κι' ο σταθμάρχης ! φώναξε ο ξένος άπότομα. Με ποιόν νομίζεις πως έχεις να κανείς ;

— Ο ξένος θήκε έξω σαστισμένος. Σε λίγο, άκούστηκε κάτω ο θόρυβος μίας συνομιλίας και δυο ζευγάρια παιδιών άρχισαν ν' άνεβαίνουν θαιρεία τ' α σκάλα.

— Αδιάφορος, ο εύπατρίδης άρχισε να τρώη τ' α ραγού του. Τ' α θέματα διέσχισαν τ' α κεφαλόσκαλο και στάθηκαν. Ο εύπατρίδης διάλεξε ένα τυρφερό κομμάτι τού λαγού, τ' α έφαγε άργά και ύψωσε τ' α μάτια, σαν να ήσαν ή σκέψεις του άλλου.

— Όρθιος στο άνοιγμα της πόρτας, σκεπάζοντας με τόν όγκο του τόν όγκο τού ξενοδόχου, στεκόταν ένας άνθρωπος έξ ίσου χοντρός, με πρόσωπο φουσκωμένο, ήλιθιο και πονηρό συγχρόνως.

— Ένα πελώριο τρίκωχο καπέλλο με μία κονκάρδα φαινομένη απ' τ' α σκουλήκια σκέπαζε τ' α κεφάλι του. Τ' α φώδια του ήσαν κατσουφισμένα άγρια και τ' α ύφος του προκλητικό.

— Ωστόσο ο ξένος δέν άνησύχησε καθόλου. Τέντωσε άπο-

τομα τ' α ποδια του κάτω απ' τ' α τραπέζι και πετυχαίνοντας μία καρέκλα που ήταν άπέναντί του, την έστειλε στη μέση τού δωματίου.

— Καθήστε, είπε.

— Ο δήμαρχος προχώρησε και κάθησε άπέναντι στον ξένο.

— Μά, καθώς ο τελευταίος κύτταξε τ' α καπέλλο του κι' ένα ύφος άπειλητικής έκπληξως, τ' α έβγαλε άργά και τ' α άπόθεσε άπάνω στα γόνατά του.

— Ο κύριος άδελφός τού ξενοδόχου, υποθέτω ; είπε ο ξένος κυττάζοντας τον κατάματα.

— Και δήμαρχος και σταθμάρχης, συμπλήρωσε ο άλλος φουσκώνοντας τ' α μάγουλά του.

— Πως μπορείτε να μου τ' α άποδείξετε ; ρώτησε ο ξένος, κυττάζοντας τον με ύφος αυστηρό. Έχετε τ' α χαριτιά σας άπάνω σας ;

— Τό πρόσωπο τού δημάρχου έχασε τ' α σπουδαίο ύφος του και τ' α μάγουλά του φάνηκαν να ξεφουσκώνουν σαν ένα μπαλόνι, που τ' α τρυπάει μία καρφίτσα. Τ' α μικρά του μάτια έγιναν άκόμα πιο μικρά και άρχισε να ψάχνει τις τσέπες του με ύφος άνησυχο.

— "Οχι, δέν τ' α έχω άπάνω μου... τραύλισε τέλος.

— Περιέργο ! είπε ο ξένος, κυττάζοντας τον κι' άμφιβολία.

— Μά... μά... είμαι ο δήμαρχος κι' ο σταθμάρχης... "Όλο τ' α χωριό τ' α ξέρει, δέν είν' έτσι, Έρρίκο, επρόσθεσε, άπευθυνόμενος προς τόν άδελφό του.

— Είν' αλήθεια, κύριε... Σας τ' α βεβαιώνω... άπάντησε ο ξενοδόχος. Ο έφημέριος κάθεται εδώ κοντά και μπορεί να τ' α βεβαιώσει κι' αυτός.

— Καλά-καλά σας πιστεύω, είπε ο ξένος ύψωνοντας τ' α χέρι του σαν ν' απέκρουε την ιδέα τού έρχομού τού έφημέριου... Άφου μάλιστα είν' έτσι, θα σας δείξω κι' εγώ τ' α χαρτιά μου.

— Έφανε την τσέπη του κι' έβγαλε ένα διπλωμένο έγγραφο.

— Κυττάχτε, εξακολούθησε κατ' α τρυφάζοντας, εγώ έχω πάντα τ' α χαριτιά μου, έπάνω μου. Και θά ήταν καλό — συνεχίσε κυττάζοντας τόν δήμαρχο — πού στεκόταν σπενωχωρημένος μπροστά του — να συνέβαινε και με σας τ' α ίδιο, όταν ζητάτε τ' α πιστοποιητικά ενός εύπατρίδου που άήκετε στην ύπηρεσία τού βασιλέως.

— Ο δήμαρχος κοκκίνισε και με τρεμμένα σχεδόν χέρια έπηρε τ' α έγγραφο που τ' α έδινε ο νεαρός αξιωματικός. Τό ζεβίλωσε ταραχμένος κι' άρχισε να τ' α διαβάζει. Έφωβόταν τόσο να μάρη τ' α όνομα της προσωπικότητας που είχε προσβάλει.

— Τό έγγραφο αυτό ήταν μία ειδική άδεια τού ύπουργού τών Στρατιωτικών, θγαλμένη στις Βερσαλλίες που επέτρεπε στον κ. Ντένις Μούρ λοχαγό διερμηνέα τού ίου βασιλικού συντάγματος τών έφιππων φρουρών να ταξιδέψη σε όλο τ' α βασιλείο για προσωπικές του υποθέσεις επί τέσσερες μήνες. Μετά την λήξη της άδείας του, έπρεπε να επιστρέψη στο σώμα του στις Βερσαλλίες.

— Η άδεια ήταν γραμμένη άπό έναν υπάλληλο τού ύπουργείου τών Στρατιωτικών με άραία στρογγυλά γράμματα. Ωστόσο τ' α μάτια τού δημάρχου τ' α διαβάζαν με δυσκολία, ενώ τ' α χείλη του συλλάβιζαν τις λέξεις.

— Προς μεγάλη του άνακούφισι, έφθασε τέλος σε μερικές φράσεις με τυπογραφικά στοιχεία που ήσαν στο κάτω μέρος τού χαρτιού.

— Κι' εκεί, διάβασε ότι οι έπαρχοι, δήμαρχοι και «δλοι

ρίχτηκαν ο ένας στην άγκαλιά τού άλλου

— Τό έγγραφο αυτό ήταν μία ειδική άδεια τού ύπουργού τών Στρατιωτικών, θγαλμένη στις Βερσαλλίες που επέτρεπε στον κ. Ντένις Μούρ λοχαγό διερμηνέα τού ίου βασιλικού συντάγματος τών έφιππων φρουρών να ταξιδέψη σε όλο τ' α βασιλείο για προσωπικές του υποθέσεις επί τέσσερες μήνες. Μετά την λήξη της άδείας του, έπρεπε να επιστρέψη στο σώμα του στις Βερσαλλίες.

— Η άδεια ήταν γραμμένη άπό έναν υπάλληλο τού ύπουργείου τών Στρατιωτικών με άραία στρογγυλά γράμματα. Ωστόσο τ' α μάτια τού δημάρχου τ' α διαβάζαν με δυσκολία, ενώ τ' α χείλη του συλλάβιζαν τις λέξεις.

— Προς μεγάλη του άνακούφισι, έφθασε τέλος σε μερικές φράσεις με τυπογραφικά στοιχεία που ήσαν στο κάτω μέρος τού χαρτιού.

— Κι' εκεί, διάβασε ότι οι έπαρχοι, δήμαρχοι και «δλοι

ρίχτηκαν ο ένας στην άγκαλιά τού άλλου

— Τό έγγραφο αυτό ήταν μία ειδική άδεια τού ύπουργού τών Στρατιωτικών, θγαλμένη στις Βερσαλλίες που επέτρεπε στον κ. Ντένις Μούρ λοχαγό διερμηνέα τού ίου βασιλικού συντάγματος τών έφιππων φρουρών να ταξιδέψη σε όλο τ' α βασιλείο για προσωπικές του υποθέσεις επί τέσσερες μήνες. Μετά την λήξη της άδείας του, έπρεπε να επιστρέψη στο σώμα του στις Βερσαλλίες.

— Η άδεια ήταν γραμμένη άπό έναν υπάλληλο τού ύπουργείου τών Στρατιωτικών με άραία στρογγυλά γράμματα. Ωστόσο τ' α μάτια τού δημάρχου τ' α διαβάζαν με δυσκολία, ενώ τ' α χείλη του συλλάβιζαν τις λέξεις.

— Προς μεγάλη του άνακούφισι, έφθασε τέλος σε μερικές φράσεις με τυπογραφικά στοιχεία που ήσαν στο κάτω μέρος τού χαρτιού.

— Κι' εκεί, διάβασε ότι οι έπαρχοι, δήμαρχοι και «δλοι

οί πιστοί ύπηκοι τού βασιλέως ήσαν υποχρεωμένοι να παρέχουν βοήθειαν και προστασίαν εις τόν έν λόγω λοχαγόν Ντένις Μούρ εις π' ασαν έντιμον υπόθεσιν του, υπό ποιήν αυστηράς τιμωρίας.

— Είναι τού ύπουργού τών Στρατιωτικών, είπε ο λοχαγός, δείχνοντας μία υπογραφή την όποι' α τού κάκου προσπαθούσε να διαβάση ο άδελφός τού ξενοδόχου.

— Μπρος στην υπογραφή ενός τόσο σπουδαίου προσώπου, ο δήμαρχος και σταθμάρχης αισθάνθηκε τόν έαί' ο του πιο άσημαντο άπό ένα μόριο σκόνης. Συγχρόνως είχε την συναισθήσι πως θρίσκόταν μπρος σ' έναν άνθρωπο καθόλου συνηθισμένο. Γι' αυτό θεώρησε φρόνιμο να παραιτηθή απ' την μικρή άμοιβή που έπαιρνε συνηθως για την εξέταση τών χαρτιών τών ξένων. "Οχι, ούτε θα έκανε λόγο γι' αυτή.

— Δίπλωσε την άδεια και την επέστρεψε στον κάτοχό της λέγοντας:

— Έλπίζω πως ο κύριος λοχαγός θα θελήσει να με συγχωρήσει για την ένόχλησιν...

— Και έτοιμάσθηκε να θυή απ' τ' α δωματίο.

— Σας συνγνωρίζω, άπάντησε ο αξιωματικός, με καθήστε. Θέλω να μιλήσω μαζί σας για ένα σοβαρό ποζγμα. Έυπα και σύ, είπε στον ξενοδόχο και κλείσε την πόρτα. Υπόχρεο κίνδυνος να μ' α κούση κανείς...

— Άδύνατον.

— Θά καταλάβετε σε λίγο κι' οι δυο, εί-

— πε ο αξιωματικός, ότι αυτό που θά σας πω είναι υπόθεσις τού βασιλέως κι' ό-τι τ' α λόγια μου δέν πρέπει να πάνε πιο πέρα απ' αυτό τό δωματίο !

— Κ' οι δυο κούνησαν καταφατικά τ' α κεφάλι τους.

— Τώρα άκούστε με καλά, πρόσθεσε ο ξένος.

— Είθε υποχρεωμένος, επρόσθεσε δείχνοντας την άδεια του, να με παρασχετε άρولو, βοήθεια και συνδρομή. Λοιπόν προσέδετε αυτό που θά σας πω: Έφθασε σήμερα στον

— πύργο τού Μπεζάνς κάποιος ξένος εύπατρίδης, ο μικρός όνομα Λουίζ ντ' α Βιντσέτατα. Επιστρέφει στην

— Ιταλία και διευθύνεται προς την Γένοβα. Τόν έστειλε τόν περασμένο χρόνο με ειδική διπλωματική αποστολή στην αύλη τών Βερσαλλιών, ο μέγας δούκης της Τοσκάνας. Η υπόθεσις είναι τόσο σπουδαία που δέν

— μπορώ να σας πω περισσότερα.

— Ο ξενοδόχος, πνιγμένος άπό περηφάνεια, που έ-θλεπε τόν εαυτό τού ανακατεμένο στις υποθέσεις τού Κράτους, δέν επέκρινε καν ν' άπάντησε, ενώ ο ά-

— δελφός του τεντώθηκε με καμάρι.

— Ο μαρκήσιος, εξακολούθησε ο λοχαγός Ντένις Μούρ με πολύ σιγαλή φωνή, έχει μαζί του μερικές έπιστολές και πρέπει να τού τις πάρω με κάθε πρότα. Αυτή είναι διαταγή τών ανώτερων μου και γι' αυτό έχω ανάγκη της συνδρομής και τών δυο σας...

— Βασισθήτε σε μ' α ! Είμαστε έξ ολοκλήρου στην διάθεσιν σας... είπαν συγχρόνως οι δυο άδελφοι.

— Τό πράγμα δέν είναι και τόσο δύσκολο. Έκανα κιόλας τ' α πρώτα θέματα για να κερδίσω την εύνοια της γυναίκας τού μαρκησιού. Είναι νέα, όμορφη κι' ας ός είναι γέρος...

— Έμαθα, κιόλας απ' αυτήν ότι ο μαρκήσιος σκοπεύει να μείνι λίγον καιρό εδώ για να κάνει λουτρά στο Ρουαγια. Έλπίζω, ότι πριν θεραπευθή, θα κατορθώσω να πείσω τή γυναίκα του...

— Κι' εκεί, διάβασε ότι οι έπαρχοι, δήμαρχοι και «δλοι

ρίχτηκαν ο ένας στην άγκαλιά τού άλλου

— Τό έγγραφο αυτό ήταν μία ειδική άδεια τού ύπουργού τών Στρατιωτικών, θγαλμένη στις Βερσαλλίες που επέτρεπε στον κ. Ντένις Μούρ λοχαγό διερμηνέα τού ίου βασιλικού συντάγματος τών έφιππων φρουρών να ταξιδέψη σε όλο τ' α βασιλείο για προσωπικές του υποθέσεις επί τέσσερες μήνες. Μετά την λήξη της άδείας του, έπρεπε να επιστρέψη στο σώμα του στις Βερσαλλίες.

— Η άδεια ήταν γραμμένη άπό έναν υπάλληλο τού ύπουργείου τών Στρατιωτικών με άραία στρογγυλά γράμματα. Ωστόσο τ' α μάτια τού δημάρχου τ' α διαβάζαν με δυσκολία, ενώ τ' α χείλη του συλλάβιζαν τις λέξεις.

— Προς μεγάλη του άνακούφισι, έφθασε τέλος σε μερικές φράσεις με τυπογραφικά στοιχεία που ήσαν στο κάτω μέρος τού χαρτιού.

— Κι' εκεί, διάβασε ότι οι έπαρχοι, δήμαρχοι και «δλοι

ρίχτηκαν ο ένας στην άγκαλιά τού άλλου

— Τό έγγραφο αυτό ήταν μία ειδική άδεια τού ύπουργού τών Στρατιωτικών, θγαλμένη στις Βερσαλλίες που επέτρεπε στον κ. Ντένις Μούρ λοχαγό διερμηνέα τού ίου βασιλικού συντάγματος τών έφιππων φρουρών να ταξιδέψη σε όλο τ' α βασιλείο για προσωπικές του υποθέσεις επί τέσσερες μήνες. Μετά την λήξη της άδείας του, έπρεπε να επιστρέψη στο σώμα του στις Βερσαλλίες.

— Η άδεια ήταν γραμμένη άπό έναν υπάλληλο τού ύπουργείου τών Στρατιωτικών με άραία στρογγυλά γράμματα. Ωστόσο τ' α μάτια τού δημάρχου τ' α διαβάζαν με δυσκολία, ενώ τ' α χείλη του συλλάβιζαν τις λέξεις.

— Προς μεγάλη του άνακούφισι, έφθασε τέλος σε μερικές φράσεις με τυπογραφικά στοιχεία που ήσαν στο κάτω μέρος τού χαρτιού.

— Κι' εκεί, διάβασε ότι οι έπαρχοι, δήμαρχοι και «δλοι

— Έλπίζω πως ο κύριος λοχαγός θα θελήσει να με συγχωρήσει για την ένόχλησιν...

— Και έτοιμάσθηκε να θυή απ' τ' α δωματίο.

— Σας συνγνωρίζω, άπάντησε ο αξιωματικός, με καθήστε. Θέλω να μιλήσω μαζί σας για ένα σοβαρό ποζγμα. Έυπα και σύ, είπε στον ξενοδόχο και κλείσε την πόρτα. Υπόχρεο κίνδυνος να μ' α κούση κανείς...

— Άδύνατον.

— Θά καταλάβετε σε λίγο κι' οι δυο, εί-

— πε ο αξιωματικός, ότι αυτό που θά σας πω είναι υπόθεσις τού βασιλέως κι' ό-τι τ' α λόγια μου δέν πρέπει να πάνε πιο πέρα απ' αυτό τό δωματίο !

— Κ' οι δυο κούνησαν καταφατικά τ' α κεφάλι τους.

— Τώρα άκούστε με καλά, πρόσθεσε ο ξένος.

— Είθε υποχρεωμένος, επρόσθεσε δείχνοντας την άδεια του, να με παρασχετε άρولو, βοήθεια και συνδρομή. Λοιπόν προσέδετε αυτό που θά σας πω: Έφθασε σήμερα στον

— πύργο τού Μπεζάνς κάποιος ξένος εύπατρίδης, ο μικρός όνομα Λουίζ ντ' α Βιντσέτατα. Επιστρέφει στην

— Ιταλία και διευθύνεται προς την Γένοβα. Τόν έστειλε τόν περασμένο χρόνο με ειδική διπλωματική αποστολή στην αύλη τών Βερσαλλιών, ο μέγας δούκης της Τοσκάνας. Η υπόθεσις είναι τόσο σπουδαία που δέν

— μπορώ να σας πω περισσότερα.

— Ο ξενοδόχος, πνιγμένος άπό περηφάνεια, που έ-θλεπε τόν εαυτό τού ανακατεμένο στις υποθέσεις τού Κράτους, δέν επέκρινε καν ν' άπάντησε, ενώ ο ά-

— δελφός του τεντώθηκε με καμάρι.

— Ο μαρκήσιος, εξακολούθησε ο λοχαγός Ντένις Μούρ με πολύ σιγαλή φωνή, έχει μαζί του μερικές έπιστολές και πρέπει να τού τις πάρω με κάθε πρότα. Αυτή είναι διαταγή τών ανώτερων μου και γι' αυτό έχω ανάγκη της συνδρομής και τών δυο σας...

— Βασισθή

—...Νά σ'ας δώση τις έπιστολές! συμπλήρωσε ο δήμαρχος.

— 'Ακριβώς! είπε ο λοχαγός χτυπώντας τον στον ώμο. Βλέπω πως είσαι έξυπνος.

— Μά για να πετύχω τον σκοπό, πρέπει να θρῶ, σ'ε κάποια άποστασι απ' τον πύργο, ένα μέρος ήσυχο, όπου να μπορώ να μείνω κρυμμένος, γιατί αν φθάση εγώ και μιά λέξι στ' αυτιά του μαρκησιού δλο το παιχνίδι πάει χαμένο... Καταλαβαίνετε ;...

Ο δήμαρχος τ'α είχε τόσο χαμένα απ' την ανάμιξι του αυτή στις υποθέσεις του κράτους, ώστε άπόμεινε σιωπηλός, ευχόμενος στις σκέψεις του...

Ευτυχώς ο ξενοδόχος έσπευσε να τον βοηθήση και του ψιούρισε κάτι στ' αυτί.

— Είναι ακριβώς ό,τι χρειάζεται, είπε τότε ο δήμαρχος. Πώς δεν το συλλογίστηκε τόση ώρα... Μάλιστα, κύριε λοχαγέ, θα μείνετε στην άγροικία του κουινάδου μας Ζάκ 'Ονιόν... Θά είσθε μόνος σας εκεί γιατί ο κουινάδος μας είναι χήρος και θα θρискώσατε κοντά στον πύργο.

— Φυσικά θα φανῶ γενναϊόδαρος, διέκοψε ο λοχαγός, γιατί σε τέτοιες περιπτώσεις ή κυβερνήσις δεν λυπείται ληρηματα. Για προσοχή στη γλώσσα σας. Πολλοί άνθρωποι συλλαβίστηκαν στον τροχό γιατί αφήσαν να τους ξεφυγη μια λέξι... Συμμαί...

— Μη φοβάσε, κύριε λοχαγέ, είπε ο δήμαρχος χλωμιάζοντας κυλάς. 'Αναλασμάτε κασε εύθύνη.

— Ίσως συνεννοουμάσις περιφημα. Κανονίστε το ζήτημα της άγροικίας.

Και ο λοχαγός έκλινε έλφρά το κεφάλι για να τους δώση να καταλάβουν ότι ή συζήτησις είχε τελειώσει.

Ο ξενοδόχος και ο ασελφος του υγιάναν απ' το δωμάτιο με υψος συνωμάτων που κρατούσαν στους ώμους τους το ύψος μεγάλων μυτικών.

Ίσως ο λοχαγός πηριμάσε στο παράθυρο.

Ή στιγμή εκείνη, έδουσαν τα φώτα στο ισόγειο του πύργου. Στο τέλος έμεινε ένα μινυχα αναμμένο και σε λίγο ένα παράθυρο του απάνω κατωμάτος φωτιστηκε.

Ο λοχαγός χαμογέλασε ευχαριστημένος.

— Κοιμούνται σε χωριστά δωμάτια, ψιούρισε, εκείνη στο άπάνω πατώμα κι' αυτός στο ισόγειο. 'Τι άρρώτις τυ, θελήσις, τον εμποδίζει ν' ανεθή στο απάνω πατώμα κι' αυτός, λήτω ή άρρώτις!...

Η σκέψις αυτή τον πλημμύρισε χαρά.

— 'Μωρία! είπε σ'ε λίγο. Ο μαρκήσιος θα φαν'άζεται ότι είμαι υπηρεσία στις βαρσαλίες. 'Ετσι όλα θα πάνε περιφημα, αφού μάλιστα θα περνήσι τις περισσότερες ώρες των ημερών του στα λουτρα.

Κύτταξε πάλι το φῶς του άπάνω πατώματος και κυριεύθηκε από ζώηρη συγκίνησι.

— Μαρία! ψιούρισε πολύ σιγά. Πολυαγαπημένη Μαρία...

— Ω! αν μπορούσε να την έθλεπε την ίδια εκείνη νύχτα! 'Οχι, αυτό θα ήταν τρέλλα που μπορούσε να καταστρώση όλα του τα σχέδια. Τούλάχιστον να μπορούσε να τις στείλῃ ένα μήνυμα; Θεέ μου! Θά κοιμῶταν μόνη, εκεί κάτω, σ' ένα μίλι μακριά απ' αυτόν.

— Έσκυψε έλαφρά στο παράθυρο κι' επί μερικές στιγμές γέμισε το στήθος του με τη μεθυστική δροσιά του άνεμιστικού αέρα. Το άρωμα των άνθισμένων άμπελιών άνθωνε προς αυτόν σαν τραγοδι έρωτικό. 'Όταν άνασκήθηκε κι' έστρεψε το σώμα του προς το δωμάτιο, είδε μέσα τον ξενοδόχο να σηκώνῃ τα λείψανα του δείπνου του.

Μιά ιδέα πέρασε τότε από τον μυαλό του λοχαγού. Σίγουρα αυτός ο άνθρωπος θα ήξερε κάποιον στον πύργο.

— Μπορείς, φίλε μου, τον ρώτησε, να τ'α καταφέρῃς να φθάσι άπόψε ένα μήνυμα στην άρχόντισσα του πύργου;

— 'Οχι άπόψε, κύριε λοχαγέ, είναι πολύ άργά. Μά αύριο το πρωί, πολύ νωρίς, θα είναι εύκολο... 'Η άδελφή του μάγειρα...

— Λίγο μ' ενδιαφέρει αυτός που θα το πάῃ... Προσοχή μόνο, μη χρησιμοποιήσης ήλιθους... Θά πληρώσω καλά και το μήνυμα πρέπει να παραδοθῇ στην μαρκησία και στον σύζυγό της. Θά είσαι υπεύθυνος.

— Έδωσε ένα χρυσό νόμισμα στον ξενοδόχο και πρόσθεσε:

— Στάσου να σου δώσω τώρα το μήνυμα.

Ο λοχαγός έπῃρε ένα φύλλο χαρτί απ' το σακ'διό του και κάθισε. Για μιά στιγμὴ κράτησε το μολύβι του μετέωρο πάνω από το χαρτί. Στο τέλος, σκέφθηκε πως ή αν προτιμότερο να μὴ γράψῃ τίποτε. Και με μερικές μολύ-

βιές, έκανε γρήγορα - γρήγορα ένα σκίτσο που το έδωσε διπλωμένο στον ξενοδόχο.

— Ίνα παραδοθῇ αυτό αύριο πρὶν απ' το γεύμα στη μαρκησία και όχι σ'ε άλλον...

— Μείνετε ήσυχοι, κύριε λοχαγέ.

Ο ξενοδόχος πῃρε τον δίσκο με τ'α πιάτα και άποσύρθηκε, αφού ευχέθηκε μιά έγκαρδια καληνύχτα στον πελάτη του. Μά μιλῃς κατέθηκε στην κουζίνα, ξεδιπλώσε το χαρτί και το κύτταξε.

— Αντί για έπιστολή, ήταν ζωγραφισμένο σ' αυτό ένα σκίτσο πολύ επιδέξιο, που παρίστανε την πρόσφι του ξενοχέιου του, μπρός απ' την όποια περνούσε ένα άμάξι. Στο θάσος του άμαξίου ήταν ξεπλωμένος ο 'Ηφαιστος ή κάποιος άλλος άνάπηρος θεός. Πίσω θρῃσις, σαν λαϊκές σκεκῶταν ο 'Ερμῃς, κρατώντας στους ώμους του έναν 'Ερμῃδα, ο όποιος σημάδευε με το τόξο του το παράθυρο του δωματίου, όπου έμεινε ο λοχαγός και που ένα θέλος, μ' ένα γράμμα καρφωμένο στην άκρη του είχε πετύχει ακριβῶς το παράθυρο αυτό.

IV

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΔΑΣΟΣ

Το πρωί, ξύπνησε τον λοχαγό ο φίλος του ο ξενοδόχος.

— Το μήνυμά σας, του είπε, αφού πρώτα του ευχέθηκε καλημέρα, έφθασε στον προορισμό του. Το πῃρε πρὶν από δυό ώρες ή άδελφή του μάγειρα.

— Δεν έφερε άπάντησι; ρώτησε ο λοχαγός μ' ένα κανονίγιο χαμουρητό, μά με καρδιά που χτυπούσε δυνατά.

— 'Οχι, κύριε. Δεν μ'ας είπατε τίποτε για άπάντησι...

— Ναι, δὲν περιμένα άπάντησι για την ώρα τουλάχιστον. Και τί λέει ο άδελφός σου, ο κύριος δήμαρχος και σταθμάρχης;

— Όλα κανονίστηκαν όπως συμφωνήσαμε. 'Η κάμαρή σας είναι έτοιμη στην άγροικία του κουινάδου μου. Μπορείτε να πάτε σήμερα το πρωί, αν θέλετε. 'Ο Φραγκίσκος, τ'α σ'ας πάῃ μ' ένα κάρρο. Θά καθήσετε στο θάσος του, σ'ε μιά θημωνιά άχυρο, κι' έτσι δὲν θα σ'ας δῇ κανείς καθώς θα διασχίζετε το χωριό.

— Καί ή φοράδα μου; ρώτησε ο λοχαγός.

— Θά σ'ας τῇ φέρουμε στην άγροικία, μόλις νυχτώσι.

— Ο λοχαγός φάνηκε ευχαριστημένος και είπε:

— Πρέπει να δηολογήσω ότι τόσο σῦ όσο κι' ο άδελφός σου εκπληρώσατε καλά την άποστολή σας. Δεν θα παραλείψω να το αναφέρω στην έκθεσί μου προς την κυβερνήσι. Και τώρα ούτε λέξι... Τ'α υπόλοιπα θά τ'α κανονίσω μόνος μου...

— Ο ξενοδόχος χαίρετσε και φούσκωσε από χαρά.

— Ο κύριος λοχαγός είναι πολύ καλός, ψιούρισε. Άλλῃ θεια, τί θέλετε για πρόγευμα;

— Ρακί! είπε ο λοχαγός.

— Ο ξενοδόχος άποσύρθηκε και σ'ε λίγο ξαναγύρισε φέρνοντας το ρακί.

— Θεέ μου! είπε, όταν ο λοχαγός άδειασε ένα ποτήρι μονορρούφι. Πίνετε ρακί πρωί-πρωί;

— Είναι μιά παλιά στρατιωτική συνήθεια, άπάντησε ο λοχαγός. Δεν πίνεις και σῦ ένα ποτηράκι;

— Ο ξενοδόχος, μη τολμώντας ν' άρνηθῇ, ρούφηξε ένα ποτήρι και θυγῃκε έξω πνιγμένος.

— 'Η αλήθεια σχετικῶς είναι ότι ο λοχαγός θασανίστηκε από θασειά άγωνία κι' είχε ζητήσει λίγο κουράγιο στο άσκόλ. Θά περίμενε ίσως ώρες ολόκληρες πρὶν του έρθουν νέα απ' τον πύργο... 'Ίσως και μέρες... Μπορεί και να μὴ λάθαινε ποτέ...

Μά έδιωξε τη δυσάρεστη σκέψι από το μυαλό του.

Την ίδια στιγμή, από το άνοιχτό παράθυρο του δρόμου, μιά πέτρα έπεσε με θόρυβο στο δωμάτιό του. Ο λοχαγός άναστήθηκε κι' έτοιμάστηκε να τρέξῃ στο παράθυρο να εῖ τι τοίος άχρείος είχε πετάξει την πέτρα.

Μά μόλις είδε την πέτρα που είχε κυλίσει στην άκρη του κρῖβατιού του έβγαλε μιά κραυγή χαράς. 'Ενα χαρτί ήταν διπλωμένο σ' αυτή.

— Έσκυψε, την πῃρε, ξεδιπλώσε το χαρτί και με λαχτάρα διάθασε τ'α εξής:

«Ο μαρκήσιος θά λείπῃ ὅλη την ήμέρα. Θά είμαι νωρίς τ'α πόνεμα στον δρόμο του Μπωμόν, κοντά στον μύλο που είναι πρὶν στη γέφυρα. Μπορείς να έχῃς έμπιστοσύνη στην καμαρίτσα. 'Ο Θεός ὡς σ'ε προστατεύῃ για πάντα.

(Ακολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΔΕΚΟΧΤΟΥΡΑ

— Ένα φθινοπωρινό απόγευμά, κατέβαινα από ένα μακεδονικό χωριό, που το λένε Μεσημέρι, με τον φίλο μου, τον

Γούση (Γιώργη) τον Γουγούση, που ήταν άλλοτε καλός κυνηγός έδῶ και τώρα τελευταία, δῶ και κάμποσα χρόνια έγινε ο πιό καλός κηπουρός και δενδροκόμος, ὅλης τῆς Μακεδονίας, μπορεί κανείς να εῖπῃ.

Βροχή κάθε χρόνο τ'α θρασεία τῆς Διεθνούς 'Εκθέσεως για τ'α έκθέματά του.

— Ήταν σούρουπο άχνῶ και μελιχρό χειμωριατικό. Μέσα από τις λόγιες τρέγανε άφ'ονα νερά και άπάνω βγῖναν ξαφνικά και πετούσαν άγριοπερίστερα. 'Η συχα τ'α κυδωνία χρυσόκιτρινίζαν στις κυδωνιές και μικρά άγριοπούλια ταμπύσανε θατόμουρα. Μῃλα κοκίνιζαν στις

μῃλιές, κρυμμένα μέσα σῶν δέντρων τις φυλλωσιές, σαν ντροπαλά κορίτσια.

Βλέποντας τ' άγριοπερίστερα, θυμήθηκα τους άρσιμα-νίους τῆς 'Ελλάδος κυνηγούς, που φωτογραφούνται πάνοπλοι, και καμαρωτοί, σαν ήρωες και έλευθερωταί λαῶν και δημοσιεύουν τις φωτογραφίες, έπειτα, στις έφημερίδες και τ'α «Κυνηγητικά Νέα», για να μὴ χαθῇ ή δόξα και ή σύγχρονη ιστορική στιγμή, και ρώτησα τον συνοδοιπόρο μου:

— Σάν πολλά θλέπω, έφέτος, περισσότερα, πως γλυτώσανε;

— Είναι τ'α μόνα, μου εῖπε, όπου μείνανε. 'Όλο το άλλο το κυνήγι χάθηκε... Και πως να μὴ χαθῇ; 'Ανδρες και γυναίκες κυνηγούνε, ακόμα και τ'α μικρά παιδιά. 'Όλη ή 'Ελλάς θρискεται σ'ε καθημερινή έπιστράτευσις κατά των μικρῶν πουλιῶν!...

— Και τ'α περισσότερα; Πως δὲν χαθήκανε και αυτά;

— Έχει άπαγορευθῇ άυστηρότατα το κυνήγι των περιστεριῶν.

— Έκεῖ κουθέντα στην κρυβέντα, φτάσαμε και στη «Δεκοχτούρα» τῇ «Κουγκούφ» ο». ὅπως την λένε έδῶ, ένα είδος περιστεριοῦ άγριοῦ, αλλά...

— Ήμερωτάτου, που ή-αν άφθονο, έδῶ και λίγα χρόνια, στη Μακεδονία κι' τώρα εξαφανίσθηκε έντελῶς!...

Το δνομάζω άγριο περιστέρι αλλά... ήμερωτάτο, για ιζούσε πάντα κοντά στους ανθρώπους και έχτιζε τῇ φωληά του στα σπιτία, επάνω στις κληματαριές, κοντά στα παράθυρα, όπου υπήρχε θείσις: στις «άστρέχες» των σπιτιῶν, στους γείσους τῆς σκεπῆς, σῶν ντουβαριῶν τις τρύπες.

Το λάλημά του είναι σαν θρῃσις και σαν θόγγημα. Μοιάζει σαν να προφέρῃ με δυνατή φωνή και πονεμένα τον αριθμό «δ ε κ α ο χ τ ῶ».

— 'Από αυτό και τ' δνμά της: «Δ ε κ ο χ τ ο ῦ ρ α»

— Οἱ Τούρκοι, μεῦ λέει ο Γουγούσης, το άγαπούσαν το

πουλί αυτό, το είχαν ιερό και είχαν νόμο, επί τούτῳ, άυστηρό, που τιμωρούσε όποιον θά το κακοποιούσε ή το σκότωνε. Φύγανε οἱ Τούρκοι, χάθηκε κι' αυτό, σαν να το πῃραν μαζύ τους!...

— Πράγματα περίεργα, που γίνονται στη φύσι!...

— Δεν το πῃραν οἱ Τούρκοι μαζύ τους, του άπάντησα, ούτε στην περίστασι αυτή έγιναν πράγματα περίεργα στην φύσι. 'Η δεκοχτούρες ξμειναν έδῶ, σαν φύγανε οἱ Τούρκοι, αλλά τις φάγαμε έμεις και τις άφανίσαν οἱ κυνηγοί μας...

— Μά τρώγεται ή δεκοχτούρα;

— 'Αλλοι τῇ σκότωναν για να τῇ φάνε κι' άλλοι για να κάνουν γουστο!... Τί άφήσαμε έμεις;... 'Αφού και νόμους κάναμε, επί τούτῳ, για τον ταχύτερο και άποτελεσματικότερο, άφανισμό των άγριμιῶν.

— Το περίεργο είναι, μου λέει πως το κρέας τῆς «Κουγκούφ» εῖνε έτσι σκληρό και άνοστο, ενώ κατά τους Τούρκους, στο πουλί αυτό μεταμορφώθηκε το πιό άμορφο και τρυφερό κορίτσι, που γεννήθηκε ή μάλλον δὲν... γεννήθηκε στον κόσμο!

— Τί γεννήθηκε και δὲν γεννήθηκε είναι αυτό.

— Οἱ Τούρκοι το λένε «Κ ή ζ - κ ο υ μ ρ ις», δηλαδή από «Κοπελιά - πουλί» και έχουν ένα μῦθο γι' αυτό, που εξηγεί γιατί τόσο το προσ'ατεύουν το πτηνό αυτό, γιατί το θεωροῦνε ιερό και γιατί του δίδουν πάντα μιά βέσι στα σπιτία τους. 'Υπῃρχαν μάλιστα μπέδρες, που φτιάσαν, επί τούτῳ, άπάνω, κοντά σῶν σπιτιῶν των τις σκεπές, φωληές για τις «Κουγκούφ» και το θεωρούσαν εύτυχια, να έχουν «Δεκοχτούρα» πάντοτε στα σπιτία τους.

Και μου διηγήθηκε έναν μῦθο, που μου θύμισε τας μεταμορφώσεις των μύθων των 'Αρχαίων.

— Ήταν μιά φορά κι' έναν καιρό ένας θασιληπς κι' είχε ένα μοναχοπαῖδι, που μεγάλωνε σαν τριαντάφυλλο, με τῇ χάσι τῷ Θεῷ. Ήταν άμορφο παιδί, λυγρό, σῶλο και παλληκάρι. 'Όταν γεννήθηκε ή στιγμή ήταν εύτυχισμένη, γιατί γεννήθηκε την έπαχή που μενάλωνε ή μέρα και ή νύχτα άρνίζει να μικρύνῃ.

— 'Ετσι ή πρώτη άγῖτσα του πατέρα του έπεσε άπ'ονα του, ήταν σαν τῇ καλή τῇ Μοῖρα και του χάρισε άξια, δύναμις...

— 'Αργότερα, όταν μεγάλωσε, ήλιος του έκαμε ένα δῶρο.

— Ένα άλογο που πῃνούσε τ'α πάντα και δρασκελούσε τ'α θουά. Σπίθα, άνεμος και φωτιά ήτανε τ' αλόγο του. Και κάθε χρόνο ή πρώτη τῆς χρονιάς άντίδα του ήλιουγυρίματος του χάριζε τ' αλόγο πρόσωπό του και τῷ ψιούριζε σ'ε αῖτι:

— Σάν παντρευτῇς με το καλό, κορίτσι άγέννητο θά πάσῃ!

— Σάν μεγάλωσε το παλληκάρι, άρτισαν από τ' άλλα θασίλεια ή προσεγενιές. 'Η πιό καλές θασιλοπούλες τον θέλανε για άνδρα τους, σ'ε πό δόξαμένοι θασιληπδες τον θέ-

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Όλοι σήμερα γίνηκαν κυνηγοί, άνδρες και...

... και γυναίκες!

Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας θασιληπς...

Έκεῖ τον θρῃκε μιά γρηά!

λαν για γαμπρό.

— «Αντε, παιδί μου, ν' αποφασίσης, του έλεγε ο πατέρας του, μεγάλες κ' είναι καιρός να παντρευτείς.

— «Εγώ θέλω αγέννητο κορίτσι! Απαντούσε αυτός.

— «Μά τρελλάθηκες, παιδί μου! Αγέννητο κορίτσι είναι δυνατόν να θρίσκει στον κόσμο!...

— «Τίποτε αυτός.

— «Όπου μία μέρα, είπε να του ετοιμάσουν το άλλογο για να πάη να θρή τ' αγέννητο κορίτσι».

— «Σ' αν είδε και άποειδε ο πατέρας του, τουδωσε την ευχή του και τον φόρτωσε και με φλουριά.

Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει

τά κακά της Μοίρας δεν τ' αφήνει...

— «Στόν δρόμο συναντάει μία γρηά.

— «Πού πάς, καλό μου παλληκάρη;

— «Αγέννητο κορίτσι πάω να θρω, για να το στεφανώσω. Ξέρεις αν υπάρχει και που είναι;

— «Ναι, ξέρω. Υπάρχουν αγέννητα κορίτσια, εκεί άπάνω, πέρα, πίσω από εκείνο το ψηλό θουνό, αλλά τα φυλάει μία Λάμια, που θα σε φάη, άμα σε δει».

— «Δρόμο για εκεί, το παλληκάρη.

— «Να τρεις κοπέλλες που παρουσιάζονται στον δρόμο του.

— «Ήσαν της Λάμιας τα κορίτσια και άμα τον είδανε τόν συμπαθήσανε.

— «Μη προχωρήσ, καλό παιδί, του είπαν, για να μη σε μυριση και σε φάη ή μάνα μας.

— «Ζητάω, τούς άπάντησε, άγένητο κορίτσι. Ξέρετε, κανένα έδω;

— «Ναι, του είπαν, είναι τρία κορίτσια τέτοια, στη ροδιά, κλεισμένα μέσα σε τρία ρόδια. Σε κάθε ρόδι και από ένα αγέννητο κορίτσια τέτοια, στη ροδιά, κλεισμένα μας ή φλέβες και άμα άγγίξης τη ροδιά, εκείνη θα ξυπνήσει και τότε δεν γλυτώνεις από τα δόντια της... Τώρα είναι περίσταση, του είπαν, όπου κοιμάται, αλλά θέλει προσοχή...

— «Και τόν συμβούλευαν τί να κάνει.

— «Η μάνα μας, του είπαν, σαν ξυπνά δεν μπορεί ν' άνοιξη τα μάτια της άμέσως. Για να τα άνοιξη πρέπει να πετάξη μία πλάκα που έχει πάντα δίπλα της, τρεις φορές ψηλά και να την πιάνη για να μην πέφτη καταγής.

— «Επειτα τρίβει τα μάτια της κι' αυτή και άνοίγουν και έπειτα τα γλείφει με τη μακρυνά γλώσσα της και παίρνει δύναμη. Τραχίζει μ' αυτή τα δόντια της και σηκώνεται άμέσως... "Αν άς να τα κάμη άλ' αυτά ή μάνα μας, προφθάσης ού να κόμης τα ρόδια με τα αγέννητα κορίτσια και να φύγης, γλυττώσες, ει δ' άλλως, πάς χαμένος, θα σε φάη!...

— «Θά δοκιμάσω, είπε το βασιλόπουλο.

— «Άκουσε και ένα άλλο, του είπαν τα κορίτσια. "Όταν θ' άνοιξης τα ρόδια, θα θγούνε από μέσα τους τρία άμορφα κορίτσια. Την ώρα που θα θγούνε, θα σου ζητήσουν να πιούν νερό. "Αν δεν έχης να τους δώσης, θα πεθάνουν.

— «Καλά, σάς ευχαριστώ πολύ, είπε το βασιλόπουλο.

— «Πήγε στη ροδιά. Με το ένα πόδι, πατούσε τη σκάλα του άλόγου και με το άλλο καταγής. "Έκοψε γρήγορα τα τρία ρόδια, καθάλλικε σαν άστραπή και άρχισε να τρέχη σαν άνεμος με τ' άλόγο του.

— «Άμέσως με το κόψιμο ή γρηά ή Λάμια ξύπνησε κι' άρχισε να μουγγρίζει. "Η κομμένες φλέβες της τήν πόνεσαν. Πεταίει την πλάκα, άνοίγουν τα μάτια της, τροχάει και τα δόντια της και τόν παίρνει στο κυνηγητό.

— «Σ' ένα τέταρτο της ώρας, έδω τον έχει, εκεί τόν έχει καθάρως να τόν φάση. Πηδούσεν εκείνος τα θουνά, πηδούσε και ή Λάμια από κοντά του. "Όσο προχωρούσαν και τόν ζύγωνε. Νά κι' ένα ποτάμι, έμπρός τους, μεγάλο και πλατύ. Μιά σπιρουιά ο νέος στ' άλόγο του, και το άλόγο πήδησε το ποτάμι.

— «Η Λάμια έφθασε στην όχθη, αλλά δεν μπορούσε να

διαβή.

— «Στάθηκε εκεί στην άκροποταμιά, τρίζοντας τα δόντια της και φώναζε στο παλληκάρη:

— «Αντε και μου γλυτώσες, αλλά ξανά, δεν θα μου γλυτώσης!...

— «Προχώρησε πειά ήσυχο το βασιλόπουλο.

— «Σ' αν πήρε δρόμο άρκετό, είπε με το μυαλό του:

— «Για ν' άνοιξω ένα ρόδι και να ιδω, είναι μέσα και μία κοπέλλα αγέννητη ή μήπως και μου είπαν ψέματα της Λάμιας τα κορίτσια;

— «Άνοίγει το ρόδι, τί να ιδή!

— «Νά και πετάγεται από μέσα μία κόρη άμορφη, πανέμορφη, που έλαμπεν ο τόπος.

— «Νερό! του λέει, μόλις θγήκε από το ρόδι της.

— «Κυττάει εκείνος για το νερό, που να θρεθή νερό εκεί!

— «Πεθαίνει ή κοπέλλα.

— «Λυπημένος προχωρούσε ο νεός και θρίσκει ένα ποτάμι.

— «Για να δοκιμάσω, είπε και το άλλο ρόδι, έδω που έχουμε νερό...

— «Και χωρίς να κατεβή από το άλόγο, άνοίγει τ' άλλο ρόδι, και να και θγαίνει από μέσα μία νέα, πιά άμορφη από την πρώτη, που έλαμπε ώσαν τόν ήλιο.

— «Νερό! του ζητάει κι' αυτή.

— «Τρέχει άμέσως να κατεβή από το άλόγο και να τη φέρη το νερό, αλλά καθώς κατεβαίνει έτσι θιαστικός, πιάνεται το πόδι του από τη σκάλα του άλόγου και πέφτει καταγής. "Όπου να ξεπιαστή το πόδι του και να πάη στο ποτάμι, να φέρη το νερό, πεθαίνει και το δεύτερο κορίτσι.

— «Πικράθηκε το βασιλόπουλο και με σκυμμένο το κεφάλι έσκολούθησε τόν δρόμο του.

— «Πάει, πάει - πάει και φθάνει έ άλλο, έμπρός ποτάμι.

— «Προσεκτικός πειά από τα άλλα δυό του, τα παθήματα, ξεπεύει από το άλόγο, παίρνει το τρίτο ρόδι και πάει κοντά στο ποτάμι. Τ' άνοίγει, μά τί ήταν εκείνο, που θγήκε από μέσα!...

— «Ένα κορίτσι, πιά άμορφο κι' από τα δυό πρώτα.

— «Νερό! φωνάζει κι' αυτή.

— «Τό άρπάζει το παλληκάρη και το θουτάει μέσα στο νερό.

— «Βγήκε πιά άμορφη και χατωμένη από μέσα ή νεά.

— «Ζαλίσθηκε το βασιλόπουλο από την άμορφή της.

— «Σ' αν συνήλθε, θγάζει το δαχτυλίδι του και της το περιάει στο δαχτυλό της.

— «Έσένα, της είπε, θα σε παντρευτώ και να το δαχτυλίδι μου, για άρραβώνα.

— «Και τη φίλησε.

— «Τράβηξαν πειά και φθάσανε στο βασιλείο του.

— «Σ' αν πλησίασαν στην πρωτεύουσα και ήσαν λίγο έξω από την πόλη, σε ένα μέρος που ήταν θρύσι μεγάλη με πλατάνια και έρχότανε ο κόσμος και έπαιρνε νερό, είπε στη νεά το παλληκάρη σαν πλύθηκαν και ξεκουρασθήκανε:

— «Κάθισε λίγο έδω πέρα και περίμενε. Άνέβα άπάνω και κρύψου στο πλατάνι... Έγώ θα πάω στην πόλη να είδο ποιήσω τόν πατέρα μου, για να έρθω να σε πάρω με τ' μέσ, στρατό και μουσικές, σαν βασιλοπούλα που θα γίνης και γυναίκα μου!...

— «Καλά, του άπάντησε αυτή και άνέβηκε στο πλατάνι.

— «Τό βασιλόπουλο, γρήγορα - γρήγορα, χτύπησε τ' άλόγο του για τη χώρα...»

— «Αλλά τί έγινε κατόπιν και τί σχέσι έχει ή «δεκοχτούσα με το παραμύθι αυτό, θα σάς το πούμε στ' άλλο τεύχος

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΟΝΕ

Το ψέμμα

Ο έρωας τους είχε πεθάνει εκεί, μέσα στο δάσος, που είχε γεννηθή.

Μία μέρα του φθινοπώρου, τόν είχαν απογυμνώσει άπ' όλα τα πλουμιστά φτερά του. Κι' αυτός είχε ξεψυχήσει μέσα στη νύχτα, δίχως παράπονο, δίχως έναν λυγμό. Έτσι όπως σβύνουν οι φωτεινοί κόσμοι τών άστέρων. Άθόρυβα, σαν μία λαμπερή γραμμή που σύρθηκε στο γαλάζιο φόντο τ' ουρανού της καρδιάς τους. Κι' όταν κ' οι δυό τους αντίκρισαν το πτώμα του, όταν τόν είδαν παγωμένο, κυττάχτηκαν μ' ένοχο θλέμμα. Είχανε κάνει ένα έγκλημα. Και ντροπισασμένοι χάθηκαν μέσα στη νύχτα, ο καθένας ακολουθώντας αντίθετη διεύθυνση. Δεν έπρόκειτο να συναντηθούν ποτέ πειά. Δεν υπήρχε λόγος να συναντηθούν. Το ψέμμα είχε σκοτώσει την άγάπη τους. Άπό δώ και πέρα άρχισε πειά ή μοναξιά. Η άπόλυτη μοναξιά κ' ή άμφιβολία. Κ' ήταν καταδικασμένοι — αυτοί που ζήσανε το ιδανικό όνειρό τους — να υποφέρουν και να θασανίζονται. Είχανε χάσει πειά τόν ρυθμό της ζωής...

Άκούστε τώρα την ιστορία τους, κ' ίσως να δικαιολογήσετε το έγκλημά τους:

Η Λαλίνα ήταν ένα από αυτά τα τρυφερά πλασματάκια που κινούν πάντα το ενδιαφέρον τών άνδρων. Ήταν λεπτή, μελαγχροινή, άμορφη και άήσυχη. Το μέλλον δεν την άνησυχούσε. Δεν τó είχε άλλως τε σκεφθή.

Ζούσε μέσα στον κόσμο τών δνείρων της. Καμιά φορά μοιάζα σαν διάβαζε ένα αισθηματικό μυθιστόρημα έχυνε ένα δάκρυ. Αυτή ήταν ή μόνη άπογοήτευσή της. Ο πόνος της. Η φίλες της δεν την είχαν καταλάβει ποτέ. Μά εσύ κ' ή αδελφός της. Ήταν γι' αυτές ένα παράξενο κορίτσι που φλέρτασε όλους τούς άνδρες δίχως να πάρη ποτέ στα σοβαρά τα λόγια τους.

Και να ξαφνικά σ' έναν χορό, γνώρισε τόν Σάνυ. Ήταν τρεις ύστερα από τα μεσάνυχτα. Η μουσική σκοπούσε γύρω τις νότες τών παθητικών «ταγκό» και τών τρυφερών αόδων. Τα λουλούδια της θεράντας ήσαν θυσιασμένα στον άρωματισμένο ύπνο τους. Κι' ένα φεγγάρι, δλόχρυσο, έστειλε στις καρδιές τών ανθρώπων την έπιθυμία του έρωτος.

Ο Σάνυ δεν ήταν έξαιρετικός τύπος. Μά ήταν σοβαρός κι' άλόγολος. Έλεγε πάντα ό,τι σκεφτόταν κι' ό,τι είχε κλεισμένο στην ψυχή του. Κ' ή Λαλίνα δέχθηκε να γίνη φίλη του. Στα μικρά κορίτσια που δεν έχουν γνώρισε τόν έρωτα πάντα άρέσουν οι κύριοι με τάγκριζα μαλλιά. Κλείνουν γι' αυτές έναν άγνωστο κόσμο περιπετειών. Είναι ο πειρασμός, είναι το ζωηρό χρώμα της φωτιάς που καίει.

Και την άλλη μέρα ή Λαλίνα κι' ο Σάνυ θρέθηκαν δλομύναγοι σε μία άκροθαλασσιά. Τί είχαν να είπουν; Ένα σωρό πράγματα. Μά ο Σάνυ δεν τόλμησε να της μιλήση για έρωτα. Ήταν τόσο μικρή, τόσο χαριτωμένη, τόσο άθωα που δεν θέλησε να την μπλέξη στα θάσανα της άγάπης του. Η Λαλίνα ήταν τό παιγνιώδης του. Η χαρά της ζωής του. Ένας παράδεισος παρθενικών δνείρων και σκέψαν, στον όποιο ξεκούραζε την ψυχή του. Ήταν το γέλιο του.

Κάθε φορά που γύριζε από ένα ραντεβού τους ένοιωθε πως γινόταν πιά νέος. Και με περισσότερο κέφι άφωσιωόταν στις καθημερινές του άσχολίες.

Πολλές φορές ο Σάνυ σκεφτόταν την Λαλίνα.

Αυτό το κορίτσι, έλεγε στον εαυτό του, θα το παντρευτώ. Είναι ή γυναίκα που μου ταιριάζει.

Και το σεβόταν σαν μία Παναγιά. Μέσα στους φωτεινούς κόσμους τών ματιών της, ζούσε τα χαμένα όνειρα της νεότητος του. Γιατί ο Σάνυ, στα τριάντα κιόλας χρόνια του είχε ένα σωρό άπογοητεύσεις. Πολλές γυναίκες είχαν περάσει από την καρδιά του. Μά όλες τόν είχαν προδώσει: Άλλες από έπιπολιότητα, άλλες από ζήλεια, άλλες γιατί τόν είχαν άρεσθή. Ο Σάνυ ήταν πολύ τίμιος, πολύ ειλικρι-

νής, πολύ

άφωσιω-

μένος. Έκο-

νε για σύ-

ζυγος, μά

δεν έκανε

για τρυφε-

ρός φίλος.

Είχε πάντα

έμπιστο σ ύ-

νη στην γυ-

ναίκα που

άγαπούσε.

Κι' εκείνη

τόν θαρϊώ-

ταν και τόν

έγκατέλει-

πε. Γι' αυτό

τό, όταν κα

τάλαθε ότι

άγαπούσε

την Λαλίνα,

δεν τόλμη-

σε να της τό

πή. Φοβώ-

ταν μήπως

την χάσει.

— Είσαι,

της έλεγε,

άκόμη, ένα

παιδί. Παι-

ξεις και γε-

λας μ' όλον

τόν κόσμο.

Έρχεσαι έ-

πίσης και

μαζύ μου

για να με-

τράς τις ά-

σπρες τρι-

χες μου!

Μά πρόσεξε τόν έρωτα. Πρόσεξε άκόμη τις φιλικές σου

συντροφίες. Πρόσεξε μήπως σου δηλητηριάσουν την ψυχή

σου και σε κάνουν να χάσης την παιδική αγνότητα σου...

Μά ή Λαλίνα γελούσε και τόν κορόιδευε.

Κι' έτσι τα χρόνια περνούσαν δίχως να καταλάβη ο Σάνυ

ότι ή Λαλίνα μεγάλωνε. Έκείνος την έβλεπε πάντα με

τά μάτια της ψυχής του. Μά ή Λαλίνα είχε άρχισει να έχη

κιόλας τις δικές της σκέψεις για τη ζωή. Μά έχη τόν δικό

της κόσμο. Νά έχη άκόμη τις επιθυμίες της. Είχε γίνει μία

σωστή γυναίκα. Μά όταν έθρίσκόταν κοντά στον Σάνυ, γί-

νονταν πάντα παιδί. Έτσι αυτός ζούσε μέσα στην αταπάρ-

τη του δνείρου του.

Κι' ένα θράδυ, μερικοί φίλοι του που έβραν την Λαλίνα

δεν δίστασαν να τó άποκαλύψουν κάτι τα δυσάρεστο.

— Η άγαπημένη σου, τó δηλώσαν, κάνει πολύ άσχημες

παρέες... Πές της να προσέξη. Ό,τι λάμπει δεν είναι χρυ-

σάφι. Και τα κορίτσια που μπλέκουν στην κοσμική ζωή δεν

θγαίνουν πάντα κεοδισμένα...

Ο Σάνυ γέλασε με την ιδέα ότι ή Λαλίνα έκανε «κοσμικ-

κή» ζωή... Μά αυτό ήταν άκομη παιδί!... Ένα άθωο

κορίτσακι!... Τί καταλάβαινε από έρωτες, από τρελλές

κούρρες, από μεθύσια κι' από όρνια;...

Όστόσο στην πρώτη ευκαιρία έσπευσε να της πη τό

παράπονό του.

Της μίλησε άκόμη για μία ύποπτη φίλη της την Νάντια.

Ένα κορίτσι από αυτά που κάνουν διαρκώς σφάλματα, ά-

ΡΟΥΤΑΝ

γωνιζόμενα να επανρθώσουν το πρώτο.

Μά η Λαλίνα του έκοψε την φόρα του:

— Άκουσε, φίλε μου, του έιπε, δεν είμαι πειά ένα παιδί. Θέλω να κάνω την ζωή μου. Ξέρω να προφυλαχτώ και να υπερασπίσω την αξιοπρέπεια μου. Δεν ξέρω τί κακό θρῆσκεις στις σχέσεις μου. Πήγα μ' ένα αυτοκίνητο σε μία έξοχη. Είμαστε μιά ευθυμη συντροφιά. Διασκεδάσαμε και κοιμηθήκαμε σαν αδελφία. Πήγα και χόρεψα με την Νάντια. Ήταν κι' ο άρραβωνιαστικός της...

— Ποιος άπ' όλους; την ρώτησε ο Σάνου με ειρωνεία.

— Έλα, το φώναζε εκείνη, άφησε πειά αυτές τις σκουριασμένες ιδέες σου. Φλερτάρει κανείς μ' έναν άνδρα για να διασκεδάσει κι' όχι για να τον έρωτευθῇ. Δεν ξέρω τί κακό θρῆσκεις στη ζωή μου...

— Λαλίνα, της έιπε με παράπονο ο Σάνου, παίζεις με την φωτιά. Ένας άγνωστος που παίρνει ένα κορίτσι με τ' αυτοκίνητό του για να το διασκεδάσει, ένας που το παρσούρη σ' ένα ερωτικό κέντρο, ένας που δεν τ' αγαπά και όμως το θέλει συντροφιά του, δεν μπορεί να το σεβάσθῃ. Μεταξύ τους γίνεται πάντα μιά μυστική συμφωνία: 'Ο άνδρας πληρώνει σ' χρήμα και ἡ γυναίκα σε έιδος... Και χιλιάδες είναι τα κορίτσια που παρεσύρθηκαν από την λάμψη της κοσμικής ζωής, που θαμπώθηκαν από την ευγένεια και τις περιποιήσεις των κομψών κυρίων και που στο τέλος, όταν συνήρθαν, από αυτό

τ' όνειρό τους, είχαν θρεθῇ στο πεζοδρόμιο... Σ' αγαπῶ πάρα πολύ, Λαλίνα και γι' αυτό σ' ο λέω αυτά τα πράγματα. Θέλω να με πιστέψεις. Είμαι πολύ πιο μεγάλος από σένα κι' έχω την πείρα της ζωής. Διῶξε την Νάντια. Είναι μιά κατεστραμμένη γυναίκα που αφού δεν μπορεί να γίνῃ πειά τίμια θέλει να παρσούρη κι' όλους στην καταστροφή. Έπειτα, μη ξεχνᾷς ότι κι' οί έγκλημαται κι' οί κακοποιοί έχουν την... ἡθική τους. Μιά τέτοια ἡθική όμως των γυναικῶν του δρόμου δεν ταιριάζει σ' εσένα...

Ἡ Λαλίνα θύμωσε, έκλαψε από το κακό της και τέ'ως υποσχέθηκε να φ'ονιμέυη.

Μά ἡ Νάντια ήταν πάντα ὁ κακός δαίμων της. Και σιγά-σιγά, της δηλητηρίαζε την ψυχή της.

Ἡ Σάνου που διαισθνόταν ὅλ' αυτά τα πράγματα παρηγοριῶταν με την σκέψη ότι ἡ Λαλίνα ήταν ἀκόμη εὐλικρινής μαζί του. Εἶχε το θάρρος να τῆς ὁμολογῇ τὰ σφάλματά της, και δεν τὸν εἶχε ξεγελάσει ποτέ. Τοῦ εἶχε εἰπῇ ἀκόμη, ότι εἶχε κι' ἕνα ἄλλο φλέρτ. Μά ὁ Σάνου, σκέφτονταν, ότι ὅταν θὰ παντρευόντουσαν, ὅλες αὐτὲς ἡ ἰδιοτροπίες τῆς Λαλίνας θὰ ἑσταμάταγαν κι' ότι θὰ ἦταν σὲ θέσι να διατηρήσῃ τὴν αξιοπρέπεια τῆς.

Κι' ἕνα πρωτὸ το καλοκαίρι πῆγε να τὴν ἐπισκεφθῇ στὴν ἐξοχή. Μαζὺ τῆς πέρασε ἀλησμόνητες στιγμὲς εὐτυχίας. Γιὰ πρώτη φορά μάλιστα τὸλμησε να τῆς μιλήσῃ γιὰ τὸν γάμο τους. Ἐκάναν ἀκόμη κι' ἕνα σωρὸ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. Ἐπειτα ἐκείνη τὸν παρακάλεσε να τὴν ἀφήσῃ να λείψῃ λίγες ὥρες: Θὰ πῆγαιε να ἰδῇ τὴ Νάντια πού ἦταν ἀρρωστή... Κι' ἐκεῖνος, εὐθυμος, ὅπως πάντα, συνέχισε τὴν διασκεδάσι του με τὴν ἄλλη συντροφιά. Μά ἀπὸτομα πάγωσε ἡ καρδιά του. Στὸ σπῆτι τῆς Λαλίνας ἑθασσε ἑαφνικά ἡ... ἀρρωστη φίλη τῆς γιὰ να τοὺς δῇ. Με τὴν ἀφελεία τῆς μάλιστα δεν δίστασε να ὁμολογήσῃ ότι εἶχεν ἔρθει να πᾶρῃ τὴν Λαλίνα γιὰ να πᾶνε ἕναν περίπατο με τὸν Μπατιστ, τὸ φλέρτ τῆς.

Ἡ Σάνου δεν εἶπε τίποτε, δεν διαμαρτυρήθηκε. Δεν θύμωσε. Μόνο ὅταν τὸ θράζο γύρισε ἡ Λαλίνα, τὴν ὥρα πού ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς ἔδωσε τὸ χέρι:

— Ἀντίο, Λαλίνα, της εἶπε. Ἀν πᾶς αὐριο πάλι στὴν ἀρρωστη φίλη σου να τῆς διαβιῶσῃς τίς εὐχές μου γιὰ τὴν

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥΠΕ Ι

Ἡ Κάν συναντᾷ στὸν δρόμο τὸν Ρόθ, πού τὸν ρωτᾷ:
— Φαίνεσαι στενωχωρημένος, φίλε μου, τί σοὺ συμβαίνει;
— Ἐχω οἰκονομικὰ στενωχῶριες.
— Τί τρέχει, λοιπόν;
— Νά: ξέρεις αὐτὸν τὸν παλάνθρωπο τὸν Μέγιερ; Ἐ λοιπόν, δεν τοῦ φτάνει πού εἶναι ἑραστής τῆς γυναίκας μου μὰ θέλει τώρα να παντρευτῇ και τὴν φιλενάδα μου!

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ἡ Πλυνὼ εἶναι ἀπαρηγόρητος. Μιά ἀπὸ τίς κόρες τῆς, πού θέλησε να τῆς δώσῃ ἀνώτερη μόρφωση, παρσούρησε καὶ τὸσκασε ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπῆτι, μαζί με τὸν δάσκαλό τῆς τοῦ πιάνου. Ἡ Πλυνὼ τρέχει ὅλη τὴν ἡμέρα ἐδῶ κι' ἐ κεί, γιὰ να βρῇ τὴν ἐνοχλη και τὴν ξαναφέρῃ στὸν πατρικὸ δρόμο.

Ἡ ἑραστὴ, ἀπελπισμένος ὕστερα ἀπὸ πολὺήμερες μάταιες ἀναζητήσεις, γυρίζει στὸ σπῆτι που κι' ἀρχίζει να κλαίει.

Τότε ἡ γυναίκα του, συγκινημένη, σκύβει ἀπὸ πάνω του, τὸν ἀγκαλιᾷ και τοῦ λέει:

— Παρηγορήσου, ἀγαπημένε μου...

— Γιατί; ρωτᾷ ὁ Πλυνὼ ἑαφνισμένος.

— Γιατί... γιατί ἡ κόρη σου... δεν εἶναι δική σου.

ΝΕΜΡΩΔ

Διηγούνται γιὰ τοὺς νεμρούς ἕνα πλῆθος ἀνέκδοτα, χαρακτηριστικά τοῦ πάθους των. Καὶ τὸ περίεργο εἶναι πὺς διασκεδᾷζουν καὶ οἱ ἴδιοι μ' αὐτά. Μιά μέρα, λόγου χάριν, ἕνας διηγῶταν τὸ παρακάτω χαριτωμένο ἀνέκδοτο:

Ἡ ἑραστὴ, ἀπελπισμένος ὕστερα ἀπὸ πολὺήμερες μάταιες ἀναζητήσεις, γυρίζει στὸ σπῆτι που κι' ἀρχίζει να κλαίει.

Τότε ἡ γυναίκα του, συγκινημένη, σκύβει ἀπὸ πάνω του, τὸν ἀγκαλιᾷ και τοῦ λέει:

— Παρηγορήσου, ἀγαπημένε μου...

— Γιατί; ρωτᾷ ὁ Πλυνὼ ἑαφνισμένος.

— Γιατί... γιατί ἡ κόρη σου... δεν εἶναι δική σου.

— Τί σκοτώσατε σήμερα;
— Μιά μπεκάτσα.
— Ἐχετε ἕνα πολὺ ὄραϊο τουφέκι!
— Εἶναι πραγματικὰ περίφημο. Μοῦ στοίχισε 3.000 φράγκα.
— Καὶ τὸ σκυλὶ σας;
— Εἶναι ἐκλεκτῆς ράτσας, τὸ πλήρως 900 φράγκα.
— Καὶ ἡ κυνηγετικὴ σας ἀδεια, ὁ σάκκος σας, τὰ φασέκια σας, πόσο σὰς στοιχίζουν;
— Τὸ λιγώτερο 500 φράγκα.

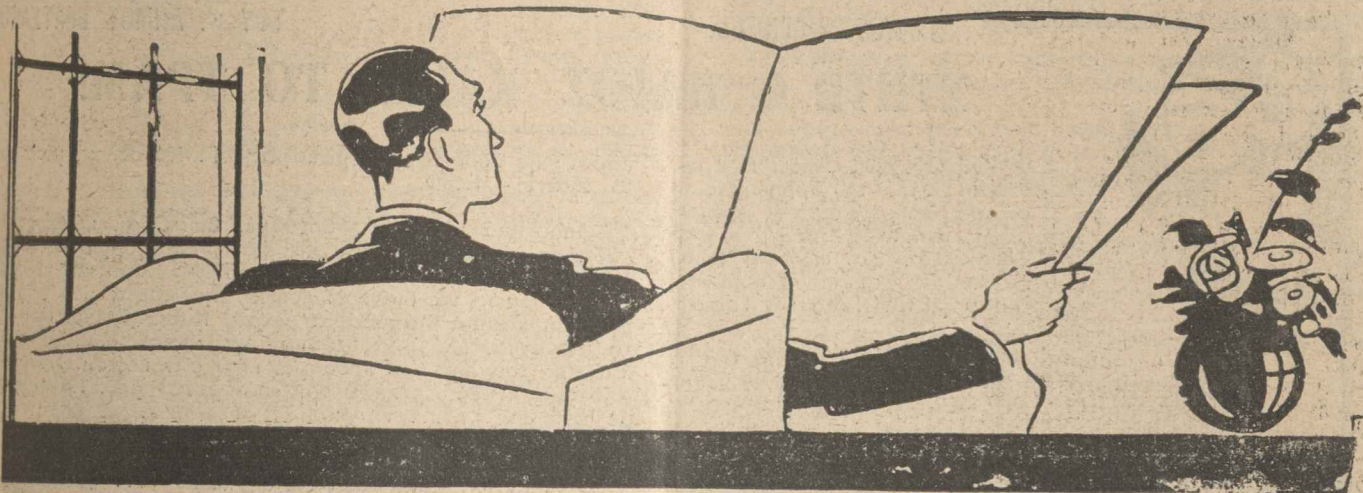
— Ὁλ' αὐτὰ μᾶς κάνουν 4.600 φράγκα... Κι' αὐτὰ γιὰ να σκοτώσατε μιά μπεκάτσα! Ἀκούστε! Ἐχω να σὰς δώσω μιά καλὴ συμβουλή: Φύγετε γρήγορα, γιατί ἂν ὁ διευθυντῆς τοῦ Τρελλοκομείου τὸ ἤξερε αὐτὸ, θὰ σὰς ἔκρινε ἀμέσως ἐδῶ μέσα. Τὰ τρία τέταρτα ἀπὸ τοὺς τροφίμους μᾶς εἶναι πολὺ λιγώτερο τρελλοὶ ἀπὸ σὰς!...

ἀνάρρωσί της. Πὲς τῆς ἀκόμη, ότι σ' ἐκέρδισε στὸ παιγνίδι...

— Δηλαδή; ἀπόρησε μ' ἕνα ἔνοχο ὄλεμα ἡ φίλη του.
— Κέρδισες ἕνα φλέρτ, μὰ ἔχασες ἕναν ἑρωτα. Τώρα μπορείς να κάνῃς τὴν ζωὴ σου. Εἶσαι ἐλεύθερη. Μόνη σου εἶδες τὴν προτίμησί σου... Σοὺ εὐχομαι να μὴν ἀπογοητευθῇς... Μὰ δεν λυπάμαι, Λαλίνα. Γιατί τώρα μόνο βλέπω ότι δεν εἶσαι πειά τὸ κορίτσι πού ἀγάπησα...

Κι' ὁ Σάνου ἔφυγε μελαγχολικός ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς Λαλίνας γιὰ να μὴ ξαναγυρίσῃ ποτὲ πειά...

ΑΝΦΡΕ ΜΠΟΝΕ

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ νεοελληνικὴ ὕδροφοβία. Τὰ δῶρα τῶ Κάϊζερ στὴν Κέρκυρα. Ἡ ἑραστὴ, ἀπελπισμένος ὕστερα ἀπὸ πολὺήμερες μάταιες ἀναζητήσεις, γυρίζει στὸ σπῆτι που κι' ἀρχίζει να κλαίει.

ΚΑΤΑ τὰ τελευταῖα, τὰ μεταπολεμικὰ χρόνια, κοντὰ εἰς τὰς ἄλλας προόδους, ἐπῆλθε στὴν Ἑλλάδα και μιά μεγάλη μεταβολή, ἐπραγματοποιήθηκε μιά σπουδαία και ἀξιοσημείωτος συμφύλισις: Ὁ λαὸς συμφιλώθηκε με τὸ νερό!

Ναί, πρὸ τοῦ πολέμου, κατὰ τὸν περασμένο μάλιστα αἰῶνα — γιὰ τὸ κρύψουμε; — ὁ λαὸς ἠσθάνετο ἀπέχθειαν ἀκατανίκητον πρὸς τὸ «ἄριστον ὕδωρ» τοῦ Πινεάρου. Καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπεχθείας αὐτῆς ἡ ρυπαρότης. Ἐκεῖνο πού λέμε σήμερα ἀστεϊζόμενοι: «Ὅ σπῆτι ἔχει καὶ λουτρό... ἀχρεῖαστο να εἶναι!», τὸ ἔλεγαν τότε σοβαρολογούμενοι. Τὰ λουτρά ἦσαν μόνον γιὰ τοὺς ἀρρώστους. Καὶ οἱ συχνὰ λουόμενοι ἔθεωροντο, τὸ λιγώτερο, θεότρελλοι!

Εἶναι γνωστὸν σχετικῶς ὅτι δασκίς ὁ πολὺς Κάϊζερ ἐπῆγαιε να μείνῃ λίγον καιρὸν στὴν Κέρκυρα, στὸ μεγαυτικό «Ἀχὺλλειο», ἐχάριζε στοὺς Κερκυραίους χωρικούς πού συναντοῦσε καθ' ὁδὸν στοὺς περιπάτους του σαπούνια.

Τὰ σαπούνια αὐτὰ εἶχαν σχῆμα αὐγοῦ καὶ χρῶμα κόκκινο.

Ἡ Κάϊζερ τὰ ἐχάριζε στοὺς χωρικούς γιὰ να τὰ χρησιμοποιοῦσαν καταλλήλως. Ἐγείμει μ' αὐτὰ τίς τσέπες του δασκίς θάβωαιε περίπατο καὶ εἶτε ἄνδρες συναντοῦσε, εἶτε γυναῖκες, εἶτε μικρὰ παιδιὰ τοὺς ἔδινε κι' ἀπὸ ἕνα.

Οἱ χωρικοὶ ὁμῶς τῆς Κερκύρας ἔπαιρναν τὰ σαπούνια ἄλλοι γι' αὐγὰ, ἄλλοι γιὰ γλυκύσματα καὶ... τὰ ἔτρωγαν! Ἀληθινὴ σταυροφορία κατὰ τῆς νεοελληνικῆς ρυπαρότητος εἶχαν ἀναλάβῃ κατὰ καιροὺς καὶ μερικοὶ προοδευτικοὶ καὶ πολιτισμένοι Ἕλληνες.

Ἡ ἑραστὴ, ἀπελπισμένος ὕστερα ἀπὸ πολὺήμερες μάταιες ἀναζητήσεις, γυρίζει στὸ σπῆτι που κι' ἀρχίζει να κλαίει.

Τότε ἡ γυναίκα του, συγκινημένη, σκύβει ἀπὸ πάνω του, τὸν ἀγκαλιᾷ και τοῦ λέει:

— Παρηγορήσου, ἀγαπημένε μου...

— Γιατί; ρωτᾷ ὁ Πλυνὼ ἑαφνισμένος.

— Γιατί... γιατί ἡ κόρη σου... δεν εἶναι δική σου.

Ἡ ἑραστὴ, ἀπελπισμένος ὕστερα ἀπὸ πολὺήμερες μάταιες ἀναζητήσεις, γυρίζει στὸ σπῆτι που κι' ἀρχίζει να κλαίει.

Τότε ἡ γυναίκα του, συγκινημένη, σκύβει ἀπὸ πάνω του, τὸν ἀγκαλιᾷ και τοῦ λέει:

— Παρηγορήσου, ἀγαπημένε μου...

— Γιατί; ρωτᾷ ὁ Πλυνὼ ἑαφνισμένος.

— Γιατί... γιατί ἡ κόρη σου... δεν εἶναι δική σου.

Ἡ ἑραστὴ, ἀπελπισμένος ὕστερα ἀπὸ πολὺήμερες μάταιες ἀναζητήσεις, γυρίζει στὸ σπῆτι που κι' ἀρχίζει να κλαίει.

Τότε ἡ γυναίκα του, συγκινημένη, σκύβει ἀπὸ πάνω του, τὸν ἀγκαλιᾷ και τοῦ λέει:

— Παρηγορήσου, ἀγαπημένε μου...

— Γιατί; ρωτᾷ ὁ Πλυνὼ ἑαφνισμένος.

— Γιατί... γιατί ἡ κόρη σου... δεν εἶναι δική σου.

Ἡ ἑραστὴ, ἀπελπισμένος ὕστερα ἀπὸ πολὺήμερες μάταιες ἀναζητήσεις, γυρίζει στὸ σπῆτι που κι' ἀρχίζει να κλαίει.

Τότε ἡ γυναίκα του, συγκινημένη, σκύβει ἀπὸ πάνω του, τὸν ἀγκαλιᾷ και τοῦ λέει:

— Παρηγορήσου, ἀγαπημένε μου...

— Γιατί; ρωτᾷ ὁ Πλυνὼ ἑαφνισμένος.

— Γιατί... γιατί ἡ κόρη σου... δεν εἶναι δική σου.

Ἡ ἑραστὴ, ἀπελπισμένος ὕστερα ἀπὸ πολὺήμερες μάταιες ἀναζητήσεις, γυρίζει στὸ σπῆτι που κι' ἀρχίζει να κλαίει.

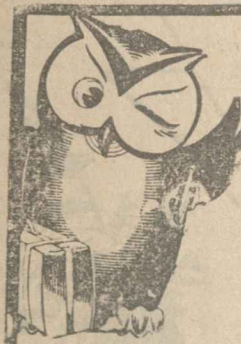
Τότε ἡ γυναίκα του, συγκινημένη, σκύβει ἀπὸ πάνω του, τὸν ἀγκαλιᾷ και τοῦ λέει:

— Παρηγορήσου, ἀγαπημένε μου...

— Γιατί; ρωτᾷ ὁ Πλυνὼ ἑαφνισμένος.

— Γιατί... γιατί ἡ κόρη σου... δεν εἶναι δική σου.

ΣΥΛΛΟΓΗ Χ. ΣΤΑΜ.

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

ΣΤΗΤΩ Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ..... ΤΟ ΤΡΑΜ!

Σας είχα διηγηθῆ κάποτε σὲ προγενέστερο φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» μιὰ φάρσα, ποὺ εἶχα κάνει κάτω ἐκεῖ στὴν Καλλιθέα στὸν Στέφανο τὸν Ξενοπούλου, τὸν συμπαθέστατό μου καλλιτέχνη καὶ στὸν ἀλησμόνητο φίλο μας, τὸν Ἡλία τὸν Παπαπαύλου.

Ἡ ζωὴ μας τότε περνοῦσε πρόσχαρα εἶναι κάτω. Δὲν ἦταν σκληρὴ, ὥπως τώρα τὰ τελευταῖα τρία τέσσαρα χρόνια. Ἀστέια, φάρσες, καλαμπούρια.

Σὺν πρῶτος οἰκιστῆς τῆς συνοικίας Χαροκόπου εἶχα θαλῆ νὰ τὴν κάνω ἕνα χαριτωμένο καὶ δροσερὸ προάστιο. Ποῦ μποροῦσα νὰ φαντασθῶ, πῶς, Καλλιθέα καὶ Χαροκόπου, μέσα σὲ δεκαπέντε χρόνια, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1910 ἕως τὰ 1925, εἶα γινόντουσαν ἕνα, γιὰ ν' ἀποτελέσουν ἕναν Δῆμο μὲ σαράντα καὶ πρὶν χιλιάδες ψυχές!

Πρὶν, ἀπὸ τὰ Παλὰ Σφαγεῖα, ποὺ τὸ καλοκαίρι μᾶς ἐργόντουσαν τὰ ὄρατα τους ἀρώματα, ἴσαμε τὴν Κάτω Καλλιθέα, ποὺ ὁ μακαρίτης Φιλάρετος, μὲ τὸν ἀλησμόνητο τὸν Ἰούλιο Φορνέζη, γιὸ τοῦ ἥρωος Ἐλθετοῦ φιλέληνης, καὶ τὸν Χρήστο τὸν Μένανδρο — μακαρίτες κι' αὐτοὺς — ἐπάλευσαν καὶ σκοτωνόντουσαν γιὰ νὰ τὴν οἰκοδομήσουν καὶ νὰ τὴν κάνουν συνοικισμό ἦταν χωράφια.

Χωράφια ἀπὸ τῆ γραμμῆ τοῦ ηλεκτρικοῦ ἴσαμε τὴ λεωφόρο Συγγεῶ. Χωράφια γεμάτα ζούματα καὶ σφειδούκλια, ποὺ βοσκοῦσαν μελίσσια καὶ βομβοῦσαν ὅλη μέρα.

Ὁ μακαρίτης ὁ κύρ Ἀναστάσης ὁ Κυριακόπουλος, ὁ γνωστός Πιτρελάκης, ποὺ μὲ τὸν τενεκέ στοὺς δρόμους κατ'ὀρθωθεῖ νὰ ἐξελιχθῇ σὲ χρηματιστὴ, δημοτικὸ σύμβουλο καὶ Κροῖσο στὸ τέλος, εἶχε ἀγοράσει πολλὰ στρέμματα — κάπου 150 ὄρ. τὸ στρέμμα — καὶ τὰ πουλοῦσε μὲ τὴν πῆχυ κατόπιν.

Ὁ τότε δήμαρχος Σπύρος Μερκούρης μᾶς ἐστρώσε πρῶτα - πρῶτα τοὺς δρόμους, δρόμους ἀραίους, ἴσους, φαρδιούς, ἐγκαταίους. Ἔπειτα μᾶς ἔβαλε νερό καὶ γκαζὶ - ἄσπερ. Πῆρα τότε κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸν Γεωργικό Σταθμὸ τοῦ Χασεκῆ, μὲ μιὰ διαταγὴ τοῦ μακαρίτη τοῦ Μανώλη τοῦ Μπενάκη, ὑπουργοῦ τότε τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας, καμμιὰ τριακοσαριά ρίζες ἀκακίτσες, ἔβαλα τὸν περβόλαρό μου, τὸν Πανάγο τὸν Τσακωνιάρη, κι' ἀνοίξε λάκκους, τίς φυτέψαμε, τίς ποτίσαμε, τοὺς θάλαμε κονταράκια, τοὺς ἀλείψαμε τὸν κορμὸ μὲ ἀσθεστη καὶ κάναμε... δεινροστουχίες.

Ἀλλὰ δὲν εἶχαμε στάσι τροχιοδρόμου. Ἀγριο τὸ μέρος. Ἐρρημο τὴν νύχτα. Τὸν ἀργοῦσαμε στὴ Βουλὴ, φαντασθεῖτε, ἤμουν ὑποχρεωμένοι νὰ κατεβαῖναι, μιὰ, δύο, τρεῖς ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, στὰ Σφαγεῖα ἢ στὴν κάτω Καλλιθέα καὶ νὰ τὸ παίρνω μὲ τὰ πόδια ἴσαμε τὸ σπίτι μου.

Τρομαχτικοὶ δὲ οἱ θρόλοι ποὺ κυκλοφοροῦσαν: Ἡ σπηλὴς τὸ λόφο τοῦ Φιλοπάππου ἦταν γεμάτες χαϊσιποῦτες! Ἐπιάσαν ἕναν ἐμποράκο τοῦ Κουκάκι, τὸν ἔρριξαν ἀναίσθητο καὶ τὸν γύνωναν!

Πῆρα λοιπὸν μιὰ ἀδεια ὀπλοφορίας ἀπὸ τὴν Εἰσαγγελεῖα κι' εἶσι πῆγαινα τὴν νύχτα σπίτι μου μὲ «σύντροφον» ἕνα κομψὸ Σμιθ Οὐέσσον, γνήσιο, ποὺ μοῦχε φέρει ὁ ἔμ-

πορος τῆς ὁδοῦ Ἐρμού μακαρίτης Γ. Κόνσολας, μέσα ἀπ' τὸ Σαῖντ - Ἐτιέν.

Ὅπου μιὰ νύχτα... ἐβρέθηκε, θυμοῦμαι, κάποιος καλόβολος ὁδηγὸς τοῦ τράμ καὶ κατὰ παρακλήσιν μου, ἐβρῆκε μὲ μὲν ἔκτοτε στὸ σπίτι μου, ἔκοψε» λίγο καὶ πῆρα.

Εἶχα ὅμως νὰ διανύσω ἴσαμε τὴν πόρτα μου ἀπὸ τὴ γραμμὴ καμμιὰ διακοσαριά μέτρα. Καθὼς λοιπὸν διέσχιζα τὰ χωράφια, ὀλόγυρα θεοσκοτεῖνα, πίσσα, διακρίνω πῶς ἀπὸ ἕνα τοιχαλάκι — ὁρόσημο, κάτι σὰν κεφάλι. Στοιματὸ ἀπότομα κι' ἐπιστρατεύω τὸν «σύντροφόν» μου. Κάποιος ἐστὶν ἐκεῖ μὲ περιμένει γιὰ... ἐπιχειρήσει, σκέφθηκα.

— Τί θες αὐτοῦ; τοῦ φωνάζω ἄγρια.

— Τιμοῦδια.

— Ψηλά τὰ χέρια γιὰτί θὰ σὲ κάψω!... ξαναφώναξα. Μιλὰ πάλι.

Ἀμολῶ μιὰ στὸν ἀέρα. Πετιέται τότε μιὰ σκιά καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Ξοπίσω ἐγὼ, ρίχνω μιὰ-δύο ἀκόμη στὸν ἀέρα. Καπνός!

Δὲν εἶχα κλείσει ἀκόμη τὴ σιδερένια πόρτα τοῦ περβόλιού μου καὶ ἀκούω ποδοβολήτ. Σὲ λίγο νὰ σου ἀπ' ἐμὲ ἕνας ἐνωμοτάρχης καὶ τρεῖς ἐπιπολὶ χωροφύλακες.

— Σεῖς πυροβολήσατε, κύριε βουλευτά; ρώτησε ὁ ἐνωμοτάρχης. Τί σὰς συνέβη;

— Τὸ καὶ τό.

— Κατὰ ποῦ τράβηξε;

— Πρὸς τὸν Ἅγιον Σάστη.

Μπήγουν τὰ σπέρματα τοὺς στὰ στέρνα τῶν ὀφθαλμῶν τους, σκορπίζονται καὶ χάνονται στὰ γύρω σκοτάδια.

Σὲ λιγάκι νὰ σου κι' ὁ ἀστυνομικὸς σταθμάρχης Μῆνης Ἀλεβίζος, μὲ τὸν χωροφύλακα τὸν Ἀρσένιο — σήμερὰ ὁ δεύτερος εἶναι εἰσπράκτωρ στὸ τράμ — ἀλαφιασμένοι κι' οἱ δύο μὲ τὰ περιστροφὰ στὸ χέρι.

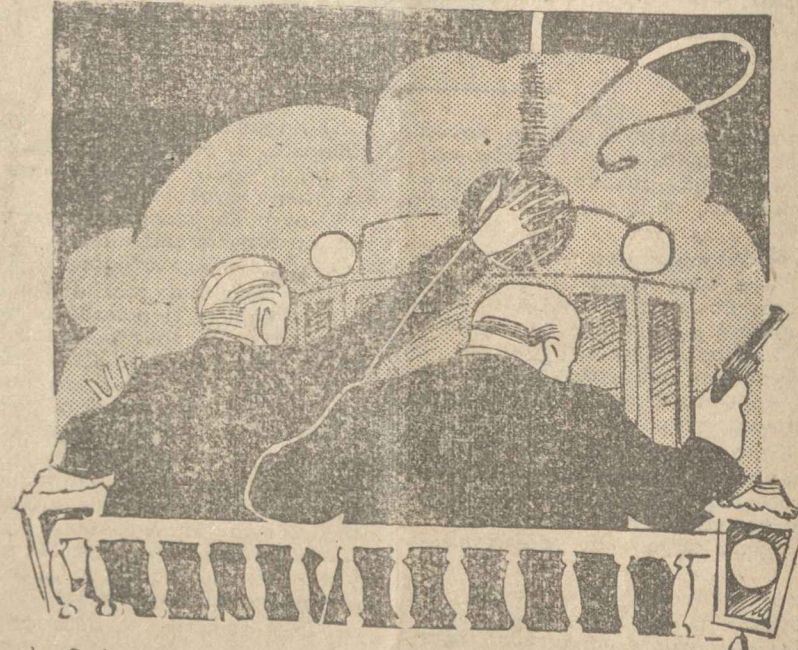
Μ' ἐρωτοῦν κι' αὐτοὶ καὶ φεύγουν τρεχάτοι πρὸς τὴν λεωφόρο Συγγεῶ. Δὲν ἔβρω τί ἔγινε τῆς θραυδῆς ἐκείνῃ. Τῆς ἄλλῃ μέρᾳ ὅμως ἐβιάσασα στὶς ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες:

«Κατ' ἀναφορὰν τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμάρχου Καλλιθέας τὴν παρελθούσαν νύκτα ὁ ἐνωμοτάρχης καὶ οἱ ἐπιπολὶ ἐπὶ τὴν ἐν Καλλιθέα οἰκίαν τοῦ ὑπόστῃ δολοφονικῇ ἐπιθεσίου. Ὁ κ. Βρετάνος ἐπυροβόλησε τρεῖς κατὰ τοῦ ἀγνώστου, ὅστις ἐτράπη εἰς φονὴν ἀνὰ τοὺς ἀγρούς καὶ ἐξηφανίσθη. Ἡ ἐπιπολὶς περίπολος καὶ τὰ ὄργανα τοῦ σταθμοῦ Καλλιθέας κατεδίωξαν αὐτὸν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τοὺς συλλάβουν».

Αἱ, καὶ τί ἔγινε, μωρὰ μάτις μου, στοῦ Χαροκόπου! Ὁ λοι μὸς ζητοῦσαν λεπτομέρειες. Ἀμ' ὁ ἀντίκτυπος; Ὁ κατ'οικονομῆς ἐκεῖ κάτω μαζεύνοντουσαν καὶ κλειδομαρτυροῦντοσαν στὰ σπίτια τοὺς πρὶν βασιλεῖν τοῦ ἥλιος.

Ὅλοι: Ὁ Παπα-Μυλωνάς, ὁ εὐαγγελικὸς κι' εὐγενὴς Λευίτης, ὁ Μῆνης ὁ Νικολαΐδης, ὁ γνωστός κτηματομετρητὴς καὶ ἀσφαλιστὴς τοῦ Χαροκόπου, ὁ Δημητράκης ὁ Τριγύτας, γραμματεὺς τῶν Πρωτοδικῶν τότε... Ἀφ' ὧν τὸν Δημητράκη τὸ Χρυσάϊτη, τὸν ἀρχιτέκτονα τότε τῆς Ἐβερκῆς Τραπεζῆς — πολὺ συμπαθὴ φίλο μου — ὁ ὁποῖος ἀνέ-

καθεν μαζεύνοντο στὸν πύργο του... πρὶν πέσει τ' ἀντίκτυπος. Οἱ πυροβολισμοὶ ὅμως ἐκείνῃ ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ ἔμ-

δοθῇ καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ξένη περιουσία.

Ἐνα πρωὶ, θυμοῦμαι, εἶχα πρὶν μέσα στὸ περιβόλι μου τρεῖς κατοικίες — ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ, μὰ αὐτὲς πέρασαν ἀπ' τὰ κάγκελλα — καὶ μοῦτρωσαν τὶς θαριεγκάτες γαρυφαλιές Μαρνίου.

Ἀλλῇ μιὰ μέρᾳ δύο φιλανθεῖς μαντράχαλοι περαστικοὶ εἶχαν σκαρφαλώσει στὶς ἀκακίες μου — μπόλια «ἐρυθρὰς αἰδήμονος ἀκακίας» τοῦ Μπενάκη — καὶ μοῦ τίς κούρειασαν.

Κάποιος λοχαγὸς πάλι ἐλύγισε τοὺς τρυφεροὺς κορμούς τῶν ἀκακίων, γιὰ νὰ... μαδήσῃ κορφές ἢ κατσίκας τοῦ νὰ κατεβάσῃ γάλα!

Αἱ, ἀπὸ κείνῃ τῇ θραυδῇ ὅλα αὐτὰ κόπηκαν ὡς διὰ μαγείας.

Καὶ θάναυοις τώρα στὸν μακαρίτη τὸν Παπαπαύλου. Σὰς εἶπα, θυμοῦμαι, ἄλλοτε, ὅτι εἶχε ἀγοράσει ἕνα ἐγγλέζικο «μπρέκ», καουτσουτὲ μ' ἕνα Σκυριανὸ ἀλογάκι, ποὺ μὴν ἔχοντα ἰδέα, ἐννοεῖται, ἀπὸ χαλινωγῶν τὸ εἶχε «κόψει» ὅπως λένε. Καθὼς ἔκανε τὸ φτώχον νὰ μουντάρη μπροστά, τοῦ τραβοῦσε τὰ ἡνία κι' ἐσταματοῦσε. Ἐδὶνε τότε ὁ αὐτοσχέδιος «αὐτομέδων» τὸν λόγον στὸ καμουτὶ του, ὅπου τὸ ἀλογάκι ἀρχίζει τίς σοῦζες καὶ τίς κλωτσιές. Ἀλλὰ στὸν τόπο.

Ὅταν λοιπὸν ὁ Παπαπαύλου ἀκούσε τὸ δικό μου ἐπεισόδιο τῆς θραυδῆς ἐκείνης, ἔσπευσε κι' αὐτὸς ν' ἀγοράσῃ ἕνα περιστροφὸ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακόν.

Συνήθιζε, κλεινόντας τὸ τυπογραφεῖο του — ἐκεῖ στὴν ὁδὸν Παπαρηγοπούλου, ἀντικρὺ στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν — νὰρχεσαι νὰ μὲ παίρνῃ ἀπὸ τὴν ὁδὸ Καρύστη, ποὺ εἶχα τὰ γραφεῖα τῆς «Εἰκονογραφῆμῆς» μου, κατὰ τίς ὀκτώμισι - ἑννῆς τὸ θρά-
δο.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλῃ ἡμέρᾳ, ποὺ ὁ ἀγνώστος ἐκ ἴνους ἐπιχειρηματίας ἐμοῦσθη τὴν ἐνέδρα, ὁ Παπαπαύλου μὲ τὸ «μπρέκ» τοῦ ἦλθε νωρὶς νὰ μὲ πάρῃ εἰς νὰ κατέβουμε. Βασίλευε, θυμοῦμαι, ὁ ἥλιος.

— Ἀπὸ τώρα! τοῦ κά-
νω ἁφανισμένους.

— Νωρὶς εἶναι... τὸν ἀντί μου!... Ὅσο ποὺ νὰ φθάσουμε θὰ μᾶς πάρ' ἡ νύχτα!

— Αἱ καὶ;

— Τί λές, μωρέ... τὸν ἀντί μου! Νὰ περάσουμε νύχτα τὰ Σφαγεῖα! Ὅλες ἐκεῖνες ἡ σπηλὲς τοῦ Φιλοπάππου εἶναι γεμάτες χασισοποῦτες! Ἐχουνε, λέει, ταχυβόλα, κυρματοπλέγματα...

— Ἄντε, ρε πανικόβλητε! τοῦ κάνω. Τέλος πάντων μὲ κατάφερε νὰ πάω μαζί του. Πηδήσαμε στὸ «μπρέκ», ὅγῃκαμε στὸ Σύνταγμα, στὴ δεινροστοιχία τῆς Ἀμαλίας καὶ ἀπὸ τοῦ Μακρυγιάννη πειὰ καὶ κάτω ἐπῆραμε τὴ γραμμὴ τοῦ τράμ.

Πέρασαμε τὸν Ἀη Γιάννη, τὴ Γαργαρέττα, τοῦ Κουκάκι, τὴ γέφυρα τοῦ Ἰλίου... Τίποτε δὲν μᾶς συνέβη. Μὰ ζυγώναμε τώρα στὰ Σφαγεῖα. Πιὸ πέρα μας, ἀριστερὰ, φαίνονταν τ' ἀσθεστοκάμινά τῶν Ἀδελφῶν Γαζόζη.

Ἀπ' τίς κορφές τοὺς ἔβγαζαν κίτρινες φλογερὲς γλῶσσες. — Σοῦσουον! κάνει ὁ Παπαπαύλου τραβόντας τὰ ἡνία. Εἶχε πειὰ σουρουπώσει.

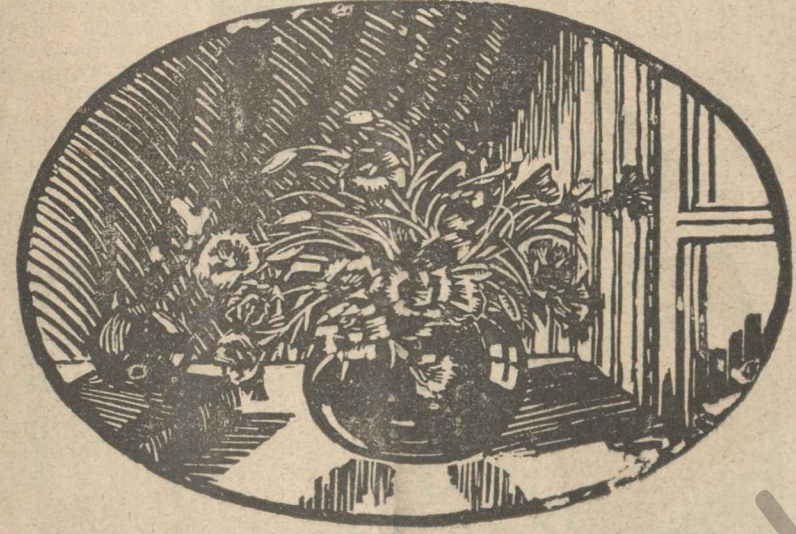
Τὸ Σκυριανὸ ἀλογάκι σταματᾷ. Βλέπω τότε τὸν Ἡλία νὰ χώνῃ τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ σακκακιό του. Στὸ ἄνω καὶ σὺν λιποθύμῳ σελάγισμα τῶν ἀστρων θλέπω νὰ σπλῆθι στὸ χέρι τοῦ ἥλιος τὸν περιστροφὸν του.

— Τ' εἶν' αὐτὰ, μωρέ Ταρταρίνη! τοῦ παρατηρῶ.

— Τί λές, μωρέ... τὸν ἀντί μου! Περνοῦμε τὰ Σφα-
γεῖα!

Ξεκινοῦμε πάλι. Νὰ τ' ἀσθεστοκάμινά τῶν Γαζόζηδων. Ὁ Ἡλίας ρίχνει φοβισμένους ματιὰς στὴν πλαγιά τοῦ Φιλο-
πάππου.

Ξαφνικὰ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν καμπὴ τῆς γραμμῆς ξεμπρεθᾷλε

ἕνα φῶς, σὰν φάρος ἐκτυφλωτικὸς μέσα στὸ σκοτάδι.

Τράμ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Καλλιθέα στὴν ἀρστερὴ μας γραμμὴ.

Ἀκολουθοῦσαμε πάντα κατεβαίνοντας τὴν ἀριστερὴ γραμμὴ. καὶ παραμερίζαμε στὴν δεξιὰ, μόλις βλέπαμε ν' ἀνεβαῖναι τράμ.

— Κόφτο δεξιὰ! τοῦ κάνω. Τράμ ἔρχεται!

Πέρασαμε στὴν δεξιὰ γραμμὴ. Ὅπου ἀκούμε ἀπὸ πίσω μας καμπάνα. Γυρίζουμε καὶ βλέπουμε ἄλλο τράμ νὰ κατεβαίνει.

Τί κάνουμε τώρα;

— Ντάγγ - ντάγγ ἀπὸ μπροστά, ντάγγ - ντάγγ - ντάγγ ἀπὸ πίσω.

Ἡ δὴ ἀμαξοστοιχίες ζυγώνοντας μᾶς θάζουν στὴ μέση. Δρόμος δὲν ὑπάρχει νὰ στρέψουμε.

Ὁ Ἡλίας θέλει νὰ χειρὶσθῃ μὲ ἐλιγμούς, μιὰ σὴν ἀριστερὴ καὶ μιὰ στὴν δεξιὰ γραμμὴ.

Σκράου! Σκράου! μὲ τὸ καμουτὶ στὴ ράχι τοῦ Σκυριανοῦ... νεομάρτυρος. Καὶ δόστου τοῦ τραβᾷ τὰ ἡνία. Τὸ ἀλογάκι, κομμένο, πειὰ, τὰ χάνει καὶ σταματώντας ἀρχίζει τίς κλωτσιές καὶ τίς σοῦζες.

Τὰ τράμ σὲ λίγο θὰ μᾶς συνθλίβουν.

Τότε... ὦ τότε!...

Σηκώνεται ἀλαφιασμένος ὁ Ἡλίας:

Στὸ ἀριστερὸ χέρι τὸ καμουτὶ καὶ τὸ ἕνα ἡνίο. Στὸ δεξιὸ τὸ ἄλλο ἡνίο καὶ τὸν περιστροφὸν μὲ τὴν κἀννη πρὸς τὸ ἀντικρύνον μᾶς τράμ.

Σὰν τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ

μοῦ φάνηκε τὴν στιγμὴ ἐκείνῃ, ποὺ φώναξε τὸ περίφημον ἐκεῖνο: «Στὴ τῶ ὁ ἥλιος κατὰ Γ' ὀρεῶν καὶ ἡ σελήνη κατὰ φάραγγα ἑλῶν»!

— Στάσου τράμ... τὸν ἀντί μου! φωνάζει μὲ τὴ θαρεῖα φωνή του, ποὺ θράχναζε σὲ στιγμὲς κρίσιμες. Στάσου, τράμ!

Ἐχω παιδικία, ἔρε, τὸν ἀντί μου!...

Καὶ τότε ὡ- διὰ μα-
γείας, ὅπως στὴν π' ὁ-
σταγὴ τοῦ Ἰησοῦ ὁ
Ναυῆ ἐσταμάτησε ὁ ἥλι-
ος καὶ ἡ σελήνη, ἐσταμέ-
τησαν καὶ τὰ δύο τράμ.

Ἀμέσως πηδήσαμε κα-
τὰ τὸν ἥλιον ἀπ' τὴ γραμ-
μὴ τραβόντας τὸν Σκυ-
ριανὸ νεομάρτυρα, ἀπὸ
τὸ χαλινάρι, κι' εἶσι σοῦρ-
νοντας σχεδὸν τὸ μπρέκ

φθάσαμε στὰ σπίτια μας.

Τὴν ἄλλῃ μέρᾳ ὁ Ἡλίας πούλησε καὶ μπρέκ κι' ἀλογά-
κι, ἐρίσκοντας περισσοτέρη ἀσφάλεια στὸ τράμ.

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΘΡΗΝΟΣ

(Ἀρμένικο)

Θρηνολογῶ, γιὰτί ἐκεῖνες ποὺ μὲ τραβήξαν στὸν πειρα-
σμό, ἐκεῖνες ποὺ μὲ ζήτησαν ἀπ' τὸν λήθαργο τῆς ἀγνοίας καὶ μὲ ούρανε στὸν παραδεισίο κῆπο τῆς ἀγάπης, μ' ἐγκαταλείψανε.

Μ' ἔκαναν νὰ σηκωθῶ, καὶ δὲν σηκώθηκα, θατάζοντας τὸ θαρρὸ φορτίο τῆς ἀγάπης τοὺς, μ' ἐγκαταλείψανε.

Δειχτήκανε ὁδὲς καὶ δὲν σεβάστηκαν τὸ συμβόλαιον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσίωσης ποῦχαμε κάνει. Πιστεύω, ὁ ἄ-
μοιρος, πῶς θὰ κρατοῦσαν τὸν λόγο τοῦ. Δὲν τὸλπίζα πο-
τὲ πῶς θὰ μὲ γελᾶσαν. Γι' αὐτὸ κλαῖω καὶ θρηνολογῶ.

Θέλω νὰ θῶ ἀπ' τὸν κόσμον, κρύβοντας τὸν ἑρῶτά τοὺς
θαθεῖα μέσα στὴν καρδιά μου. Ἐτοὶ κανένας δὲν θὰ ὑπο-
ρέσῃ νὰ μάθῃ τὸ μυστικόν μου.

Γνώρισα τὴν λύπη, ποὺ θὰ μείνῃ διαρκὲς συντροφίσσα
τῆς ζωῆς μου, ὥσπου νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος.

ὦ, εἰσεῖ ποὺ μ' ἀπαρηνήκατε τόσο σκληρὰ, μάθετε
πῶς ἡ καρδιά μου σὰς ἀγάπησε τρελλά!... Ἀκούστε πῶς
ἐψυχᾷ τώρα ἡ ἀγάπη μου, μὲ στεναγμούς καὶ μὲ παρὰ
πονα... Ἀκούστε... Ἀκούστε...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

[Ένα ενδιαφέρον άρθρο του Άντρε Μωζέ.]

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ στην πόλη του κινηματογράφου εξακολουθεί να θεωρείται ο «σκληρός έρσαστης». Ποιά όμως είναι το μυστικό της επιτυχίας του; Πώς κατορθώνει να συγκρατήσει κοντά του ένα πλήθος γυναικών; Γιατί αυτές τον αγαπούν παράφορα και θυσιάζουν για την τρυφερή φιλία του τα πάντα; Ίδου τί μου αποκάλυψε σε μία έντελώς φιλική συνομιλία μας ο ίδιος:

— Κάθε άνδρας, μου είπε, έχει αδυναμία σ' έναν τύπο γυναικών. Άλλοι λατρεύουν τις έκκεντρικές και τις θεότρελλες. Άλλοι τις αισθηματικές. Άλλοι τις γυναίκες που επιμένουν στον ρομαντισμό μιας εποχής που πέρασε. Μά ο πιο πολλοί λατρεύουν τις άπιστες γυναίκες. Αυτές που τους πληγώνουν, που τους εξευτελίζουν, που τους κάνουν να χάσουν όλη την ανδρική αξιοπρέπεια τους. Κι αυτό δεν πρέπει να σας φαίνεται καθόλου παράξενο. Ο άνδρας μοιάζει σαν τ' αγρίμια. Είναι ζωηρός, άτισταστος, εκδικητικός όσο απολαμβάνει την απόλυτη ελευθερία του. Όταν όμως μπλέξει καλά στα δίκτυα μιας γυναίκας τότε...

«όπως το παίρνουν χορεύει»! Μη φαντασθήτε ότι είμαι υπερβολικός. Γνώρισα ανθρώπους που ήταν σπουδαίοι, δυνατοί, έξυπνοι γεμάτοι δραστηριότητα. Είχαν ακόμη την ικανότητα να διευθύνουν χιλιάδες υπαλλήλους που τους τρέμαν. Ώστόσο τους ήταν αδύνατο να πειθαρχήσουν, σ' ένα τόσο δα πλασματάκι, μία μικρούλα ευθραυστή κόκκα: τη γυναίκα τους. Αυτή τους έκανε όπως ήθελε. Τους τραβούσε από την μύτη. Και καμιά φορά τους τις έβρεχε κιόλας με μία σκληρότητα σαν μία υπέροχη θηριοδαμάστρια. Κι' εκείνοι είχαν τόσο συνηθίσει σ' αυτή την κατάσταση ώστε δεν έπαιναστατούσαν και δεν διεμαρτύροντο.

Πού ωφέιλετο θά ρωτήσετε αυτή η υπεροχή της γυναίκας; Στό ότι κάθε έρωτευμένος άνδρας κάνει μία φοβερή γκάφα: Έμπιστεύεται στην γυναίκα που αγαπάει όλες τις σκέψεις του, όλες τις αδυναμίες του, όλα τα δειρά του κι' όλες τις μεθόδους με τις οποίες κερδίζει το παιχνίδι του στη ζωή. Έτσι, αυτή η γυναίκα τον ξέρει σαν την τσέπη της. Κι' όταν θέλη να τον κοροϊδέψει, όταν θέλη να τον θασάνισι, όταν χρειάζεται να του επιβληθή, ξέρει τον τρόπο πρέπει να χρησιμοποιήσει. Και οι άνδρες θά πητε τί κάνουν; Αυτοί σαν τ' αλιοντάρια που «τους πήρε τον αέρα» ο θηριοδαμάστης και τ' εξαγκάζει με το μαστίγιο να κάνουν ένα πλήθος ακροβατικά γυμνάσια, μένοντας ασυγκίνητοι στους βρυχηθμούς τους και στις απειλές τους!

Γνώρισα επίσης άνδρες που εξ αιτίας της γυναίκας που λατρεύαν έκαναν έθροους όλους γνωστούς των και τους φίλους των. Και τ' αποτέλεσμα φυσικά ήταν ν' απομωνωθούν, να χάσουν τις επιχειρήσεις τους, να καταστραφούν και τέλος να χάσουν και την γυναίκα που αγαπούσαν. Ξέρετε δε γιατί; Γιατί κάθε γυναίκα αγαπάει μόνον τους δυνατούς άντρες. Τους διπλωμάτες, τους «καταφερτζήδες»,

Ένα ωραίο έγχρωμο σκίτσο του Κλάρκ Γκέιμπλ και της Μάρλεν Ντήτριχ.

τους ανθρώπους που λένε ωμορφα φέματα και εκείνους που ξέρουν να κάνουν ότι δεν βλέπουν.

Γι' αυτό η πρώτη συμβουλή που δίνω σ' όλους τους άνδρες είναι η ακόλουθη: «Μη παίρνετε τίποτε στα σοβαρά. Μπλοφάρτε στη ζωή σας. Ο έκλεκτικός κι' ο σοβαρός άνθρωπος που μετράει και υπολογίζει τις σκέψεις του και τις όμιλίες του, που προσέχει τον κύκλο των γνωριμιών του, δεν στηρίζεται καλά στα πόδια του. Αγαπάτε τους φίλους σας και τους γνωστούς σας μ' όλα τα ελαττώματα. Θυμηθείτε μία ανατολίτικη παροιμία που λέει ότι «ο άνθρωπος έχει την ανάγκη ακόμη και του μυρμηγκιού». Είναι απόλυτα αληθινό και εξακριβωμένο αυτό το πράγμα.

Μία άλλη συμβουλή που έχω να σας πω είναι να μη κλαίτε ποτέ και να μη στενοχωριέσθε. Κάθε στενοχωρία, κάθε απογοήτευση, κάθε πόνος της ψυχής μας χαράζει βαθιάς ρυτίδες το πρόσωπό μας. Κι' ένα πρόσωπο ρυτιδωμένο, με ζωγραφισμένη πάνω του την έκφραση της απογοήτευσως, δεν μπορεί ποτέ να εμπνεύσει εμπιστοσύνη. Μοιάζει σαν την μάσκα ενός παλιού παιχνιδιού. Μπορεί να σ' κάνει να γελάσεις, αλλά δεν σου εμπνέει σεβασμό.

Γι' αυτό τα 99 ο του ανθρώπου που έχουν ύψος απογοητευμένων αποτυγχάνουν στη ζωή τους.

Η γυναίκες απεχθώνονται πάντα τους μελαγχολικούς ανθρώπους. Λατρεύουν δε εκείνους που ξέρουν να τους διηγούνται ωμορφα άστεια, να τις διασκεδάζουν με το χιούμορ των. Θέλετε μια υπόδειξη; Οι κωμικοί ήθοιοι γελούν και κάνουν «καρνακιόζηλίκια» έχουν τις περισσότερες αισθηματικές κατακτήσεις. Ξέρετε δε γιατί; Η γυναίκες, όλες η γυναίκες, τρέχουν πάντα κοντά σ' έναν άνδρα ανοιχτόκαρδο, όταν ζητούν λίγη διασκέδαση από μια πηγή και μία ανέξογη μελαγχολία. Δεν ζητούν δε από αυτούς τίποτε άλλο από λίγη χαρά. Λίγη διασκέδαση. Θέλουν να τις κάνει να γελάσουν, να λησμονήσουν τις πίκρες τους και τ' άσπανά τους. Και το γέλιο πάντα ξεκουράζει περισσότερο από τις αισθηματικές και συγκινητικές φράσεις και τ' άδάρκα.

Κάνετε επίσης κάθε μέρα γυμναστική. Όταν τ' αέρα έχουν τονωθή όταν νοιώσετε ελαφρό και γυμνασμένο το σώμα σας, θά πάψετε να θασανίζεσθε από υστερικές μελαγχολίες, από άδικαιολόγητους θυμούς, από σκοτεινές σκέψεις που σας δηλητηριάζουν την ζωή σας. Έπειτα κι' η γυναίκες θά σας έχουν περισσότερη εμπιστοσύνη.

Μην άργητε να έχετε τις αποφάσεις σας. Η εποχή μας, είναι εποχή της ταχύτητας. Και αυτή τη συμβουλή μου πρέπει να την εφαρμόσετε σ' όλες τις δουλειές σας. Ακόμη και σ' αυτές τις αισθηματικές γνωριμίες σας. Σας άρεσε μία γυναίκα, σας χαμογέλασε, φάνηκε ότι θέλει την συναντήσει (Συνέχεια στη σελίδα 58)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

ΜΙΚΡΟΝΑΛΛ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΑΠΙΜΕΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Η άπρόσπτη είδησις του θανάτου τ' ο μαρκησιού προκάλεσε θαύματα πόνο στην ευαίσθητη μικρούλα. Αισθανόταν πάντοτε για τον ευγενή προστάτη της θαυμάσιμους, ανάμικτο με σεβασμό και φόβο. Της φαινόταν ότι πραγματικά άνηκε σε μία ράτσα ανώτερη από των άλλων ανθρώπων με την υπερήφανη καλωσύνη του και με το άρχοντικό του ύψος. Κι' έπειτα ήταν ο πατέρας του Ρενέ...

Με δάκρυα και λυγμούς που έβγαιναν απ' την καρδιά της, είδε να κατεβάζουν το θαρύ φέρετρό με τ' οικόσημα στα θαθεία υπόγεια του παλιού παρεκκλησιού του πύργου, όπου αναπαύονταν κ' η αγαπημένη της Ζερμαίν.

Κι' όταν νύχτωσε, ξαναβρέθηκε στο παλιό της διαμέρισμα κοντά στη μαρκησία, η οποία την είχε κυττάξει τόσο παράδοξα κατά την επιστροφή της.

«Ω! αυτό το ανεξήγητο βλέμμα...» «Ω! αυτά τ' αμάτια που ήταν γεμάτα μυστήριο, ανησυχία, τρόμο σχεδόν. Πόσο η μοίρα της ήταν παράδοξη και γεμάτη αντίθεσις! Δεν ήξερε σ' αλήθεια πειά ποιόν ν' αγαπάη!

Όταν ήταν μικρούλα, οι γονείς της στερήθηκαν τ' αχάδια της για να την ανατρέψουν σ' ένα αριστοκρατικό παρεναγωγείο... Έκει, έγινε στενή φίλη με την Ζερμαίν... Έπειτα, η Ζερμαίν πέθανε... και συγχρόνως οι δικοί της γονείς εξαφανίστηκαν... Δεν της ξαναμίλησαν πειά σχεδόν, γι' αυτούς, παρά κατά άραιά διαστήματα και με τρόπο που ήταν σαν να της συνιστούσαν να μην τους σκέφτεται.

Στον πύργο, ξετυλίχθηκε κατόπιν το ωραίο ανοιξιάτικο ρομάντισσος της, το ωραίο έρωτικό της ρομάντισσος... Άλλοίμονο! Το πολύτιμο χρυσό θρόιλο των αιδερίων της όνειρον έκλεισε σύντομα σε μία ματωμένη σελίδα: στη μονομαχία του Ρενέ...

Μήπως επρόκειτο τώρα ν' ανοίξη πάλι σε μία σελίδα μαύρη: στον θάνατο του μαρκησιού; Ναι, ίσως...

Δεν τολμούσε να τ' ο πη, να τ' ομολογήσει στον εαυτό της, μά, παρ' όλ' αυτά, τ' ο αισθανόταν: το εμπόδιο στην ευτυχία της είχε εξαφανισθή... αναπαύονταν μέσα στη γη... Και, ενώ φοβόταν, μία μεγάλη, μία άκατανίκητη έλπιδα, έλαμπε πάνω από τον φόβο της...

«Ω! ναι! ο Έρωτας είναι πιο δυνατός απ' τον θάνατο...»

Η χίρα του μαρκησιού κλείστηκε σ' ένα πένθος απόλυτο, ασιγή, σιωπηλό.

Μία μονάχα έπίσκεψη τάραιε την μοναξιά της: του κ. Ζερμαίν, που κι' αυτός πενούσε για τόν στενόν του φίλου, πράγμα που συγκίνησε βαθιά την μαρκησία.

Τόν δέχθηκε έπίσημα στο μεγάλο σαλόνι των τιμών. Εύαρεστηθήτε να με συγχωρέσετε που σ' άνοιχλώ, της είπε, μά η υποσχέσεις που δίνουμε στους νεκρούς είναι ιερές και όταν έχη κανείς την ηλικία μου, πρέπει να τ' ο ταχτοποιή όλα όσο τ' ο δυνατόν πιο γρήγορα.

Η μαρκησία ντε Μονφόρ άρχισε να τρέμει. Ο γρηχίος εὐπατρίδης έρχοταν χωρίς άλλο να της μιλήσει για τις

διατυπώσεις της υιοθεσίας της Ρίτας.

Και πραγματικά, χωρίς άλλους προλόγους, της είπε:

— Έχετε την καλωσύνη κυρία μαρκησία, να μου δώσετε τ' έγγραφα που τυχόν έχετε σχετικά με την δεσποινίδα Μαργαρίτα, την προστατευομένη σας, η οποία, σύμφωνα με την τελευταία θέληση του πολυαγαπημένου μου φίλου και συζύγου σας, θά γίνη δεσποινίς ντε Ζερμαίν και μνηστή του νέου μαρκησιού Ρενέ ντε Μονφόρ, όπως έλπιζο τουλάχιστον;

— Όστε, θά την υιοθετήσετε λοιπόν;

— Μάλιστα, κυρία, άπάντησε ο κ. ντε Ζερμαίν.

— Μά δεν έχετε τίποτε για τ' ο παρελθόν, για την οικογένειά της;...

— Χίλιες φορές συγγνώμη, κυρία. Τ' ο παιδί αυτό μεγάλωσε μέσα στο πιο ευγενικό σπίτι από την πιο άξια των μητέρων και των συζύγων. Μου φαίνεται πως αυτό αποτελεί την καλύτερη έγγυση για μένα.

Μπορεί να δειχθήκαμε έπιεικείς για τ' ο σφάλματα των γονέων της, εγώ προ πάντων που είμαι άδύνατη.

— Όχι, κυρία... Είστε δίκαιη και καλή. Όσο για τ' ο χαριτωμένη μας Ρίτα, φτάνει κανείς να την κυττάξη για να πεισθή πως είναι άγνη σαν τ' ο κρίνα.

— Ναι! Ναι! είπε ζωηρά η μαρκησία. Ούτε κι' αυτά τ' ο κρίνα ακόμα δεν έχουν την λευκότητα της ψυχής της. Θά ήμουν περήφανη να είμαι μητέρα της.

— Ωραία! φώναξε ο Βρετόνος εὐπατρίδης. Όσο για τ' ος γονείς της, κι' αν ακόμα η Ρίτα ήταν κόρη του διαβόλου, εγώ θά την υιοθετούσα...

— Πώς; Θά τ' ο κανατε αυτό; φώναξε έντρομη η μαρκησία.

— Βέβαια, θά τ' ο έκανα. Άν και θά προτιμούσα να μην ξέρω τί κατηγορίες μπορεί να θασαίνουν τ' ος γονείς της.

— Γιατί;

— Γιατί!... Γιατί άπλουστατα όρκίστηκα στον σύζυγό σας πως θά υιοθετήσω τ' ο Μαργαρίτα... Και ποτέ δεν θά γίνα ως τώρα έπίορκος!

— Και όμως κι' ο μαρκήσιος, άγνοούσε μερικά πράγματα...

— Αύτα, κυρία μου, άφορούν τ' ος ήθικολόγους, άπάντησε ο Βρετόνος εὐπατρίδης. Κι' εγώ δεν ξέρω τίποτε από ήθικολογίας. Αυτό όμως που ξέρω καλά είναι ότι υποσχεθήκα στον φίλο μου Κεραντέκ να δώσω τ' ονομα μου στη Ρίτα για να μπορέσει να παντρευτή τόν Ρενέ, χωρίς να θεωρηθή ο γάμος τ' ος αταίριαστος. Όταν θά γίνη κόρη μου, δεν θάχη πειά άλλο γονέα από μένα... Και όποιος τολμήση να την προσβάλη... όποιος τολμήση να προσβάλη τόν νεκρό Κεραντέκ και τόν ζωντανό Ζερμαίν, αλλοίμονό του!... Δόξα τ' ο Θεό, ξέρω να κρατάω ακόμα τ' ο σπαθί και τ' ο πιστόλι... κι' αν κανένας Κιάρνς θρεθή στο δρόμο μου, θά τόν στείλω να δαγκώσει τ' ο χύμα σαν σκύλος. Κι' αυτό τ' ο όρκίζομαι!...

Δεν υπάρχουν μονάχα εὐπατρίδες στον κόσμο, κύρια ντε Ζερμαίν, είπε η μαρκησία. Υπάρχουν κ' οι μοχηροί, οι συκοφάνται, οι κακόγλωσσοι.

— Ω! αυτούς εγώ τ' ος σφίνω!

Τι ν' άπατήση κανείς σ' αυτόν τόν έπίμονο εὐπατρίδη;

Η μαρκησία θεώρησε προτιμότερο να τόν άφήση να κάνει ό,τι ήθελε και να παρακαλέση τόν Θεό ν' άπομακρύνη τ' ο σκάνδαλο από τ' ος αθώους.

Μά έν τ' ο μεταξύ, η μαρκησία άναγκάστηκε ν' άνακοινώσει στη Ρίτα την έπιθυμία που είχε διατυπώσει ο μαρκήσιος πριν πεθάνη. Θά μπορούσε να πη κανείς ότι ο Ζαν ντε Μονφόρ την είχε άρραβωνιάσει από τ' ο θάθος τ' ο τάφου του μαζί με τόν γυιό του. Η μόνη θυσία που ήθελαν απ' αυτήν ήταν να έγκαταλείψη τ' ονομα των αγαπημένων της

γονέων. Μά αυτό, ή Ρίτα δέν θέλησε ποτέ νά τό δεχθί !... Καί στό τέλος αναγκάστηκαν νά υποκύβουν στή εέλησί της. Ήταν κι' αὐτή, θέλεπε, ἐπιμονή σάν όλους τούς Βρετόνους.

Ἡ υἱοθεσία ἔγινε λίγους μήνες ἀργότερα, θρησκευτική καί πολιτική, καί ή Ρίτα ἀπό ἐκεῖνη τήν ἡμέρα, λεγότανε πειά Μαργαρίτα Ἀρνόλντ ντέ Ζερμπιάν.

Ὁ καινούργιος πατέρας της, ὁ γέρο Βρετόνος εὐπατρίδης, ἦταν κατενθουσιασμένος. Δέν ἔκανε ἄλλο παρά νά θαυμάζει ὁλοένα πῶς πολὺ τή θετή του κόρη.

Ὅσο γιά τόν Ρενέ, αὐτός τήν ἐλάτρευε πάντα, κ' ἡ μαρκησία προσευχόταν διαρκῶς κι' ἔκλαιγε ! Ὁ σύζυγός της — μετὰ τή Ζερμαίν — εἶχε ἐνώσει τή Ρίτα καί τόν Ρενέ. Οἱ νεκροὶ ἦσαν πῶς δυνατοὶ ἀπ' τούς ζωντανούς: γι' ὅντουσαν συνέννοιχοι τοῦ ἔρωτος, τοῦ κυρίου τοῦ κόσμου !

— Ὡ! θεέ μου, προστάτευσέ τους ! Προσάεινέ μας ! ἔλεγε ἱκετευτικά ἡ μαρκησία.

XX

Η ΕΡΕΥΝΑ

Ἡ Ἄνοιξι ξανάφερε τὰ χλωμά λουλούδια καί τὰ δειλά χαμόγελα.

Ἡ καινούργιος ἀγάπες ξεφεύγαν ἀπὸ τὰ μουνδιασμένα μπράτσα τῆς φύσεως καί σάν τὸν κορυδαλὸ, τὸν μεθυσμένο ἀπὸ τὴν αὐγή, πετοῦσαν πρὸς τοὺς γαλάζιους οὐρανούς, τραγουδώντας τὸ ζωογόνο ξύπνημα κάθε χαρας καί κάθε δόξας τῆς δημιουργίας.

Μιά ἀγγελική κι' ἀξιολάτρευτη ἀγνότης φαινόταν ν' ἀπομακρύνει τώρα τὸν Ρενέ καί τή Μαργαρίτα πού ὥστόσο τίποτε σὸν κόσμω δέν θά τοὺς χωρίζε πειά.

Ἡ Ρίτα περίμενε τὴν τύχη της μὲ μιά ἐκστατική ταρχή, μὰ καί μὲ τὸ προαίσθημα ὅτι ἡ εὐτυχία της θά ὑπερπηδῶσε ὅλες τὶς ἀδύσους.

Ὅσο γιά τὸν Ρενέ, αὐτὸς εἶχε πάρει ἀνδρικά τὸν ρόλο του μέσα σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση πού ἦταν γεμάτη μέθη καί κινδύνους.

— Μητέρα — ἔλεγε ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ, ὁ νέος στὴ μαρκησία, — ἡ Ρίτα πρέπει νά γίνη σύζυγός μου. Τὴν ἔκρινε ἀξία γιὰ μένα καί μ' ἀρραβώνισαε μαζί της... Ὁ κ. ντέ Ζερμπιάν τὴν ἔκρινε κι' αὐτὸς ἀξία του καί τῆς ἔδωσε τὸ ὄνομα του... Πρέπει νά ὑπακούσω στὴν ἀγία θέλησι τοῦ πατέρα μου...

— ...ὁ ὁποῖος ὅμως ἀγνοοῦσε τὰ πάντα ! συμπλήρωσε τὸν γιὺ τῆς ἡ μαρκησία.

— Πραγματικά, εἶπε ὁ Ρενέ, εἴμαστε οἱ μόνοι, μητέρα μου, πού ξέρουμε τὸ ὁδυνηρὸ μυστικόν. Εἶναι πολὺ παλιὸ πειά κ' ἡ λήθη θά τὸ σκεπάσῃ. Τί λέω; Τὸ δρᾶμα ξεχάστηκε πειά, τὸ ὄνομα τῶν Ἀρνόλντ ἔσθωσε. Ἡ Ρίτα εἶναι ἀθάνα. Τί υπορῶμε νά φοβώμαστε ;

— Τὸ ἀπρόοπτο, Ρενέ !... Ναι, τὸ ἀπρόοπτο πού πρέπει πάντοτε νά τὸ περιμένῃ κανεῖς, γιατί φτάνει πάντοτε...

— Ὡστε, μητέρα μου, ἀρνείσθε νά με παντρεύεστε, ὅταν ἔρθῃ ἡ στιγμή, μὲ τή Ρίτα, σύμφωνα μὲ τὴ θέλησι τοῦ πατέρα μου ; Ἐλετε νά κάνετε δυστυχισμένους τὴ Ρίτα καί μεναι ;...

— Ὡ! παιδί μου, δέν ἀρνοῦμαι... Φοβάμαι ! Αὐτὸ εἶναι ὅλο !

Ἡ Μαργαρίτα, ἀπέραντα γοητευτική μέσα σὸ φόρμα τοῦ ἐλαφροῦ πένθους πού εἶχε φορέσει γιὰ πρώτη φορά τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, ἔκανε ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὴν ἐμφάνισί της, σὸ καλόν, ὅπου θρῖσκόντουσαν ἡ μαρκησία κι' ὁ γιὺς της.

Θέλησε ν' ἀποσυρθῇ ἀμέσως, γιατί μάντεψε ἀπὸ τὴν ἔκφρασί τους, ὅτι εἶχαν κάποια σοβαρὴ συνομιλία.

— Ὁχι, μείνε, ἀγαπημένη μου μικρούλα, τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη ἡ μαρκησία ντέ Μονφόρ. Κουδενιάζαμε ἀκριβῶς γιὰ σένα, γιὰ τὸ μέλλον σου. Θά σοῦ κάνω μιά πολὺ σοβαρή ἐρώτησι, τὴν ὁποία θά μαντεύῃς χωρὶς ἄλλο.

Ἡ Ρίτα κοκκίνισε ὡς τὶς ρίζες τῶν χρυσῶν της μαλλιών, κι' ἀμέσως κατόπιν ἔγινε κατάχλωμη.

— Ἀγαπημένο μου μικρὸ παιδί μου, ἐξακολούθησε μὲ μιά γλυκεῖα μελαγχολία ἡ εὐγενική μαρκησία, θέλεις νά εἶσαι ἀπὸ σήμερα ἡ μνηστὴ τοῦ γιουῦ μου, τοῦ μαρκησίου Ρενέ πού εἶν' ἐδῶ μπροστά καί μᾶς ἀκούει ;

Ἡ Μαργαρίτα ἔπιασε γονατιστὴ μπροστά στὴν εὐγενική καί ὑπέροχη γυναῖκα.

— Κυρία... μαμὰ πολυαγαπημένη... τραύλισε ἐκμηδενισμένη ἀπὸ τὴν εὐτυχία. Πῶς νά σᾶς ἀπαντήσω ; Πῶς

μπορῶ νά τολμῶ ποτέ νά δεχθῶ ἢ ν' ἀρνηθῶ μιά τέτοια εὐτυχία, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ τρισαγία καί ἱερὴ θέλησι ἐκείνου πού δέν ὑπάρχει πειά !

Ὁ μαρκησὶος Ρενέ ντέ Μονφόρ εἶχε γονατίσει κι' αὐτὸς μὲ σεβασμὸ πρὸς τὴν μητέρα του, πλάι σὸν ξανθὸ ἀγγελὸ τῶν ὀνείρων του.

— Πῆς τὸ ναι, ὦ μικρούλα μου Ρίτα, ψιθύρισε σὸ αὐτὴ τῆς ἐκλεκτῆς του. Ἐνα «ναί» ἀγνότης καί λατρείας, σέ ἔκτευῷ !... Ὑπέφερα τόσο κιόλας ἀπὸ τὸν χωρισμὸ μας...

Ἡ λέξις ἡ ἀσύγκριτη καί ἡ θεῖα ἔξφυγε τέλος καί ὁ εὐτυχισμένος ἑραστής τὴν δέχθηκε μ' ἕνα φιλίημα σὸ ἀλοπρόφωρα χεῖλῃ τῆς Ρίτας.

— Ναι, Ρενέ, σέ ἀγαπῶ καί θά γίνω ἡ πιστὴ κι' ἀφωσιωμένη σου σύζυγος... Ἡ παντοτεινὴ σου σκιά !...

Ἡ μητέρα τους τοὺς ἐσφιγγε μέσα στὴν ἀγκαλιά της, μὲ τὰ νεανικά τους κεφάλια ἐνωμένα στὴν καρδιά της, καί τὴν φιλοῦσε χύνοντας δάκρυα χαρᾶς.

— Παιδιά μου ! Παιδιά μου ! ψιθύριζε.

Ἐξῆς μήνες εἶχαν περάσει μετὰ τὸν θάνατο τοῦ μαρκησίου ντέ Κεραντέκ. Ἐξῆς μήνες ἔπρεπε νά περάσουν ἀκόμα ὡς τὸν γάμο τῶν νέων μνηστήρων.

Ὁ κόμης Ρενέ, πού εἶχε γίνῃ μὲ τὴ σειρά του μαρκησὶος ντέ Μονφόρ - Κεραντέκ, εἶχε πάρει στὰ σοβαρὰ τὸν ρόλο του ὡς πυργοδοσπότου καί ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας. Εἶχε καταγράψει τὰ κτήματα, τὴν περιουσία καί τὰ εἶχε δώσει ὅλα σὲ τάξι.

Λογίς νά καταργήσῃ ἀπ' τὸν Παρισινὸ ἵπποδρόμο τὰ χρώματα τοῦ πατέρα του, ὥστόσο κάνοντας φρόνιμα, περιώρισε τὰ ἔξοδα τῶν σακάλων.

Στὸ Παρίσι, ὁ γέρο μαρκησὶος Ζάν ἔδωκε χωρὶς νὰ μετράῃ, παίζοντας, στοιχηματίζοντας καί κάναν αὐτὴν μὲ γαλήνη ζωὴ πού στὴν ἡλικία του πληρώνονταν, ὅχι μόνο μὲ ἀφθονο χρῆμα, ἀλλὰ καί μὲ ὕγεια.

Θά ἤθελε νά μείνῃ νέος ὡς τὸ τέλος, γιατί ἀναπαύσε τὰ δύνατά κρασιά, τὰ ὠρεῖα ἀλσος καί τὶς ὡμορφες γυναῖκες. Ἄν καί Ἄγγλος, ὁ λόρδος Κλάρενς ἦταν σιχαῖν ὁ ὁδηγός του στὴν νυχτερινή ζωὴ τοῦ Παρισίου, πού τὴν ἤξερε καλλίτερα ἀπ' αὐτόν.

Ὁ Ρενέ δέν εἶχε ἀγνοήσει ποτέ, ὅτι ὁ πατέρας του, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀφογὴ ζωὴ ὡς πυργοδοσπότου, πού ἔκανε στὴ Βρετάνη, ἔκανε καί μιά ἄλλη ζωὴ, σὸ Παρίσι πού δέν ἦταν καί τόσο ἀφογὴ. Κ' ἡ μαρκησία ἡ δὶα θά εἶχε πληροφορηθῇ διάφορα πράγματα σχετικῶς, μὰ ἦταν τόσο περήφανη, ὥστε ποτὲ δέν ἐδείξε τὸ παραμικρὸ.

Ἡ οἰκογένειά της τὴν εἶχε παντρεύει μὲ τὸν μαρκησὶο Ζάν, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται μεγάλον ἔρωτα γι' αὐτόν. Ὑπῆρξε σύζυγος ὑποδειγματικὴ καί ἀφωσιωμένη, μὰ ἀς τὸ πούμε, δέν εἶχε αἰσθανθῇ ποτὲ τὸ δυνατό, θαδὸ καί τυραννικὸ πάθος πού τὸ ἔθελπε τώρα μὲ κατάπληξι σπύς ὀδυνηρὰ λούς, ὅπως ἔλεγε τὸν Ρενέ καί τὴ Ρίτα.

Ἦταν στιγμὲς πού θάλεγε κανεῖς πῶς τοὺς ζήλευε — ὅν ἦταν δυνατόν αὐτό — καί πού ἀναρωτιῶταν μήπως ἡ ζωὴ της εἶχε πάει χαμένη... μήπως ἡ μεγάλη τῆς ἀγάπη δέν ἦταν ὅλη ἡ ἀνθρωπινὴ σοφία καί τὸ θεῖο μυστικὸ τῆς εὐτυχίας σ' αὐτόν τὸν κόσμω... καί μήπως ὅλα τ' ἄλλα ἦσαν ψεύτικα καί φθαρτά ;

Ὁ Ρενέ πλήρως ὅλους τοὺς ἐκκρεμεῖς λογαριασμούς τοῦ εὐγενοῦς καί μεγάλου ἀρχοντοῦ πατέρα του, καί δέν αἰοῖζε κανέναν καινούργιο ἀντίθετα πρὸς ὅτι κάνουν οἱ περισσότεροι νέοι, ὅταν θρῖσκόνται στὴ θέσι του.

Ἡ μαρκησία εἶχε πάρει ὡς προῖκα ἕνα λαμπρὸ μέγαρο στὴ λεωφόρο τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης, σὸ Παρίσι, μὰ τὸ εἶχε ἐγκαταλείπει σὸν σύζυγὸ της, τὸν ὁποῖο σπανίως ἀκολούθοῦσε στὰ ταξίδια του στὴν πρωτεύουσα.

Ὁ Ρενέ ἐπισκεύασε τὴν ἡγεμονική αὐτὴ κατοικία, ἡ ὁποία εἶχε τὸν λεπτὸ καί χαριτωμένο ρυθμὸ τοῦ 18ου αἰῶνος πού ταίριαζε τόσο θαυμάσια στὴν ἐξανθὴ κι' αἰθέρια ὡμορφία τῆς Μαργαρίτας ντέ Ζερμπιάν.

Συγχρόνως ἀνήγγειλε σ' ἕνα περιωρισμένο ἀριστοκρατικὸν κύκλο τὸν γάμο του μὲ τὴ Ρίτα, μόλις θά τελείωνε τὸ πένθος του. Τὸ ὄνομα ντέ Ζερμπιάν μὲ τὸ ὁποῖο παρουσιαίξε τὴν μνηστὴ του, ἦταν παρὶνγνωστὸ σὸ προάστειο τοῦ Σαιν-Ζερμαίν, ὅπως καί στὴ Βρετάνη καί τίποτε δέν φάνηκε πῶς φυσικὸ ἀπὸ τὸν γάμον αὐτό.

— Εἶναι πλοῦσια ἡ μνηστὴ σας; τὸν ρωτοῦσαν.

— Πολύ ! ἀπαντοῦσε γιὰ νὰ κόψῃ κάθε διάθεσι ἄλλων ἐρωτήσεων στὸς ἀδιακρίτους.

Τὸ σχέδιό του ἦταν νά παντρευτῇ τὴ Ρίτα σὸν προ-

νικὸ τοῦ πύργου, νά κάνουν κατόπιν τὸ γαμήλιο ταξίδι τοῦ, ἀδιάφορα πού, σύμφωνα μὲ τὸ καπρίτσιο τους καί νά περάσουν τὸν χειμῶνα τους σὸ Παρίσι.

Κατόπιν θά ἔθελπαν....

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ρενέ δέν εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ σχέδιό του νά κάνει ὁ ἴδιος μιά ἐπισταμένη ἔρευνα γιὰ τὴν «κλοπὴ τῆς Τραπεζῆς τῆς Γαλλίας, καί γιὰ τὸν ἐξαφανισμένο Ἀρνόλντ.

Τὴν ἀρχὴ τὴν ἔκανε ἀπὸ τὴν Τράπεζα τῆς Γαλλίας, ὅπου εἶχε ἀνοίχτὸ λογαριασμὸ. Ἐκεῖ ζήτησε τὸν προσωπάρχη κ. Ζακόμπ.

Τὸ πρόσωπο αὐτὸ δέν εἶναι ἐντελῶς ἀγνωστο σπύς ἀνιγνώστας μας. Πρόκειται γιὰ τὸν ὑπάλληλο τῆς Τραπεζῆς, ὁ ὁποῖος ἦταν μαζί μὲ τοὺς δικαστικούς καί τοὺς ἀστυνομικούς, ὅταν ἔκαναν ἔρευνα σὸ σπῖτι τῆς κ. Ἀρνόλντ. Ἦταν ὁ ἴδιος πού πληροφοροῦσε μὲ τρόπο θάναυσο τὴ Μαρινέτα ὅτι ἡ Τράπεζα θά ἔκοθε σὸ ἐξῆς τὴν ὑπετροφία τῆς κόρης της.

Ὁ κ. Ζακόμπ δέν εἶχε γίνῃ πῶς συμπαθητικὸς τώρα πού γέραςσε. Εἶχε μείνῃ ξερός καί στεγνὸς ὅπως ἦταν νέος.

— Ἐχετε νὰ ὑποβάλετε κανένα παράπνοο σχετικὸ μὲ τὸ προσωπικόν ; ρώτησε τὸν Ρενέ.

— Ὁχι, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Ἦρθε μαλλον γιὰ μιά πληροφορία...

Δέν εἶναι ἐδῶ τὸ γραφεῖο τῶν πληροφοριῶν ! Ἐγὼ μόνο γιὰ τὸ προσωπικὸ ἀσχολοῦμαι.

Θέλω μιά πληροφορία σχετικὴ μὲ τὸ προσωπικόν.

Ὁ κ. Ζακόμπ φάνηκε παραξενεμένος μὲ τὴν παράδοξη αὐτὴ ἀξίωσι κι' ἂν δέν εἶχε δὴ τὸ οἰκόνημο τοῦ Ρενέ σὸ ἐπισκεπτήριό του θά τοῦ φερνόνταν ἄσχημα.

— Σὰς ἀκούω, κύριε, τοῦ εἶπε.

— Ἡ οἰκογένειά μου, ἀρχισε νά τοῦ λῆθ ὁ Ρενέ, ἐνδιαφερόταν ἄλλοτε γιὰ κάποιον ἀπ' τοὺς εἰσπράκτοράς σας, τοῦ ὁποῖου ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνισις ἔκανε ἀρκετὸν θόρυβον πρὸ ἐπτά περίπου ἐτῶν.

Δέν θυμοῦμαι... Πέστε μου τὸ ὄνομά του.

— Ζάν - Φρανσουά...

— Ἀρνόλντ ! συμπλήρωσε ἀναπνέωντας ὁ προσωπάρχης τῆς Τραπεζῆς.

Καί μ' ἀγανάκτησι, σχεδὸν μὲ μίσος, ἐπρόσθεσε:

— Ἀ, τὸν παλιάνθρωπο !... Μά, κύριε, δέν ἦταν καὶ θόλου μυστηριώδης ἡ ἐξαφάνισις του. Τὸ ἔσκασε, ἀπλοῦστατα, παίρνοντας μαζί του καί τὶς εἰσπράξεις του, χωρὶς ἡ ἀστυνομία νά μπερέσῃ νὰ τὸν πιάσῃ ποτέ... Καί μὰζὺ λέτε, κύριε, ὅτι ἡ οἰκογένειά σας ἐνδιαφερόταν γι' αὐτό τὸ ὑποκείμενο ;

Ὁχι, δέν εἶναι δυνατόν αὐτό !...

Καί ὅμως εἶσι εἶναι ! ἀπάντησε ὁ μνηστὴρ τῆς Μαργαρίτας χωρὶς νά ταραχθῇ καθόλου. Ἀμφιβάλλω μάλιστα ἂν ὁ Ἀρνόλντ ἦταν ὁ πραγματικὸς ἔνοχος... καί ἀναρωτιέμαι μήπως ἦταν τὸ θῦμα αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως.

— Πᾶς !... Θέλετε τὴν ἀποκατάστασί του ;

— Γιατὶ ὅχι, ἂν ἡ δικαιοσύνη γελᾶσθηκε, ἂν εἶναι ἄθως ;

Δέν γελᾶσθηκε καθόλου ἡ δικαιοσύνη, κύριε... Ὁ Ἀρνόλντ εἶναι ἐκατὸ φορὲς ἔνοχος... Μιλάτε περὶ δικαστικῆς πλάνης καί σείς σάν κι' ἐκεῖνο τὸν φ'ωχὸ Μπερνάρ...

Ἦταν ὁ μόνος ἄλλος τε πού πίστευε σ' αὐτὴν...

Μπερνάρ ; ἔσναεῖτε ὁ Ρενέ μ' ἐνδιαφέρον.

Ναι, ἦταν ὁ παλιὸς ἀρχιεπισκόπος μας, συνταξιούχος τώρα. Καλὸς ἄνθρωπος, πού δέν μπόρεσε ποτέ νά παραβλεπθῇ ὅτι ὁ στενὸς του φίλος Ἀρνόλντ ἦταν κλέφτης.

Ἀν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε, κύριε, μὴ χάνετε τὸν καιρὸ σας ὑπερασπίζοντας μιά ὑπόθεσι χαμένη.

— Ὡστόσο, παρατήρησε ὁ Ρενέ, ἡ προηγουμένη διαγω-

γὴ τοῦ Ἀρνόλντ ἦταν λαμπρὴ.

— Ναι ὅσο γι' αὐτὸ τὰ κατὰφερε καί μᾶς παρουσιαζότανε ὑποδειγματικὸς. Διατηροῦσε ὅμως συγχρόνως γυναικα καί φιλενάδα καί δέν ξέραμε τίποτε. Ἐξ ἄλλου ἡ δυὸ γυναικες συνεννοούντουσαν περίφημα κ' ἡ σύζυγος ἔπαιξε κι' αὐτὴ τὸν ρόλο τῆς σὸ ἐγκλημα. Αὐτὴ διευκόλυνε τὴν φυγὴ τοῦ Ἀρνόλντ... Μὰ ἤξερε κι' ἔπαιζε περίφημα τὸν ρόλο τῆς ἀθῶας. Ἀ! ἂν μ' ἀκούγαν τότε, θά τὴ συνελάμβαναν κι' αὐτὴ παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες της... Ἐγὼ μονάχα, κύριέ μου, εἶδα καθαρά σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι... ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή μάλιστα, ἀπ' τὴν πρώτη ὥρα. Μὲ δικαίωσαν κατόπιν στὴν ἀστυνομία, σὸ δικαστήριό κι' ἐδῶ στὴν Τράπεζα, μὰ ἦταν πειά πολὺ ἀργά. Τὰ πουλιά εἶχαν πετάξει ! Δέν θά τὰ πιάσουν ἀσφαλῶς ποτέ... Τὶ ντροπὴ γιὰ τὴν ἀστυνομία τῆς Γαλλίας, τί παράδειγμα γιὰ τὸ προσωπικὸ τῆς Τραπεζῆς, τὸ ὁποῖον διευθύνω !...

Ὁλ' αὐτὰ ἀνηχοῦσαν ἄσχημα στ' αὐτιά τοῦ νεαροῦ μαρκησίου. Ὁ κ. Ζακόμπ μὲ τὸ ἐθραϊκὸ ὄνομά του καί τὴν γαμψή του μύτη, δέν φαινόνταν στὰ μάτια του καί τὸσο ἐνάρτερος. Πάντως ἦταν προκατειλημμένος ἐναντίον τοῦ Ἀρνόλντ.

Ἀσφαλῶς ὁ Ρενέ δέν θά μάθαινε τίποτε περισσότερο ἀπ' αὐτόν.

Γι' αὐτὸ σηκώθηκε καί ἀφοῦ τοῦ ἐζήτησε συγγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχλησι, ἔφυγε.

Ὁ κ. Ζακόμπ ἔμεινε μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ ἐπισκέπτης του ἦταν πειά θέσθιος ὅσο κι' αὐτὸς γιὰ τὴν ἐνοχί τοῦ Ζάν - Φρανσουά Ἀρνόλντ.

Περίεργος πάντως αὐτὸς ὁ νεαρός Δὸν Κιχώτης, μουρμούρισε. Μήπως ὁπαρχὴ καί καμιά Δουλοτινέα στὴ μέση ;... Πῶς νὰ τὸ μάθω ; Ποιὸς ξέρει τί μπορεῖ νὰ ὀγῇ ἀπὸ τὴν ἱστορία αὐτή ;

Ὁ προσωπάρχης ἔμεινε ἐπὶ πολλὴν ὥρα θυμισμένος σὲ σκέψεις. Τέλος σηκώθηκε καί ψιθύρισε:

— Ἀς ἐξαδοῦμε τὸ φάκελλο τοῦ Ἀρνόλντ...

Ἀνοῖξε μιά μεγάλη βιβλιοθήκη καί ἀφοῦ ἔψαξε ἀρκετὴν ὥρα ἀνάμεσα στὰ σκονισμένα χαρτιά, θοῆκε τέλος ἕνα ὀγκώδη φάκελλο δεμένο καί σφραγισμένο. Ἦταν ὅλη ἡ διοικητικὴ προανάκρισις σχετικῶς μὲ τὴν ὑπόθεσι Ἀρνόλντ.

Ὁ κ. Ζακόμπ τὴν ἀνοῖξε καί μιά σημείωσις τῆς ἀστυνομίας τραβῆξε ἀμέσως τὴν προσοχή του. Ἐγραφε, μετὰ ἄλλων, τὰ ἐξῆς:

« Ἀναγκαστήκαμε νὰ ἐγκαταλείψουμε ὅλα τὰ ἴχνη τοῦ ἐνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Οἱ φωνιὲς παρμένονα καὶ λαλῶν. Μὰ σὲ τὴν τῶν μισοῦμε νὰ βασίζομαστε στὴ ἔξῃς ἡ σὲ καμιά κατὰ γέννησιν ἐκτός ἂν οἱ σὲ τῶν Ἀρνόλντ σὲ τῶν χαμῶν μᾶς, καθὼς θά προσπαθοῦν νὰ ξαναδοῦν τὴν κόρη πού τὴν περιόχασε »

Ἡ μαρκησία ντέ Μονφόρ - Κεραντέκ...

Ὁ προσωπάρχης ἔμεινε λίγη ὥρα σκεπτικὸς κι' ὀνειροπόλος.

Ἐπειτα χάρειψε τὴν γυναικα γενεῖα καί πρόφερε τὰ παράδοξα αὐτὰ λόγια:

— Μὰ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορία μπορεῖ νὰ ὀγῇ χρυσάφι... πολὺ χρυσάφι...

Ὁ Ρενέ εἶχε ἀμέσως καταλάβει ὅτι δέν εἶχε νὰ κερδίσῃ τίποτε ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο τόσο προκατειλημμένο ὡς ὁ ἀβυσώπητος Ζακόμπ.

Ὡστόσο ἔλεγε μέσα του ὅτι ἡ ἐπίσκεψις του σὸν σκληρὸ προσωπάρχη δέν εἶχε μείνῃ ἐντελῶς χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ εἶχε μάθει τὸ ὄνομα τοῦ πρώην ἀρχιεπισκόπου Μπερνάρ, τοῦ παλινοῦ φίλου τοῦ Ἀρνόλντ, τοῦ ἀνθρώπου

— Παιδιά μου !... Παιδιά μου !... ψιθύριζε ἡ μαρκησία.

που πίστευε στην άθωότητά του.

Πριν φύγει από την Τράπεζα, πήγε στο γκισέ της εισόδου οι εισπράκτορες διευκόλυναν τον κόσμο στο ανάλαβημα χαρτονομισμάτων και ζήτησε χίλια φράγκα σε χρυσάφι. Ένας εισπράκτωρ άλλαξε πρόθυμα το χαρτονομισμα του κι έδωσε χίλια φράγκα στον νεαρό μαρκησιο.

— Μιά πληροφορία, σας παρακαλώ, είπε ο τελευταίος. Θά μπορούσατε να μου δώσετε την διεύθυνση του παλαιού σας προϊσταμένου κ. Μπερνάρ;... Μένει πάντοτε στο Παρίσι;

— Τι δουλειά έχει στο Παρίσι αυτός, ένας μανιώδης ψαράς; Από τότε που πήρε την σύνταξή του εγκαταστάθηκε στη Ζουανβίλ, οδός Μάρνη 5, απέναντι στον έχθρο, δηλαδή στους... κωδιούς.

— Στους κωδιούς και στα μπαρμπούνια και καμιά φορά, και στα λαυράκια! Επρόσθεσε ένας άλλος υπάλληλος. — Ω! Περνάει κανείς περίφημα τις Κυριακές στο σπίτι του... Ο καύμενος ο Μπερνάρ!...

Αυτή η συμπάθεια των υπαλλήλων της Τραπέζης προς αυτόν που ο κ. Ζακόμπ είχε αποκαλέσει «γέρο τρελλό» έκανε ευχάριστη έκπληξη στον Ρενέ. Αυτή η ειλικρινής εγκάρδιότητά του θέρμαινε την καρδιά, πράγμα του οποίου είχε ανάγκη για να φέρη σε πέρας το λεπτό του έργο.

Χαιρέτησε τους υπαλλήλους και θγήκε έξω. Στον δρόμο, μήκε ο ένας άμαξι και πήγε ως τον σταθμό του Βενσέν. Ένα τραίνο ήταν έτοιμο να φύγει.

Μπήκε μέσα και μετά μισή ώρα αποβιβαζόταν στη Ζουανβίλ.

Απέναντι στον σταθμό σ' ένα καπνοπωλείο, ρώτησε για την διεύθυνση του κ. Μπερνάρ.

— Τον κ. Μπερνάρ θέλετε; ρώτησε ο καπνοπώλης. — Ω! Δεν είναι ανάγκη να πάτε μακριά... Νά τον!... Κάνει τον περιπάτο του στην πλατεία.

Και δυναμώνοντας τη φωνή του, πρόσθεσε:

— Κύριε Μπερνάρ! Κύριε Μπερνάρ! Σας θέλει ο κύριος.

Ένας χοντρός άνθρωπος με πρόσχαρο και συμπαθητικό πρόσωπο, ο οποίος άναβε εκείνη τη στιγμή την πίπα του, γύρισε και πλησίασε, καθώς άκουσε το όνομά του. Χαιρέτησε μ' ευγένεια τον Ρενέ και ρώτησε:

— Ο κύριος;... Σέ τι θά μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;...

— Πράγματι, έρχομαι να σας ζητήσω μία υπηρεσία... Μά δεν με ξέρετε. Επιδρέψατέ μου να συστηθώ σε σας, κύριε Μπερνάρ.

Και για να μην προκαλέση την προσοχή του καπνοπώλου και των πελατών του, του έδωσε το επισκεπτήριο του.

Ο μπάρμπα Μπερνάρ είδε ένα στέμμμα μαρκησιού στο λεπτό μπριζόλ γκλασέ χαρτί του επισκεπτηρίου και διάβασε:

RENE NTE MONFOP - KERANTEK

— Πώς! είπε με σεβασμό. Σας ξέρω... "Ω! θέβαια, και από καιρό... και από πολύν καιρό μάλιστα... "Ω! ή έ. έπισκεψίς σας είναι για μένα μία πολύ ευχάριστη έκπληξη... Με συγχωρείτε, αλλά θά μου επιτρέψετε να σας σφίξω το χέρι...

— Σας ευχαριστώ γι' αυτό, απάντησε χαμογελώντας ο Ρενέ και δίνοντας το χέρι του εγκάρδια. Χαίρω πολύ που δεν είμαι άγνωστος σε σας...

— Άγνωστος! Μά ο γιός μου υπηρέτησε υπό τας διαταγάς σας, υπό τας διαταγάς του λοχαγού Μονφόρ... Και σήμερα άκόμα όρκίζεται σ' όνομά σας...

— "Ω! ναι... Θυμάμαι περίφημα τον νεαρό Μπερνάρ!... Ήταν γιός σας; Τι γίνεται τώρα;

— Είναι έκτακτος υπάλληλος στην Τράπεζα της Γαλλίας και πρόκειται, όπου νάναι, να μονιμοποιηθή.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ...

Αγοράζουμε εις απολύτως Ικανοποιητικές τιμές, εις τιμές διπλάσιες των διεθνοπωλών, παλαιά βιβλία, εφημερίδες και περιοδικά, έστω και εις φύλλα, πρό του 1900, φυλλάδια διάφορα και μονόφυλλα, παλαιά έγγραφα, φωτογραφίας, εικόνες, παλαιά προγράμματα θεάτρων κτλ. κτλ. Πληρώμα άμεσος, απόλυτος έχειμυθεία.

Πληροφορία κ. Χ. Σταματίου, γραφεία «Μπουκέτου», Κήπος Κλαυθμώνος, 3-8 μ. κ. καθ' εκάστην και τας Κυριακάς.

Ακολουθεί

— Θαυμάσια!... είπε ο Ρενέ. Μά ο γιός σας υπηρέτησε υπό τας διαταγάς μου πρό δυό μόλις έτών και σεις λέτε ότι με ξέρετε πριν από πολύν καιρό...

— Πραγματικά, μά αυτό είναι μία άλλη ιστορία, κύριε μαρκήσιο. Θέλετε νάρηθε στο σπίτιάκι μου ή προτιμάτε να κάνουμε μία βόλτα στις όχθες του Μάρνη; Έτσι θα κουβεντιάσουμε καλλίτερα.

— Έτοιμαζόμουν να σας το προτείνω, κύριε Μπερνάρ. Κατέβηκαν ένα μικρό κατηφορικό δρόμο που κατέληγε στην γέφυρα του Ζουανβίλ κι έστριψαν άριστερά προς την διεύθυνση του Σεννεβιέρ.

— Τι ώραία ημέρα και τί θαυμάσιο τοπίο! είπε ο Ρενέ διακόποντας την σιωπή. Τι θέλετε να πητε λοιπόν, κύριε Μπερνάρ;

— "Ω! είναι μία παλιά και σκοτεινή ιστορία που την ξέρετε καλά όσο κι' εγώ, απάντησε σοβαρά ο παλαιός αρχιεπισπράκτωρ. Ήμουν άλλοτε πολύ συνδεδεμένος με τους Άρνόλντ, των οποίων την κόρη ή κυρία μαρκησία, ή μητέρα σας, έπηρε κοντά της μετά την... συμφορά... "Ο Άρνόλντ μου έλεγε τα μυστικά του... μου έλεγε πόσο ή άδελφή σας, ή δεσποινίς Ζερμαίν, αγαπούσε την Μαργαρίτα του, την οποία αποκαλούσατε Ρίτα... Μά έχετε πένθος, κύριε μαρκήσιο... Φέρνω ίσως με τα λόγια μου άδυνηρές αναμνήσεις σε σας...

— Πενθώ τον πατέρα μου. Η άδελφή μου Ζερμαίν πέθανε την εποχή της συμφοράς, όπως είπατε.

Και πηγαίνοντας κατ' ευθείαν στον σκοπό του, με θάρρος και μ' ειλικρίνεια, ο Ρενέ κύτταξε τον συνομιλήτή του στα μάτια και του είπε:

— Ήρθα να σας μιλήσω σχετικώς με την κλοπή της Τραπεζής της Γαλλίας. Μου υπόσχασθε ότι θά κρατήσετε μυστική την συνομιλία μας αυτή;

— "Ω! θέβαια, κύριε μαρκήσιο! Έχετε τον λόγο της τιμής του μπάρμπα Μπερνάρ. Πέστε μου τί θέλετε να μάθετε ακριβώς;

— Φίλε μου, θά ήθελα να μάθω αν ή Ρίτα... "Αν ή Μαργαρίτα Άρνόλντ είναι κόρη ενός κλέφτη.

Ο παλαιός αρχιεπισπράκτωρ της Τραπέζης ανέπνευσε με δύναμη, έβγαλε κατόπιν το καπέλλο του και σκούπισε το μέτωπό του.

— "Ολα κατηγορούν τον Άρνόλντ, απάντησε τέλος, μά εγώ, με το χέρι μου άπάνω στην συνειδησί μου, δεν το πιστεύω... "Οχι, είναι άδύνατον αυτό!...

— Ο Άρνόλντ δεν ήταν λοιπόν ένοχος;

— Ένοχος, είναι άλλο πράγμα. Μπορεί να ήταν ένοχος μιάς άδυναμίας, μιάς άνοησίας, μιάς επαγγελματικής αμελείας κι' ό,τι άλλο θέλετε... Μά ο Άρνόλντ, ο φίλος μου, ο σύντροφός μου, κλέφτης;... "Οχι, χίλιες φορές όχι, αυτό δεν είναι αληθινό!... "Ολα μου λένε πως είναι ψέμα και θά πίστευα μάλλον ότι εγώ είμαι ο κλέφτης της Τραπέζης της Γαλλίας παρά αυτός...

Ο Ρενέ ντε Μονφόρ, που ήταν τόσο γενναίος, ώστόσο, έτρεμε από συγκίνηση. Τα μάτια του, υγρά από δάκρυα, έλαμπαν. Ήταν τρελλός από αγωνία και έλπιδα.

— Μιλήστε, μιλήστε, κύριε Μπερνάρ! Είπε ίκετευτικά. "Ω! αν μπορούσαμε ν' αποδείξουμε την άθωότητά του.

— Εκεί σκοντάφτει κανείς, εγώ τουλάχιστον... Μά ός άνακεφαλαιώσουμε τα γεγονότα: ο Άρνόλντ είχε έντιμο παρελθόν. Λάτρευε την νεαρή του γυναίκα κι' οι δυό δεν είχαν παρά μία φιλοδοξία, ένα όνειρο, ένα σκοπό: το μέλλον της κόρης τους. Ήταν ένα άντρογυνο αγαπημένο, ύποδειγματικό. "Ο Άρνόλντ δεν άφησε ποτέ το σπίτι του παρά μόνο για να πηγαίνη στη δουλειά του.

— Δεν είχε έρωμένη;

— "Οχι, κύριε ντε Μονφόρ. Είμαστε τόσο στενά συνδεδεμένοι που θά το φερα.Θά το ήξεραν έπίσης και στην Τράπεζα, όπου υπάρχει ειδική άστυνομία για να παρακολουθή τούς υπαλλήλους. "Οχι, δεν είχε κανένα δεσμό.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ Η ΡΟΒΕΡΤΑ

ΤΟΥ Π. Γ. ΓΟΥΝΤΧΑΟΥΖ

Θέλετε να μάθετε γιατί δεν μπορεί να παντρευτή ή Ροβέρτα, ή άμορφη κόρη της λαίδης Μάλλινερ; Άκουστε αυτή την άλλοκοτη ιστορία.

Ο Ρολάν Μόρεσμπι, ο άνεσιός του λόρδου Μόρεσμπι ήταν ένας νεαρός συγγραφέας και κριτικός με λαμπρό μέλλον. Ο θεός του ήθελε να τον παντρεύη με την εξαδέλφη του Λούσυ, μία σεμνή νέα με δειλά ματιά και ξεθιά μαλλιά, μά ο Ρολάν ήταν τρελλά έρωτευμένος με τη Ροβέρτα. Ο Ρολάν λοιπόν θά κατάφερνε να έξουδετερώνη τα σχέδια του θεού, αν δεν τύχαινε να σώση τη ζωή ενός διαβόλου, ένα θροχερό άπόγευμα στη γωνία της Ντρέκτ Στρήτ.

Ο διαβάτης έκεινος είχε γλυστρήσει στην άσφαλο και θά θρικόταν άσφαλώς κάτω από τις ρόδες ενός λεωφορείου, αν δεν τον άρπαζε με δύναμη ο Ρολάν για να τον τραβήξη στο πεζοδρόμιο.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας έμπορος του Σόχο, που πουλούσε παράξενα ζώα κι' έξωτικά πουλιά. Εύχαρίστησε με δάκρυα στα μάτια το σωτήρα του κι' άφου του ζήτησε τ' όνομά του και τη διεύθυνσή του, εξακολούθησε το δρόμο του.

Ο Ρολάν, κα αλά πωμένος πέρασε ο ορόνιμα και το θράξυ στο θέλιο κι' έπειτα γύρισε στο κομψό διαμέρισμά του, στο Ήλκαν-ΐλλυ. Την άλλη ημέρα θά πηγαινε να περάσει το Σάββατοκύριακό του στην παλιό πύργω της λαίδης Μάλλινερ, της μητέρας της αγαπημένης του Ροβέρτας. Ο Ρολάν είχε γράψει μία ένθουσιώδη κριτική για το τελευταίο βιβλίο της, πράγμα που τον βοήθησε να κερδίση από την πρώτη στήγμή τη συμπάθειά της.

Τό ποιά λοιπόν, ύστερα από τό πρόγευμά του, είπε στον καμαρέρη του να τό έτοιμάση τη βελούτσα του κι' έκανε να πάρη τούς «Τάιμς» από τό τραπέζι, όταν είδε εκεί επάνω ένα κουτί από χαρτόνι.

— Μπα! Τι είναι αυτό; άπόρησε.

Τό έφερε ένας άνθρωπος μ' ένα γράμμα, κύριε, το έξήγησε ο Μπρόξ, ο ύπηρετής του. Έχω την έντύπωση ότι είναι κάτι ζωντανό μέσα στο κουτί. Άκουσα μάλιστα κάτι παράξενα σφυρίγματα...

— Για την αγάπη του Θεού! φώναξε ο Ρολάν, διαβάοντας τό γράμμα. Είναι ένα φείδι! Αυτός ο ήλιθιος του Σόχο, για να μ' ευχαριστήση, μού έστειλε ένα φείδι!

Έκεινη τη στιγμή χτύπησε τό κουδούνι της έξώπορτας. Ήταν ή Ροβέρτα!

Είπε έρθει με τό αυτοκίνητό της για να πάρη τό Ρολάν. Μόλις είδε τό κουτί επάνω στο τραπέζι, τό άρπαξε και τό κούνησε δυνατά.

— Τι έχει μέσα; κάτι κουνιέτα!...

— Δεν είναι τίποτα! Έκανε ο Ρολάν. Είναι ένα φείδι!...

— Ένα φείδι;

— Ναι, ένα άθώο και άκίνδυνο φείδι! Μου τό έστειλαν δάρο.

— Θεέ μου! Τι περίεργο που είναι! Έκανε όλόχαρη ή Ροβέρτα. Μ' ένα φείδι μπορεί να κάνη κανείς ένα σώρο πράγματα!...

Ο Ρολάν όμως είχε αντίθετη γνώμη. Διόλου δεν του χρειαζόταν ένα φείδι. Θά τό έστελνε πίσω. Η Ροβέρτα δεν είπε τίποτε. Πήρε τό κουτί για να τό δώση του Μπρόξ που ήταν στη κουζίνα κι' έπειτα άφου φλυάρησε λιγάκι με τον αγαπημένο της, κατέθηκε μαζί του στο αυτοκίνητο και τράβηξε όλοταχώς για τον πύργο της μητέρας της.

Η λαίδη Μάλλινερ είχε κι' άλλους καλεσμένους. Άνάμεσα σ' αυτούς ξεχώριζε ο σέρ Κλώντ Τόστερφιλκ, ο γνωστός πρωταθλητής του μπιλλιάρδου, που ήταν ο σοβαρώτερος αντίπαλος του Ρολάν. Ο σέρ Κλώντ λοιπόν δεν τού έκανε διόλου καλή εντύπωση, άλλ' αυτό δεν είχε καμιά σημασία. Σημασία είχε τό γεγονός ότι, ύστερα από τό δείπνο, όταν ο Ρολάν τράβηξε για τό δωμάτιό του είδε ν' άνοιξη ή πόρτα του διαδρόμου και να παρουσιάζεται μπροστά του ή Ροβέρτα με μία πράσινη πυτζάμα.

— Επιδέλους! Έκανε. Μά που είσαστε;

— Μου διάβαζε ή λαίδη Μάλλινερ τό νέο βιβλίο της...

— Ήταν ο Ρολάν.

— Τό φανταζόμουν! Ξέρετε, ήθελα να σας είδοποιήσω για τό Μπίγκ Μπίν...

— Ποιό Μπίγκ Μπίν;...

— Για τό φείδι! Για τό φείδι σας! Μετά τό δείπνο, μπήκα στο δωμάτιό σας για να δώ μήπως έλειπε τίποτε και έβρηκα τό κουτί με τό φείδι επάνω στο τραπέζι. Ο Μπρόξ δεν κατάλαβε τί τού είπα και φαίνεται ότι τό έβαλε στο αυτοκίνητο μαζί με τη βαλίτσα σας. Μά δεν πειράζει...

— Λοιπόν; Έκανε με αγωνία ο Ρολάν.

— Ε, νά, πήρα λοιπόν τό φείδι και τό έβαλα στο κρεβάτι του σέρ Κλώντ...

— Στο κρεβάτι του σέρ Κλώντ; στέναξε ο Ρολάν.

— Μάλιστα. Τού άπάντησε με αφέλεια ή Ροβέρτα.

— Μά ή λαίδη άπό τό φόβο του!

— Αυτό βέβαια...

Ο σέρ Κλώντ δεν μού άρέσει διόλου! Τον άντιπαθώ! Καληνύχτα, Ρολάν!...

Κ' ή Ροβέρτα κρύφτηκε πίσω στο δωμάτιό της.

Είπετα όμως πήρε μία ήρωική απόφαση: να βγάλη τό φείδι από τό κρεβάτι του σέρ Κλώντ.

Μόλις όμως μπήκε στο δωμάτιο του αντιζήλου του, άκουσε θήματα στο διάδρομο. Ήταν αυτός! Ο σέρ Κλώντ! Ο Ρολάν έχασε την ψυχραιμία του και δεν έβρηκε να κάνη τίποτε άλλο παρά να κρυφθί μέσα στη μεγάλη ντουλάπα.

Ο σέρ Κλώντ γδύθηκε άργά, άργά κι' έπειτα άνοιξε τη ντουλάπα για να πάρη τη μασ πυτζάμα του. Μόλις είδε τόν Ρολάν εκεί μέσα, τον έρπαξε από τά μαλλιά και τον έβγαλε έξω.

— Ντροπή σας! Τού φώναξε ο σέρ Κλώντ. Οί μεθυμένοι δεν μού άρέσουν. Πηγαίνετε, άλλού ν' άδειάσετε τό κρασί που ήπιατε! Τό δωμάτιό σας είναι στο θάθος του διαδρόμου!...

— Μου επιτρέπετε... ψιθύρισε σαστισμένος ο Ρολάν.

— Σιωπή! Έκανε άυστηρά ο σέρ Κλώντ. Θέλετε να ξυπνήσετε όλο τό σπίτι; Άν άνοίξετε άκόμα μία φορά τό (Συνέχεια στη σελίδα 56)

ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ναί Βιβλιόφιλοι

(Μι ξ γυρα στα παλαιοβιβλιοπωλεία)

Το παλιό βιβλίο... Υπάρχει τίποτε πιο συμπαθές, πιο αξιολογικό ; Υπάρχει τίποτε πιο «έμφυλο» ; Οί φίλοι του έχουν σήμερα αμείβονται. Οί βιβλιόφιλοι πληθύνουν. Άλλά και οί ασχολούμενοι με το εμπόριο των παλαιών βιβλίων έχουν πληθύνει κατ' αναλογία. Άλλοτε ήταν έξ-έφτα, τώρα υπερβαίνουν τούς σαράντα! Μιά θόλτα στα παλαιοβιβλιοπωλεία μας απέκάλυψε ότι τα τελευταία χρόνια παρατηρείται ζωηροτάτη κίνηση γύρω από το παλιό αλλά πάντοτε ενδιαφέρον βιβλίο.

Γιατί—ας το σημειώσουμε ευθύς απ' την αρχή—το καινούργιο βιβλίο περνά όμολογουμένως δύσκολες ημέρες. Δέν είναι ευκαταφρόνητο το εμπόριο των παλαιών βιβλίων. Υπάρχουν βιβλία που μπορούν να σε κάμουν σε μία στιγμή μέσα πάμπλουτο. Η πρώτες εκδόσεις π. χ. των έργων του Σαίξπηρ, τις οποίες έκαμε ο βίος στο 1597 πωλούνται κάποτε σε δημοπρασίες του Λονδίνου προς δτώ καί έννέα εκατομμύρια, κάθε τόμος. Καί πάλι τέτοιες δημοπρασίες γίνονται σπανιότατα.

Τελευταίως πουλήθηκε έπτάμιση εκατομμύρια, το έξω-φυλλο μονάχα, μιάς τέτοιας έκδόσεως, έπειδή ήταν σολισμένο με ώραιες μινιατούρες. Τα σπάνια καί πολύτιμα βιβλία που αναφέρονται στον τόπο μας καί που είναι γραμμένα στη γλώσσα μας είναι ή παλιές εκδόσεις των δημοτικών μας τραγουδιών—περί τις δυο χιλιάδες δραχμές κάθε τόμος—όλα τα «Βουαγιαζ» (ταξίδια), όπως αποκαλούν τα βιβλία με τις ταξιδιωτικές έντυπώσεις από την Έλλάδα διαφόρων ξένων σοφών καί περιηγητών καί άλλα διάφορα. Πολλά από τα βιβλία αυτά βρίσκονται σε ελληνικές βιβλιοθήκες δημόσιες καί ιδιωτικές ένας μεγάλος αριθμός όμως—όπως θεαίνονται οί γνωρίζοντες—υπάρχουν στα παλαιοβιβλιοπωλεία Άλεξανδρείας, Καΐρου καί Κωνσταντινουπόλεως. Άλλά καί όχι μικρός αριθμός έχει φυγαδευθή δυστυχώς στο έξωτερικό από τούς εμπόρους του παλαιού βιβλίου.

Διά τούς συλλέκτας θά μπορούσε να γράψη κανείς πολλά. Άλλοτε ήταν λίγοι καί όνομαστοί. Άγόραζαν διαρκώς, σχημάτιζαν βιβλιοθήκες, έγείμιζαν σπιτία. Περιουσίες δόλοκληρες διέθεταν για να πλουτίζουν τη συλλογή των. Ό άείμνηστος Εισαγγελέας του Άρείου Πάγου Τζιανόπουλος ήταν από τούς πιο μαγινώδεις. Έλάτρευε το παλιό βιβλίο τόσο πολύ ώστε συχνά αγόραζε μιά όμορφη καί σπάνια έκδοσι που την είχε ήδη στη βιβλιοθήκη. Καί τότε το δεύτερο αυτό αντίτυπο έσπευδε να το χάριση σε κάποιο φίλο του—όχι τον όποιον-δήποτε, — αλλά σε κανένα που ήξερε ότι θά το πονούσε, θά τ' αγαπούσε κι' αυτός το σπάνιο βιβλίο που το έδωρίζε.

Άλλος ισάξιος συλλέκτης ήταν καί ο έκδοτης της «Ποικίλης Στοάς»

Γιάννης Άρσένης, ο όποιος μάλιστα λέγεται «ότι έζησε στα γεράματα του, για αρκετά χρόνια, πουλώντας τιμητικώς, τρία—τρία, τέσσερα—τέσσερα, τα αναρίθμητα βιβλία της συλλογής του. Έπίσης ο Δημήτριος Γούναρης είχε πάθος με το παλιό βιβλίο.

Νά καί μιά πληροφορία που οί άκατατόπιστοι θ' άγνοούν ασφαλώς:

Ο μεγαλύτερος έχθρος του παλαιού βιβλίου—όπως μάς είπε ο κ. Β. Κομπούγιας, ένας απ' τούς παλαιότερους καί γνωστότερους εμπόρους του είδους—είναι είναι ή γυναίκα.

Άπίστευτον άλλ' αληθέστατον. Η γυναίκα του συλλέκτου μισεί θανασίμως τα παλαιά βιβλία. Θεωρεί λάτρη την μανία του άνδρός της καί μάλιστα λόγω έπικινδυν, αφού άπορροφά τόσα χρήματα, με τα όποια ή κυρία θά μπορούσε να φτιάση του κόσμου τις τουαλέτες. Καί δυστυχώς δέν περιορίζεται μονάχα στο θουδό μίσος. Έκδηλώνει καί έμπράκτως την άποτροφή της. Σάν θηλυκός Ηρόστρατος τή ρίχνει στη φωτιά κάθε που θάχη μπουγάδα καί έτσι μπορείτε π. χ. να δήτε όλην όμοιή την σοφία των αρχαίων συγγραφέων να ρίπεται εις τις φλόγες για να θερμάνη ένα καζάνι νερό. Η σύζυγος του μακαρίτη Τζιανόπουλου ήταν μιά από τις έμπρόστυες αυτές. Τακτικώτατα ή υπεργάλα της άπορροφούσε τα σοφά συγγράμματα των νομειδιστών. Τόσο δέ είχε παραγίνει το κακό, ώστε κι' αυτή άκόμα ή πλύστρα της συγκινήθηκε για το κατάντημα των σοφών καί έφερε μιά μέρα στον κ. Κομπούγια μερικους τόμους που διέσωσε από τη φωτιά. Ήταν όλοι μεγάλης αξίας.

Ωστε καί εδώ το γνωμικό: πύρ καί γυνή κακά μετ' έλα, έχει περίφημα τη θέσι του.

Σήμερα οί άγοραστοί των παλαιοβιβλιοπωλείων—όχι φυσικά οί συλλέκτας που γυρεύουν πάντοτε σπάνιες καί παλαιές εκδόσεις—ζητούν λίγα απ' όλα, πρό πάντων δέ βιβλία πρακτικής σημασίας. Ρομάντζα έλάχιστα. Ό άναγνώστης του καιρού μας προτιμά να βλέπη τις μεγάλες αίσθηματικές υποθέσεις στον κινηματογράφο. Έπίσης δέν ζητούν ίπποτικά μυθιστορήματα. Έξύπνησε βλέπετε ο κόσμος καί δέν μπορεί να πιστέψη πια ότι ο Ντ' Άρτανάν πέσε σε στο σπαθί του με μιά χτυπή τέσσερες συγχρόνως αντιπάλους. Έκείνο όμως που δέν έχει πια καμιά πύρρασι είναι τα ληστρικά αναγνώσματα. Έλειψαν οί ληστές έλειψε καί το ενδιαφέρον για τα κατορθώματά των.

Όσα βιβλία σχετικά ύπήρχαν πουλήθηκαν με την όκτα. Έπίσης τα παλαιοβιβλιοπωλεία δέν πωλούν πια μαθητικά βιβλία. Η έξήγησις είναι περιεργή. Οί μαθηταί με το δαιμόνιον που διακρίνει την φυλή μας άποτροφούν σε εμπόρους. Πωλούν στους νεότερους τα βιβλία τους καί έτσι γάθησε καί αυτή ή πελατεία του παλαιοβιβλιοπωλείου. Η ζήτησις του φιλολογικού βιβλίου έμειώθη κι' αυτή κατά τα 8)10 σχεδόν. Έγινε μιά πολύ διασπικτή, πολύ πολυάσχολη, για να έχουμε την ύπομονή να διαβάσουμε ένα όγκώδες βιβλίο. Αν αίσθανώμε την άνάγκη κάποιας πνευματικής προ

(Συνέχεια στη σελίδα 58)

ΜΥΘΙΣΙΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ.

Τραγουδώντα/ΤΗΝ ΑΥΓΗ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Τα έχω ξπνάω στην κάμαρή μου, άπάντησε ο Φίλιππος. Μέσα σ' ένα κλουβί...

— Μέσα σ' ένα κλουβί!

Οί φώναξε ή Λούση, μη πιστεύοντας σ' αυτά της. Τι λέτε... Παιδιά μέσα σ' ένα κλουβί!

Ο Φίλιππος άρχισε να γελάει καί είπε:

— Είναι ποντίκια... Άσπρα ποντίκια...

— Ποντίκια! φώναξε περίτρωση ή Λούση.

Καί τεντώθηκε στις άκρες των ποδιών της σάν να θέλε να προφυλαχθή από τα μικρά ζώα, τα όποια φανταζόταν κούλας ότι τα έβλεπε να τρέχουν στο πάτωμα.

— Ποντίκια! είπε κι' ή λαΐδη Ένσμπορτ. Ποντίκια; Τι είπες, αγάπη μου; Ποι έβλεπες ποντίκια;

Τό χρυσό μου, έξακολούθησε θαυμάζοντας την μικρούλα, κατατρόμαξε... Δέστε πως χλώμιασε...

Μαμζέλ— πρόσθεσε άπευθυνομένη προς την δεσποινίδα ι' Άλβη— πηγαίνετε σάς παρακαλώ να μοι φέρετε το μπουκαλάκι με τον αίθερα... Γρήγορα, σάς παρακαλώ, γρήγορα!

Μά, Λούση μου, αγάπη μου, πές μου τί συνέβη;

— Νά, αυτός, γιαγιά— άπάντησε ή Λούση πολύ ξαναμμένη δειχνοντας τον Φίλιππο, λέει πως έχει ποντίκια στην κάμαρά του καί θέλει να τα φέρη εδώ... Μην τον αφήνετε, γιαγιά, μην τον αφήνετε!

— Όχι, όχι, δέν θά τον αφήσω... Ήσυχασε, παιδί μου, μη φοβάσαι... Έδουάρδε— έπρόσθεσε άπευθυνομένη προς τον γιο της καί δειχνοντας τον Φίλιππο. Πάρ' τον από δω! Μου κατατρόμαξε το κορίτσι! Πάρ' τον από δω, σε παρακαλώ!

Νά, νά! Πάρτε τον από δω! πρόσθεσε κι' ή Λούση.

Ο κ. καί ή κ. Ένσμπορτ δέν μπορούσαν να κρατήσουν τα γέλια τους με την παράδοξη αυτή σκηνή. Έπληραν ώστόσο τον Φίλιππο από το χέρι κι' άνέθηκαν στο διαμέριμά τους.

Το παιδί δέν είχε καταλάβει τίποτε απ' όσα συνέβησαν, ούτε ήξερε γιατί τον έβγαλαν τόσο άπότομα από το σπίτι.

Την ίδια στιγμή, ή λαΐδη Ένσμπορτ έσφιγγε τη Λούση στην άγκαλιά της καί της έλεγε:

— Έφυγε, αγάπη μου... Πάει! Μη φοβάσαι πια! Συνήλθε, Λούση μου; Είσαι τώρα καλά; Μά τί κακοαναρεμένο παιδί!... Άν έπιμένει να σου μιλάει για ποντίκια καί για τέτοιες κουταμάρες, έννοια σου καί θά το πω στον θεό σου Έδουάρδο... Μιλούν ποτέ για ποντίκια σ' ανθρώπους της σειράς μας;

Καί πρόσθεσε κατόπιν σάν να μιλούσε μόνη της:

— Άλλά τί μπορεί να περιμένη κανείς από ένα παλινόπαιδο του δρόμου; Τέτοια κι' άκόμα χειρότερα... Άς είναι! Θά προσέχω στο έξης να μην τον πλησιάζω πολύ ή Λούση μου...

Όταν ο Φίλιππος έφθασε μπρός στην

πόρτα του δωματίου του, είπε στην κυρία Ένσμπορτ: — Μαμά, δέν μπόρεσα να καταλάβω τίποτε... Θέλει ή δέν θέλει να δη τα «παιδιά» του πάτερ—Γωσήφ;

— Όχι, παιδί μου, δέν θέλει να τα δη, άπάντησε ή κ. Ένσμπορτ. Φοβάται τα ποντίκια καί θά κήνης καλά να μη της μιλήσης πια γι' αυτά.

ΙΘ"

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΝΤΕΤΡΑΒ

Ένα πρωί, λίγες μέρες μετά την άφιξη του στην Ν. Υόρκη, ο κ. Ένσμπορτ άποτελείωνε στο άτελιέ του έναν πίνακα που σκόπευε να τον στείλη στην καλλιτεχνική έκθεση. Η εικόνα αυτή, που ήταν πραγματικά άριστουργηματική, παρίστανε τον Φίλιππο καί τη Δέα, όπως τούς είχε δη για πρώτη φορά στην Νέα Όρλεάνη.

Κατά την γνώμη του, δέν είχε ζωγραφίσει ποτέ καλλιτερόν εικόνα καί γι' αυτό περίμενε μ' άνυπομονησία ένα φίλο του τεχνοκρίτη, ο όποιος του είχε υποσχεθή να πάη να τη δη.

Πραγματικά, σε λίγο ένας ψηλός καί κομψός κύριος μπήκε στο άτελιέ με το θάρρος του Σαλμού καί στενοφύλου.

Ο ζωγράφος γύρισε κι' έπειδή κρατούσε με το ένα του χέρι την παλέττα του, έδωσε το άλλο στον έπισκέπτη.

— Καλημέρα, αγαπητέ μου Ντετράβ, του είπε. Σε περίμενα... Κάθισε... Κύτταξε αυτήν την εικόνα καί πές μου πώς σου φαίνεται.

Ο έπισκέπτης άπόθεσε το καπέλλο του καί το μπιστούνι του σ' ένα τραπέζι κι' έπειτα άφού έβριξε μιά ματιά στην εικόνα, άπάντησε:

— Μου φαίνεται πολύ καλή...

Έπειτα πλησιάζοντας καί κυττάζοντας πίσω απ' τον ζωγράφο με μεγαλύτερη προσοχή τον πίνακα, πρόσθεσε:

— Παραπολύ καλή! Θαυμάσια!... Καί στη σύνθεσι καί στην έκτέλεσι πέτυχες περίφημα. Η σκίασις είναι φυσικώτατη, ο χρωματισμός θαυμάσιος, το θέμα πολύ ένδιαφέρον καί γραφικό. Είναι ένα άριστουργηματικό έργο. Μά πού πέτυχες αυτά τα έξαιρετικά μοντέλλα;

— Στην Νέα Όρλεάνη... Ποι άλλος μπορεί να δρη κανείς τέτοια πράγματα; άπάντησε ο ζωγράφος χαμογελώντας.

— Ήσουν εκεί, μου φαίνεται, τον περασμένο χειμώνα;

— Νά, πήγα να μείνω λίγες εβδομάδες κι' έμεινα έξη δόλοκληρους μήνες.

— Σου άρεσε τόσο πολύ;

— Νά, είναι μιά πολύ παλιά πόλις, ήσυχη, όμορφη, με δικό της ρυθμό, με δικό της χρώμα. Φιστεύω ότι ή Νέα Όρλεάνη είναι για ένα ζωγράφο μιά άνεξάντητη καί διαρκής πηγή έμπνεύσεως.

— Θα ήθελα κι' εγώ πολύ να πάω στη Νέα Όρλεάνη, άπάντησε ο τεχνοκρίτης, καί μάλιστα προει να πάω. Έχω εκεί μιά εικόνα. Ένας συγγενής μου είχε εγκατασταθή στη Νέα Όρλεάνη πρό πολλών χρόνων καί είχε κάνει μάλιστα, όπως έμαθα, μεγάλη περιούσια. Άλλά την έχασε σκεδόν δόλοκληρη την εποχή του πολέμου. Δέν άφησε κανένα κληρονόμο καί

τά λείψανα της περιουσίας του, μεταξύ των οποίων κ' η ιδιοκτησία που σου ανέφερα, περιήλθαν σ' εμένα. Δεν κατάρθωνα ως τώρα να την πουλήσω και μιλών ζημία μου έδωσε παρά κέρδη. Ασφαλώς πρέπει να πάω εκεί καμμία μέρα για να κανονίσω την υπόθεσι.

— Νά πας, είπε ο ζωγράφος. Θά σου άρέσει πολύ η Νέα 'Ορλεάνη.

— Έφερες τίποτε αξιοπερίεργο από εκεί; Άκουσα ότι στη Νέα 'Ορλεάνη παρουσιάζονται συχνά λαμπρές ευκαιρίες... Μπορεί κανείς να θρή παληά πράγματα, παληές εικόνες...

— Πραγματικά. Έγώ, έξαφνα, άγοράσα αυτό το παλιό γραφείο και αυτές τις δυο πολυθρόνες. Δεν έκανα καλά που τ' άγοράσα; (Και ο ζωγράφος έδειξε στον φίλο του τα έπιπλα για τ' όποια μιλούσε). Άλλά στη Νέα 'Ορλεάνη — έπρόσθεσε — δεν θρίσκει κανείς μόνο παληά πράγματα. Βρίσκει και έργα τέχνης. Κύτταξε εδώ, πώς σου φαίνεται το κέρινο αυτό αγαλματάκι; Δεν είναι άριστουρ-γηματικό;

Και, άνοίγοντας το γραφείο του, έβγαλε από μέσα τον Κουασιμόδο που τον είχε άγοράσει άπ' τη Δέα και τον τοποθέτησε σ' ένα μικρό περιστρεφόμενο, θάβρο, ούτως ώστε να μπορή κανείς να τον δει άπ' όλες τις μεριές.

Ο κ. Ντετράθ έξέτασε σιωπηλός επί μερικές στιγμές το αγαλματάκι.

Κατόπιν είπε με σιγαλή φωνή, σαν να μιλούσε μόνος του:

— Είχα έναν άδελφό που έκανε τέτοια κέρινα αγαλματα, παραπολύ καλά... Αυτό εδώ μου τον θυμίζει καταπληκτικά...

Πήρε τότε στα χέρια του τον Κουασιμόδο, τον έξήτασε με μεγαλειότερη προσοχή και διέκρινε χαραγμένες στο θάβρο, με μισοκοπικά γράμματα, όπως συνηθίζουν οι καλλιτέχνες να υπογράφουν τ' έργα τους αυτές τις λέξεις: «Βί κ τ ω ρ Ο ύ γ κ ώ έ π ο ί η σ ε».

— Βίκτωρ Ούγκώ! Περιέργο! είπε ο κ. Ντετράθ γλωμιάζοντας έλαφρά. Περιέργο! Αυτό το ψευδώνυμο έαζε ο άδελφός μου στα έργα του, γιατί έλάτρευε κυριολεκτικά το μεγάλο Γάλλο ποιητή. Μπορείς να μου πής, Ένσμπορτ, ποιος το έκανε αυτό;

— Ο πατέρας του ένος άπ' τ' δυο μου μοντέλλα, αυτού εδώ του κοριτσιού, άπάντησε ο ζωγράφος, δείχνοντας την εικόνα του.

Και διηγήθηκε με λίγα λόγια στον Ντετράθ, ότι ήξερε για τ' η Δέα και τον πατέρα της.

Κατόπιν οι δυο φίλοι έμειναν σιωπηλοί επί μερικές στιγμές.

— Όσο σκέπτομαι, είπε τέλος ο Ντετράθ λύνοντας την σιωπή, τόσο θεθαίνομαι ότι ο άνθρωπος που έκανε τ' αγαλματάκια αυτά είναι ο άδελφός μου. Έχω δέκα χρόνια να τον ιδώ και δεν ξέρω τί άπόγινε. Είχε πολύ ιδιόρρυθμο χαρακτήρα, ήταν όνειροπόλος και άπό μικρός, έδειχνε μεγάλη κλίσι προς την γλυπτική. Γι' αυτό ο πατέρας μου θέλησε να τον κάνει γλυπτή, αλλά ο άδελφός μου δεν είχε άρκετή θέλησι και δύναμι χαρακτήρος, ώστε να κάνει πλήρεις καλλιτεχνικές σπουδές. Του έλειπε έπίσης κ' η φιλοδοξία και γι' αυτό προτίμησε τον κλάδο εκείνο της τέχνης, όπου χωρίς πολύ κόπο θά μπορούσε ν' άναδειχθί. Μά τελειοποιήθηκε τόσο πολύ στο σχέδιο και στην κηροπλαστική, ώστε πολύ λίγοι καλλιτέχνες μπορούν να συγκριθούν μ' αυτόν. Όταν ήταν είκοσιενός χρόνων παντρεύτηκε την παιδαγωγό της άδελφής μου και αυτό έγινε άφορμή να μαλλώση με τους γονείς μας. Μιά μέρα λοιπόν χωρίς ν' άποχαιρετήση κανένα, χωρίς να πη που θά πήγαινε να έγκατασταθί, έφυγε μαζί με την σύζυγό του κι' άπ' τότε χάσαμε τ' ίχνη του. Ο πατέρας μου, ο όποιος στέ τέλος μαλάχτηκε, προσπάθησε ν' άνακαλύψι το καταφύγιό του, αλλά δεν κατώρθωσε τίποτε. Κ' έγώ, άπό τον καιρό που έγκαταστάθηκα στη Νέα 'Όρρη, δεν λυπήθηκα ούτε χρόνο, ούτε κόπους για να τον θρω. Άλλά ως σή μερα δεν πέτυχα τίποτε.

Και δείχνοντας τον Κουασιμόδο ο κ. Ντετράθ, πρόσθεσε: — Έλπίζω όμως πως αυτό το αγαλματάκι, θά με δ-ηγήσει σίγουρα στα ίχνη του.

— Ό! θεάσι! άπάντησε ο κ. Ένσμπορτ. Κι' έγώ δει έχω καμμία άμφιβολία ότι ο πατέρας της Δέας είναι ο άδελφός σου.

— Και είναι, καθώς μου είπες, φτωχός και δυστυχισμένος, ένδ' έγώ, δόξα τω Θεώ, είμαι πλούσιος, είπε ο κ. Ντε

τράθ. Ά! ά! πρέπει να τρέσω να τον θρω!... Μπορείς, άγαπητή μου Ένσμπορτ να μου δώσης μερικές πληροφορίες;...

— Κατοικεί στην όδο Βιλλέρε. Τον άριθμό δεν τον ξέρω, αλλά μου φαίνεται, ότι δεν είναι δύσκολο να θής το σπίτι. Μιά άγαθή μαύρη, που τη λένε Σελίνα, θά σε βοηθήσει στις έρευνές σου. Έπειτα, πολύ πιθανόν να δής μαζί της και τη Δέα.

Και του υπέδειξε το μέρος, όπου είχε η Σελίνα το μαγαζάκι της.

Άφου έγραψε όλες αυτές τις πληροφορίες στο σημειωματάριό του ο κ. Ντετράθ, κύτταξε και πάλι την εικόνα της Δέας, με μεγαλειότερο ένδιαφέρον τώρα...

— Πολύ άραιό κοριτσάκι! είπε. Τό δυστυχισμένο! Πόσο θά υποφέρη! Άν τη θρω και είναι πραγματικά κόρη του άδελφού μου, θά της έξασφαλίσω το μέλλον της. Τι είναι καμμία φορά η Τύχη! Ένδ' σκεφτόμουν να φύγω για τ' Παρίσι την έρχομένη εβδομάδα, τώρα θά πάω στη Νέα 'Ορλεάνη. Δεν θλέπω την ώρα να φύγω... Άντιο, άγαπητέ μου Έδουάρδε. Έλπίζω πως δεν θά κάνω του κάκου τ' ταξίδι αυτό.

— Σοδ' εύχομαι κάθε έπιτυχία! άπάντησε ο κ. Ένσμπορτ. Χαίρε, και καλήν άντάμωσι. Άν τυχόν και μινης στη Νέα 'Ορλεάνη και τον έρχομενο χειμώνα, πολύ πιθανόν να συναντηθούμε. Γιατί άν δεν μάς έμπούσης τίποτε, θά θρισκώμαστε εκεί την έποχή που άνθίζουν η πρωτοκλαίς και τ' γιασεμιά.

— Δεν ξέρω, είπε ο κ. Ντετράθ. Η διαμονή μου σ' η Νέα 'Ορλεάνη θά έξαρτηθί άπό τ' γεγονότα. Έλπίζω όμως και εύχομαι να συναντηθούμε και πάλι κάτω άπό τις άνθισμένες πορτοκαλιές, όπως λές. Καλήν άντάμωσι λοιπόν!...

Κ'

Η ΚΟΥΚΛΑ ΛΙΠΟΘΥΜΑΙ

Όσο περνούσαν οι μήνες, τόσο στενοχωριώταν και ν-σταλγούσε τη Νέα 'Ορλεάνη ο Φίλιππος.

Ο κ. Ένσμπορτ έλεγε ότι θά ξαναγύριζαν εκεί την άνοιξη.

Ο Μάρτιος λοιπόν ζύγωνε κι' ο Φίλιππος μετρούσε τις ήμέρες που τον χώριζαν άπό την ευ-υχισμένη στιγμή που θά ξανάθλεπε την πατρίδα του.

Μιά μέρα, το παιδί έκανε μάθημα ζωγραφικής στο άτελιέ, — γιατί άπό τότε που είχε πάει στη Νέα 'Όρρη έργαζόταν με θέλησι υπό τις οδηγίες του θετού του πατέρα και έκανε μεγάλες προόδους — όταν έξαφνα διέκοψε την εργασία του και κυττάζοντας τον κ. Ένσμπορτ, τον ρώτησε:

— Θά πάμε γρήγορα στη Νέα 'Ορλεάνη, μπαμπά;... Μοι είπατε ότι θά πάμε τον Μάρτιο και νά, ο Μάρτιος ήρθε...

— Βιάζεσαι πολύ, είπε ο κ. Ένσμπορτ χαμογελώντας. Δεν σου άρέσει εδώ; Ο καιρός είναι πολύ γλυκός και δεν θλέπω τον λόγο να φύγουμε όσο έξακολουθεί ο άραιός αυτός καιρός.

— Ξέρετε όμως, μπαμπά. Ο πατέρας 'Ιωσήφ θά έχη ξαναγυρίσι στη Νέα 'Ορλεάνη και θά ήθελα πολύ να θρισκώμαι εκεί.

— Γιατί;

— Μά δεν σκέφτεσθε λοιπόν τ' ά π α ρ ι δ ι ά του, μπαμπά; Πρέπει να του τ' άπιστρέψω. Μοι τ' άδωσε να τ' άποποιούμαι όσοον καιρό θά έλειπε. Δεν έχω δικαίωμα να τ' κρατήσω περισσότερο. Έπειτα θέλω να τον ρωτήσω για κάτι έγγραφα σχετικά με μένα πού, όπως μου έλεγαν θεία Άντωνία, τ' ά είχε παραδώσει σ' αυτόν για να τ' άλλάξη.

— Άλήθεια; ρώτησε ο ζωγράφος με ζωηρόν ένδιαφέρον. Ο πατέρας 'Ιωσήφ έχει έγγραφα σχετικά με σένα; Και γιατί, παιδί μου, δεν μου άνέφερες ποτέ τίποτε; — Δεν τό σκέφθηκα, μπαμπά... Έπειτα αυτό δεν θά γνησι... γιατί ο πατέρας 'Ιωσήφ δεν ήταν στη Νέα 'Ορλεάνη. Άλλά τώρα που θά γύρισε, έπρεπε χωρίς άλλο να τον ιδώ κι' αυτό.

— Κι' έγώ, παιδί μου, θά ήθελα πολύ να τον δω... Θέλω γράφω μάλιστα στον έφημέριο της Νέας 'Ορλεάνης να με πληροφορήσει άν ο πατέρας 'Ιωσήφ γύρισε ή μάλλον έξ'ρη που θρίσκειται για να του γράψω.

(Άκούουσι)

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

(Στή σειρά των δημοσιογραφικών άναμνήσεων δημοσιεύουμε σήμερα τ' παρακάτω ένδιαφέρον άρθρο του Ζαν ντε Πιερρεφέ, όπου ο γνωστός αυτός Γάλλος δημοσιογράφος διηγείται τ' ό πρώτο του ρεπορτάζ, που ήταν συγχρόνως και μία μεγάλη έπιτυχία).

Ήμουν ρεπόρτερ μόλις πρό τριών ώρων κι' όμως άπό τότε φυλάω την καλλίτερη άνάμνησί μου άπό τη δημοσιογραφική μου ζωή.

Μόλις ξεμπαράκαρα στο Παρίσι άπό την έπαρχία, με τις τόσες άδειες, αλλά την καρδιά γεμάτη έλπίδες, η πρώτη μου φροντίδα ήταν να πάω να προσφέρω τις υπηρεσίες μου στον Α. Μπαλμπύ, που είχε γίνει πριν άπό μερικούς μήνες διευθυντής του «Α δ ι α λ λ α κ τ ο υ».

Χιλιάδες ήταν οι μαθητευόμενοι δημοσιογράφοι, που παρουσιάζονταν τότε στον πρύτανη αυτόν της δημοσιογραφίας, που ήξερε τ' ό μυστικό να ένθαρρύνει τις διάφορες κλίσεις. Σε πέντε λεπτά, η τύχη μου κανονίστηκε: «Έλάτε αύριο τ' ό πρωί, μοι είπα λακωνικά. Θά πληρώσεσθε μία δέκαρά την άράδα και... προσπαθήστε να φαγήτε ά-ξίος».

Η υπόθεσι Λεμουάν χαλούσε κόσμο τότε. Τη θυμάσαστε; Ο Λεμουάν ήταν ένας χημικός, που είχε φτιάξει τόσο άραιά διαμάντια, ώστε ο διευθυντής της έταρείας «Ντε Μπέρνερ», ο διάσημος 'Ιούλιος Βέρνερ, είχε θελήσει ν' άγοράσει την έφευρέσι του. Κι' αυτό του είχε στοιχίσει άρκετά άξιόλογες προκαταβολές.

Άλλά όταν άρχισε να συχνάζει στο Λεμουάν, κατάλαβε πως είχε να κάνει μ' έναν άπατεώνα. Τ' ά διαμάντια που ίσχυριζόταν πως έφτιαχνε, προσεγγόνιζαν άπό έναν Όλλανδό άδαμαντοπώλη και ο Λεμουάν τ' ά μεταποιούσε έπιτηδία μέσα σ' ένα χωνευτήρι. Αυτό τολλάγιστον ίσχυριζόταν ο 'Ιούλιος Βέρνερ. Άμέσως λοιπόν έπακολούθη η σύλληψις του Λεμουάν και τ' σκάδαλο.

Άλλά ο Λεμουάν υπερασπιζότανε τόσο έπιδέξια, κατηγορούσε τόσο έπιμονα κι' άνοιχά τον 'Ιούλιο Βέρνερ πως είχε επιγυρήσει να του κλέψη την άνακάλυψί του, ώστε ο ύ-ποπος έγγελόστηκε κι' άρχισε να υπερασπίζεται τον έφευρέτη, που θά πλούτιζε τη Γαλλία με την έφευρέσι του.

Και έαφνικά, ο Λεμουάν δήλωσε: «Θά φτιάξω ένα διαμάντι, όταν θελήσω, όπως έχω φτιάξει έκαστο φορές ως τώρα. Άναλασθένω την υποχρέωσι να φτιάξω ένα διαμάντι μεγάλο σαν τ' ό κρυστάλλινο θούλωμα μιάς καράφας, μπροστά στα μάτια του άνακριτού, την ήμερομηνία που θά μου όρίσει αυτός ο ίδιος».

Σ' αυτήν την πρόκλησι, όλες η έφημέριδες αλάλαξαν άπό άγαλλιασι και άρχισαν να έξυμούν τον Λεμουάν. Άν ο 'Ιούλιος Βέρνερ παρουσιάζότανε κείνη τη στιγμή σ' κανένα μέρος, ο κόσμος ασφαλώς θά τον έφτυνε.

Ο κ. Πουαττεβαίν, ο άνακριτής, δεν μπόρεσε να ξεφύγ' άπ' αυτήν την γενική κατακραυγή. Δέχθηκε την πρόκλησι, άφισε την ήμερομηνία του πειράματος, κάλεσε πολλούς σοφούς να παρασταθούν σ' αυτόν, άνέβαλε την άπόφασί του για την όρισμένη αυτή μέρα και... άφισε έλεύθερο προσώπως τον Λεμουάν, για να μπόρσει να κάνει, άπερ' όσα-σας τις προετοιμασίες αυτού του πειράματος, που έάμενε ιστορικό σ' ά χρονικά της γαλλικής έπιστήμης.

Οι ρεπόρτερ πολióρκησαν τον Λεμουάν κα' ά την έξοδό του άπό τη φυλακή. Αυτός δείχτηκε καλός άπέναντί τους, αλλά και κατηγορηματικός στις δηλώσεις του: «Τώρα, είπα, άφήστε με ήσυχο να έργασθω. Σας δίνω ραντεβού σ' έ

δέκα μέρες!» Η δηλώσεσι αυτές προκάλεσαν άληθινό πυρετό στο κοινό. Όλη την εβδομάδα, η έφημερίδες έπαίρναν συνεντεύξεις άπό κοσμηματοποιούς, χημικούς και άδαμαντοπώλας. Υπολογίζοντας σ' εμιά σημαντική πτώσι, οι άφελείς φρόντιζαν να ξεφορτωθούνε τ' ά κοσμήματά τους,

Την παραμονή της ήμέρας που είχαν όρισθί για τ' ό πείραμα, είχα πιάσει δουλειά στον «Αδιάλλακτο». Ήτανε 9 η ώρα τ' ό πρωί. Οι συνάδελφοί μου όλοι είχαν έπιφορτισθί με θαρείες δουλειές. Είχαν έρθει η σειρά μου. Τότε με κάλεσε ο Ντιβουάρ, ο άρχισυντάκτης, και μ' ένα σατανικό χαμόγελο, μοι είπα: «Νά πάτε να δήτε τον Λεμουάν!»

Τον Λεμουάν; Άλλά που να τον έβρισκα κείνη την ώρα; Τό έργαστήριό του ήτανε κάπου εκεί στη λεωφόρο Σαιν-Ντενίς. Τό καλλίτερο που είχα να κάνω, ήταν να τρέξω εκεί κατ' ευθείαν. Άν ήμουναι Παριζιάνος, θά είχα άρνηθί άμέσως να ριχτώ σ' αυτήν τη περιπέτεια. Άλλά ένας έπαρχιώτης, δεν έχει άκριθί αντίληψι των άποστάσεων μιάς μεγάλης πόλεως, όπως είναι τ' ό Παρίσι. Φανταζόμουν την λεωφόρο Σαιν-Ντενίς σαν ένα ιαντήλι της τσέπης.

Πήδησα θιαστικά στο τράμ, με τη καρδιά γεμάτη έλπίδα. Άλλά άπογοητεύθηκα γρήγορα. Άφου συζήτησα δυο λεπτά με τον εισπράκτορα, είδα να μου παρουσιάζονται όλες η δυσκολίες της υποθέσεως που είχα αναλάβει. Η λεωφόρος Σαιν - Ντενίς, ήταν ένας κόσμος δλόκληρος! Κρεμασμένος άπό τον έξωσθι του τράμ, έρριχνα τρομαγμένα έλέμματα στο δεξί και σ' άριστερό μέρος του δρόμου, του γεμάτου άπό εργοστάσια, μαγαζιά, μάντρες, σπία, παράγκες...

Πού ν' άνακαλύψης εκεί μέσα τον Λεμουάν; Ο εισπράκτορας, που ήταν ευτυχώς πολυλογός, μοιράζότανε τη στενοχώρια μου. Ο Λεμουάν τον ένδιέφερε κι' αυτόν. Έτσι σ' έ δυο λεπτά, όλο τ' ό θαγνό ηξερε ποιόν ζητούσα και όλοι προσπαθήσαν να με βοηθήσουν.

Μιά στάσι πριν άπ' τ' ό τέμα, άνέθηκε στο τράμ ένας ήλικωμένος έργατικός. Τό όνομα του Λεμουάν, που τ' άνέφεραν πάντα μέσα στο τράμ, τον έκανε να σηκώση τ' ό κεφάλι του. «Ξέρω που είναι» μοι είπα. Λίγο έλειψε να τον φιλήσω. Μετά τ' ό τέμα, έπακολούθησεν έκείνος, θά περπατήσετε έξακόσια ως έπτακόσια μέτρα κατ' ευθείαν μπροστά, όπου να φάσθε σ' εμιά ταβέρνα. Τό έργαστήριό του Λεμουάν δεν εί-

ναι μακριά άπό κεί. Βρίσκεται μέσα σ' εμιά μάντρα.

Ευχαρίστησα τόν άγαθό άνθρωπο με συγκίνησι. Άν μου ζητούσε πέντε χρόνια άπό τη ζωή μου, θά τ' ό τ' ά δόνα με μεγάλη μου ευχαρίστησι.

Όταν κατέβηκα άπ' τ' ό τράμ, πήρα τον δρόμο που μου είχεν υποδείξει. Είχε βρέξει φάερα την προηγούμενη μέρα και μεγάλοι λάκκοι μου φράζανε τον δρόμο. Άλλά έάδίζακα θαρράλεια.

Έπί τέλους, τί ευτυχία! Νά η ταβέρνα, στα δεξιά του δρόμου. Μπήκα σαν άνεμοστρόβιλος μέσα και ρώτησα λαχανιασμένα: «Σας παρακαλώ, κύριε, ξέρετε που θρίσκειται τ' ό έργαστήριό του Λεμουάν;»

Ο ταβερνιάρης με κύτταξε κατάπληκτος: — Του Λεμουάν; Τι έκανε, λοιπόν, αυτός;

Τώρα ήταν η σειρά μου να μείνω κατάπληκτος: «Πώς; Δεν ξέρετε ποιός είναι ο Λεμουάν; Ο άνθρωπος που φτιάχνει διαμάντια, διάθολε!»

Τό σκοτεινό όμως πρόσωπο του ταβερνιάρη, έμεινε ά-

Ένα έπιτυχές σκίτσο του Ζαν ντε Πιερρεφέ

συγκίνητο.

— Διαμάντια ! είπε με κατάπληξι, δέν άκουσα ποτέ μου να μιλούνε γι' αυτό.

— Βγήκα από την ταβέρνα έντελώς άπελπισμένος. Ήταν μεσημέρι και δέν είχα κάνει παρά... μία τρύπα στο νερό. Ωστόσο, στο άλλο μέρος του δρόμου, όπου γύρισα τα μάτια μου μηχανικά παρατήρησα μία μικρή ξύλινη παράγκα, σε πενήντα μέτρων απόστασι, μέσα σε μία μάντρα. Πήγα να ρίξω μία ματιά ως εκεί, χωρίς να φαντάζομαι ποτέ πως ο Λεμουάν θρυσκότανε τόσο κοντά μου. Η πόρτα ήτανε μισοκλεισμένη, με το κλειδί στην κλειδαριά. Προφυλακτικά έρριξα μία ματιά στο έσωτερικό και είδα έναν άνθρωπο ψηλό, με μεγάλη γενειάδα, με το καπέλλο στο κεφάλι και μ' ένα μπαστούνη στο χέρι. Ήτανε φανερό πως έτοιμαζότανε να βγίη. Δέν υπήρχε αμφιβολία, πως ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Λεμουάν. Ήταν ακριβώς όπως τον έδειχναν ή φωτογραφίες του. Τότε άνοιξα την πόρτα και μπήκα με ζωρότητα.

Στόν θόρυβο που έκανα, ο Λεμουάν γύρισε. Έμεινε μία στιγμή κατάπληκτος, ύστερα το πρόσωπό του πήρε μία θυωμένη έκφρασι, και προχωρώντας κατά πάνω μου, φώναζε με φωνή θροντερή: «Ποιος σουτέ καταμπής έδω μέσα ; Έμπρός ! Δίνε του ! Έξω από δω !»

Μιά τέτοια υποδοχή, θά έκανε ασφαλώς και τον πιο έπιδέξιο ρεπόρτερ να το βάλη στα πόδια, αλλά ένας επαρχιώτης που κάνει το ντεμπούτο του, και που έχει φτύσει αίμα μέχρι να θρῆ το θύμα του, έχει ανυπολόγιστη τόλμη και θάρρος.

— «Εί ! ήσυχα ! του φώναξα με σκληρή φωνή, πρόσεξε να είσαι πιο ευγενής, κύριε άπατεώνα. Είμαι συντάκτης του «Αδιάλλακτου».

Αυτά τα λόγια και ο τόνος με τον οποίο τα είπα, του έκαναν την έντύπωσι ψυχρολουσίας. Γέλασε διασπόμενα, ξανάγινε αμέσως ο χαρούμενος άνθρωπος που ήθελε να φαίνεται, και μου είπε κλεινοντάς μου το μάτι: «Είσαστε από τα Νότια, υποθέτω; Κι' εγώ επίσης είμαι από κει, καθώς βλέπετε». Κατάλαβα πως είχα κερδίσει το παιγνίδι, και άλλαξα τρόπους.

— Τόσο το καλλίτερο που είμαι απ' τα Νότια, του είπα γελώντας, αυτό συγχωρεί και την άδιακρισία μου. Γιατί δέν μπαίνουν έτσι σ' ένα ξένο σπίτι. Άλλά φοβόμουνα τόσο πολύ, μήπως μου ξεφύγετε, κύριε Λεμουάν ! Αυτό, ξέρετε είναι το πρώτο μου ρεπορτάζ...

— «Α ! Α ! επανέλαθε, είμαι πολύ ευχαριστημένος που θά σάς χρησιμεύσω για το ντεμπούτο σας. Τι θέλετε να σάς πω ;

Είχα προσέξει πως κρατούσε κάτι, διπλωμένο σε μία ξεφωμερίδα.

— Τι κρατάτε αυτού; του είπα.

Το πρόσωπό του πήρε ένα αδιάφορο ύφος και μου αποκρίθηκε: «Αυτό, φίλε μου, είναι τα σύνεργα, με τα όποια αύριο θά φτιάξω ένα διαμάντι».

— «Α ! του είπα, είσθε ένας έπιτήδειος τεχνίτης.

Με κύταζε ανήσυχος, και φανερά άπογοητευμένος.

— Έλάτε τώρα, μη στενωχωριέστε, εξακολουθήσα, άστει-εύηκα. Δέν ζητώ, παρά να σάς πιστέψω.

Άλλά ο Λεμουάν δέν με άκουγε πεία.

— «Ας θυούμε, μου είπε, είναι άργά, θά με συνοδέψετε ως την άκρη του δρόμου.

Μόλις θγήκαμε στον δρόμο, άρχισαμε να θαδίζουμε πάλι - πάλι.

— Έχετε πολλές έλπίδες για αύριο ; τον ρώτησα, με φωνή όπορικτική.

Με κύταζε ύποπτα.

— «Αν ξέρατε πόσο λίγο με νοιάζουν ή άστειότητες σας, μουρμούρισε με ύπόκοφη φωνή. Άν ήμουν ένας παλιάνθρωπος, θά με άθώωναν μία χαρά. Γιατί στο θάθος αυτός ο Ιούλιος Βέρνερ, είναι ένας άσυνειδήτος κανάγας. Άν ενδιαφερόθηκε για μένα, τόκανε για να μου κλέψη την εφεύρεσί μου. Δέν δίνει πεντάρα για την έπιστήμη, ο τύπος

αυτός ! Τέτοιοι άνθρωποι είναι για κρέμασμα !

Ο Λεμουάν είχε άρχισει να μ' ενδιαφέρει.

Καταλάβαινα τώρα, από τ' άλόγια του κι' από την ταρχή που έδειχνε, όσο πλησίαζε ή μοιραία στιγμή του πειράματος, πως είχα να κάνω μ' έναν έπιδέξιο άπατεώνα, που θεβαίωσε δυό ολοκλήρους μήνες πως είχε ανακαλύψει την τέχνη να φτιάχνη διαμάντια και είχε κάνει τους δικαστάς κι' όλον τον κόσμο να τον πιστεύουν.

Ήταν φανερό πως ο Λεμουάν περνούσε μία κρίσι. Σε λίγο μ' άφησε να το καταλάβω πολύ καλά. Χωρίς να τον ρωτήσω, άρχισε να μιλά, ενώ θαδίζαμε προς τη στάσι του τράμ.

— Είμαι ένας άνθρωπος, που δημιουργήθηκε ολόκληρος, μου είπε, γνώρισα τη δυστυχία και ή κοινωνία θά μ' άφηνε να χαθώ, αν δέν ήξερα να τ' άθωλώω.

«Α ! είναι πολύ παστρική ή κοινωνία σας ! Όλοι τους είναι κανάγηδες. Από τον πιο πλούσιο, ως τον πιο φτωχό. Κι' αυτός ο άνακριτής ακόμα που θέλησε να κάνει ή εκκλήσια του εις θάρος μου.

Ο Λεμουάν συνέχισε έτσι να μιλά με θ'ρη. Δέν θυμούμαι πειά τι του είπα.

Νομίζω πως τον άκουγα σιωπηλός, έχοντας την έντύπωσι πως θρυσκόμουνα μπροστά σ' έναν έπιδέξιο άπατεώνα.

Όταν φτάσαμε στο τράμ χέρισαμε.

Ο Λεμουάν πήρε το τράμ κι' εφυγε, άποχαιρτώντας με φιλικά, ενώ εγώ, άναζητήσα ένα καφεείο, για να πω να γράψω το άρθρο μου.

Σημείωσα κάθε τι π' ο μου είχε πῆ ο Λεμουάν, άρνητας να ύπονοηθῆ πως το πειράμα της επομένης, μ' είναι τέτοιοι άνθρωποι, σαν τον Λεμουάν, θά παρουσάζε πολλές εκπλήξεις. Ύστερα τηλεφώνησα την έπιτυχία μου στην εφημερίδα και είχα την τιμή να μου κρατήσουνε την πρώτη σελίδα.

Την επομένη το πρωί ξέσπασε το σκάνδαλο.

Ο Λεμουάν άφήνοντας τους δικαστάς, τους διαφόρους σ'φούς, που είχαν προσκληθῆ έπίτηδες, τους δημοσιογράφους και τον Ιούλιο Βέρνερ, να τον περιμένουν του κάκου, τόσκαε άποδείχνοντας έτσι, πως ή εφεύρεσις των διαμαντιών ήτανε μία καθαρή άπάτη.

Και το θράδυ, ο «Αδιάλλακτος» άνήγγελλε με μεγάλα στοιχεία:

«Όπως το άνήγγειλε από χτες ο συντάκτης μας, ο Λεμουάν δέν ήνε τίποτ' άλλο, παρά ένας έπιδέξιος άπατεώνας».

Και κείνη ή μέρα υπήρξε ή ώραιότερη της ζωής μου.

JEAN DE PIERREFEU

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Κάποτε ο Φρειδερίκος ο Μέγας διάταξε να κατασκευάσουν στα ιδιόκτητα εργοστάσια πρσελάνης τον άνδριάντα του Βολταίρου, για να τον δωρήση στον φίλο του ποιητή. Όταν κατασκευάσθηκε ο άνδριάνς του Βολταίρου, ο Φρειδερίκος έγραψε με τα ίδια του τα χέρια, άπάντα στο θάβρο του: «ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΔΡΑ» μετά τον άπέστελλε στον Βολταίρο.

Ο Βολταίρος κολακεύτηκε εξάαιρετικά απ' το δώρο αυτό το μεγάλο φίλου του και έστρεψε τον άνδριάντα στο πιο καταφάγες μέρος του σπιτιού του, έτσι που να τον βλέπουν όλοι οι έπισκέπτες του.

Συγχρόνως όμως έλεγε στους φίλους του, δείχνοντας τον άνδριάντα:

— Ο άνδριάνς αυτός μαρτυρεί την δόξαν ενός ποιητού και το μεγαλείον ενός μονάρχου !

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Και ήρθε ο χειμώνας... Κι' ο ποιητής δέν είχε καν την μικρή και φτωχή παρηγοριά, που δίνει το αντίκρουσμα ενός τρελίου, γιατί στις Βρυξέλλες τα τζάκια ήσαν φτιαγμένα έτσι, ώστε να κρύβουν τη φωτιά.

«Κρίνετε — έγραφε ο Μπωντελαίρ στον Άνσελ — κρίνετε τι ύποφέρω εγώ που άρχισα να γνωρίζομαι με το νερό και τον ουρανό στα πιο θερμά κλίματα, στο Μπορντώ, στο Μπουρμπόν, στο Μωρίς και στην Καλκούτα...»

Θεέ μου ! Γιατί λείπει πάλι ψέματα ο ποιητής ; Δέν έπιγε ποτέ στην Καλκούτα...

Μά επί τέλους θά ξπαρνε την έκδίκησί του... Εά έγραφε ένα θιθίλο με τον τίτλο το «Βέλγιο Ξευγνωμένο». Έλεγε μάλιστα πως είχε συντάξει αρκετά κεφάλαιά του, μα κι αυτό ήταν ψέμα. Είναι τόσο δύσκολο, όχι να σκεφθῆ κανείς ένα θιθίλο, μα να το γράψη χωρίς κούρασι !...

Μά με την πρόφασι αυτή, για να κατατοπισθῆ δῆθεν στον τόπο, πήγε να έπισκεφθῆ την Άμβέρσα, την οποία θρήκε ύπερόχη με το μεγαλοπρεπές κι' έπίσημο ύφος μιας παλαιάς πρωτεύουσας που την διασχίζει ένας μεγάλος ποταμός. Κατόπιν πήγε στο Μαλιν, όπου τον φιλοξένησε ο Ρόπς, κι' όπου έμεινε καταγοητευμένος με τις εκκλησίες, τις πρσιναάδες, την θρησκευτική σιωπή και την αδιάκοπη μουσική των κωδωνοκρουσιών.

Για τον Ρόπς ο Μπωντελαίρ λείπει πως ήταν ένας νέος λιγο τρελός και πολύ επαρχιώτης, μα ο μόνος πραγματικός καλλιτέχνης που συνάντησε στο Βέλγιο.

Όσο για τους Γάλλους των Βρυξελλών, υπήρχαν εν πρώτοις οι περαστικοί: Ο Ναντάρ πρώτος, πάντα γεμάτος ζωντανότητα, ο οποίος είχε πάει στο Βέλγιο για να προσφέρῆ το θέαμα μιας ανόδου αεροστάτου. Ο αερονάυτης μάλιστα πρόσφερε πολύ ευγενικά στον Μπωντελαίρ μία θέσι μέσα στη θάρκα του και ή πρότασις αυτή ένθουσίσαε για μία στιγμή τον ποιητή.

«Ναι, έλεγε, να φύγω απ' αυτόν τον θρώμικο λαό μ' αερόστατο, να πάω να πέσω στην Αυστρία, στην Τουρκία ίσως !...»

Τι πειρασμός !

Μά ο «Γίγας», έτσι λεγόταν το αερόστατο, ύψώθηκε στον άέρα, έχοντας, μόνον τον Ναντάρ, έπιβάτη του, ενώ ο Μπωντελαίρ, με θήματα άργά, με το κεφάλι σκυφτό, εξαγαυρίζε στο ξενοδοχείο του «Μεγάλου Καθρέφτη», όπου ή ξενοδόχος, παραμονεύοντας πίσω απ' τα τζάκια του γραφείου της, τον είδε να μπαίνει μέσα, με βλέμμα δύσπιστο πεία.

Μιά άλλη μέρα συνάντησε στην Άμβέρσα τον συγγραφέα Μονσελέ, ολοστρόγγυλο, πρόσχαρο, λίγο λαχανιασμένο. Μά ο Μονσελέ έφυγε την άλλη μέρα, χωρίς να έπισκεφθῆ τίποτε άλλο στην Άμβέρσα, εκτός από ένα έστιατόριο, περίφημο για τα έκλεκτά του φαγητά.

«Ετσι ο καθένας πήγαινε προς τη μοίρα του.

Είναι μερικοί, σαν τον Μονσελέ, των οποίων ή δόξα περιορίζεται στη φήμη τους ως ονομαστών γαστριμάργων, ένωμένη με κάποια άξια, γιατί ύμνησαν με πνεύμα τον «άστακό» ή το «γουρουνόπουλο». Αυτοί είναι ευτυχισμένοι ίσως. Μά ο Μπωντελαίρ θάλλαζε μία τόσο άσημαντη εύτυχία με το σκληρό του πεπρωμένο; Έπίσης θάλλαζε τάχα ποτέ ο άγνωστος, άγνωσμένος και

περιφρονημένος Μπωντελαίρ τ' όνομά του με τ' όνομά του Ναντάρ, που τόσες ρεκλάμες, το θροντοφώνουσαν στους τοίχους των Βρυξελλών και που ήταν για μία μέρα, στα στόματα όλων των κατοίκων της βελγικής πρωτεύουσας ;

Μεταξύ των άλλων, στις Βρυξέλλες, ο ποιητής συνάντησε κι' έναν παλιό κι' άληθινό φίλο, τον πρώτο έκδοτη του Πουλέ - Μαλασσίς, ο οποίος μετά την χρεωκοπία του, πήγε κι' εγκαταστάθηκε στις Βρυξέλλες κάνοντας εμπόριο άνηθικών θιθίων.

Η δουλειά του θέβαια αυτή, δέν ήταν καθόλου τιμητική, μα τί λαμπρός άνθρωπος αυτός ο Πουλέ - Μαλασσίς ! Η καλωσύνη δέν συνδυάζεται πάντοτε με το άσθημα της τιμής. Αυτό είναι πολύ θλιβερό.

Κι' έπειτα ό,τι κι' αν πῆ κανείς για τον Πουλέ - Μαλασσίς, ως μη ξεχνάη, ότι αν δέν υπήρχε αυτός στα 1863, ο Μπωντελαίρ δέν θά εύρισκε ποτέ έκδοτη που να δεχθῆ να τυπώση τα «Άνθη του Κακού».

Ο ποιητής και ο παλαιός του έκδοτης είχαν χωρίσει λίγο μαλλωμένοι στη Γαλλία. Μά τώρα που τους ξανάσμιξε ή τύχη σε μία ξένη πολιτεία, πως μπορούσαν να εξακολουθήσουν να είναι μαλλωμένοι ;

Αυτό ήταν άπαράδεκτο, για δυό παλαιούς συντρόφους σαν αυτούς.

Έτσι από την πρώτη στιγμή που ξανασυναντήθηκαν, συμφιλήθηκαν. Έχφιξαν τα χέρια τους εγκάρδια και φιλήθηκαν. Μά το ξενοδοχείον του «Μεγάλου Καθρέφτη», όπου έμεινε ο Μπωντελαίρ θρυσκόταν στο κέντρο της πόλεως, ενώ ο Πουλέ-Μαλασσίς έμεινε στο προάστειο 'Ιζέλ.

Έτσι οι δυό φίλοι θλεπόντουσαν σπανίως.

Ο Μπωντελαίρ αϊθανόταν τώρα τον εαυτό του πιο μόνο, πιο εγκαταλειμμένο από τον καιρό που έμεινε στο «Ξενοδοχείο της Διέππης» στο Παρίσι. Καμιά φορά πήγαινε και περνούσε τα θράδυα του στον «Πρίγκιπα της Ουαλίας», μία ταβέρνα που άγναζαν οι Γάλλοι, τους οποίους είχε ξεορίσει ο Ναπολέων Γ', ο Ράν, ο Ντεσνέλ και άλλοι. Η δεχόταν στο ξενοδοχείο του την έπίσκεψι του Τορέ, άλλου παλιού συντρόφου του, του καιρού των όδοφραγμάτων. Ο Τορέ, πολιτικός εξέδριτος, δέν θέλησε να έπωφεληθῆ της άμνηστίας του 1859. «Άν και δημοκρατικός — γράφει γι' αυτόν ο Μπωντελαίρ — έχει άριστοκρατικούς τρόπους». Με μεγάλη του λοιπόν ευχαρίστησι, ο ποιητής συνεδέθη μαζί του. Έξ άλλου, το άρεσε κατά την έποχή εκείνη, να θρίσκη μεγαλοφυΐες όλους τους Γάλλους !

Έκτός από τον Βίκτωρα Ουγκώ, έννοείται. Η μάλλον, όχι, ο Μπωντελαίρ άναγνώριζε πως ο Βίκτωρ Ουγκώ είχε μία «ειδική μεγαλοφυΐα» μα χάρις σ' ένα παράδεξο φαινόμενο, αυτός ο μεγαλοφυής άνθρωπος ήταν συγχρόνως «ένας ήλιθος».

Κι' ακριβώς εκείνον τον καιρό, αυτός ο μεγαλοφυής ήλιθος πήγε να εγκατασταθῆ στις Βρυξέλλες από την έξορία του σ' ένα νησί του Άτλαντικού.

«Η — γράφει σχετικά ο Μπωντελαίρ — δέν έχει την δύναμι να ύποφέρῆ τον ωκεανό, ή ο ωκεανός ό ίδιος έπληξε απ' αυτόν».

Πάντως ο μεγάλος ποιητής αγόρασε ένα σπίτι στις Βρυξέλλες, στην όδο Άστρονομίας, στην συνοικία Λεοπόλδου. Έφθασε σε λίγο, όχι χωρίς πάταγο, γιατί ο Βίκτωρ Ουγκώ, όταν ταξίδευε, δέν έμοιάζε με τον Μπωντελαίρ.

(Άκολουθεί)

φλωτικές λάμψεις. Η κορμοστασιά της, όπως μπορούσα να κρίνω, ήταν λεπτή και λυγρή, και γενικά είχε ένα σύνολο αρμονικότατο. Σχεδόν ήμουν υπερήφανος για την έκλογη της Βελιμέ και προκαταβολικά έχτιζα ονειρευτές πυργούς ευτυχίας, αναλογιζόμενος ότι θα μπορούσε να μου γίνη και ιδεώδης ερωμένη ή νέα!

Η παράστασις είχε αρχίσει. Δεν πρόσεχα καθόλου το έργο που παιζόταν. Όλη μου την προσοχή, όλον μου τον λογισμό απορροφούσε η διπλανή μου κόρη, απ' την όποια μάτιαια προσπαθούσα να αποσύρω το βλέμμα μου. Ωστόσο εκείνη... αδιαφορούσε! Παρακολουθούσε με προσοχή την παράστασι, αδιαφορώντας τελείως για την άσημαντη ύπαρξή μου και ούτε μία φορά δεν γύρισε να με δει.

Η πρώτη πράξι τελείωσε και άναψαν τα φώτα. Έστειλα το κεφάλι μου για να μου κατέβη μια έμπνευσι να της απαντήσω τον λόγο, όταν πρόσεξα ότι δεν κρατούσε το πρόγραμμα της παραστάσεως. «Να ευκαιρία» είπα και χωρίς να διστάσω της πρόσφερα το δικό μου. Χωρίς καν να με κυτάξει, περιωρίστηκε να μ' ευχαρίστηση, μ' ένα ξερό «μεροί»... χωρίς να πάρη ωστόσο το πρόγραμμά!

«Όπως ξέρεις δεν είμαι μαθημένος να δέχομαι τέτοιες προσβολές και γι' αυτό μου κακοφάνηκε πολύ η στάσι της μικρής πεισματάρης. Ξαναγύρισα προς το μέρος της και της είπα:

— Πόσο καταπληκτικά μοιάζετε με μια συγγενή μου! Γύρισε με κύτταξε μ' ένα βλέμμα ελάχιστα ενθαρρυντικό, έκανε ένα μορφοσμό και μου απάντησε:

— Έσείς οι άντρες για να «πλευρίσετε» μια γυναίκα, είστε εφευρετικώτατοι σε... άνητες προφάσεις!

Με την προσδλητική αυτή και καθόλου ευγενική παρατήρησή της δεν θύμωσα. Αντιθέτως μου φάνηκε έξυπνη και ξανατόλμησα μια ακόμη άνοησία. Να μη σου τὰ πολυλογώ, αγαπητέ μου, η γνωριμία μας που άρχισε μ' αυτόν τον τρόπο, στο τέλος της παραστάσεώς είχε έξειλχθί σε μια ειλικρινή φιλία. Όταν βγήκαμε απ' το θέατρο, έζητήσα την άδεια να την συνοδεύσω, μά δεν τὸ δέχτηκε. Ωστόσο όμως με προσκάλεσε σπίτι της να πάρω τὸ τσάι μου τὸ απόγευμα της επομένης ημέρας. Φυσικά έπήγα, χωρίς να χάσω στιγμή.

«Ω, Θεέ μου πό απόγευμα αυτό!... Τι όνειρο!... Αύτη ζωγράφει. Κι' εγώ... εγώ, φουρτουνιασμένος από έρωτα, ζωμένος από φλόγες αγάπης την εκαμάρινα...

... «Ορθος μπρός της ακουμπισμένος σε μια πόρτα την παρακολουθούσα την έθαύμαζα... Τι σβελλάδα! Τὸ χέρι της έκανε θαύματα πάνω στο μουσαμά...

... «Ήταν ώραία σαν άγγελος! Ήταν καλλιτέχνης... Τι άλλο ήθελα;

Τὸ απόγευμα αυτό γνωρίστηκα φυσικά και με την οικογένειά της. Καί... εγώ που περιφρονούσα τις γυναίκες σε δυό μήνες την παντρεύτηκα.

Η ιστορία τὸ 'Ιουμέτ ήταν πολύ ενδιαφέρουσα. Μου έμενε ωστόσο μια άπορία. Τὸν ρώτησα:

— Μά εσύ τὸ είπα, είχες αποδώσει τὸν γάμο σου σε τυχαία συμπτώσι. Ένώ σ' όσα άκουσα, δεν είδα ούτε ίχνος συμπτώσεως. Όλα τὰ είχε προβλέψει και κανονίσει η Βελιμέ...

«Ο 'Ιουμέτ έσκασε στα γέλια.

— Είπε πραγματική συμπτώσι, αγαπητέ μου. Τὴν επομένη της παραστάσεως, με επισκέφθηκε η Βελιμέ και δίνοντάς μου τὸ εισιτήριο της νέας πού μου είχε διαλέξει, μου ζήτησε για λογαριασμό της συγγνώμη, γιατί είχε αδιθετήσει ξαφνικά και δεν είχε έλθει σὸ θέατρο!...

ΚΙΑΜΗΛ ΓΙΑΖΑΡ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΉΝΔΩΝ

ΕΡΩΤΙΚΑ

Κάποτε είδα τη θάλασσα... Άνέβαινε ως τον ορίζοντα σαν ένα αφοροεπώνυμο ανθρώπινο λειβάδι. Ένας δυνατός αγέρας, ξεφύλλιζε τὸς άφρούς της και τὰ πέταλά τους γλυστρουσαν γρήγορα και φουσκωμένα σαν τὰ στήθη σου.

Κάποτε είδα τη θάλασσα... Ήταν φουρτουνιασμένη σαν τὸν έρωτά σου και κατάπινε τὰ καράβια τὸν ονειρών...

Πάνω στη θάλασσα τὸ έρωτός σου ταξίδευα κάποτε κι' εγώ, μά κατώρθωσα να ξαναγυρῶ στο λιμάνι, γιατί δεν σ' αγάπησα...

Πιὸ κόκκινος κι' από τὸ λουλούδι δκχονάν, κατέβαινε ὁ ήλιος πίσω από τὰ θούνα της έξοχης. Ήταν ὁ συμφωνημένη ώρα. Ξεπέζεφα, έδεσα τὸ αλόγο μου και κάθησα.

Κ' ήρθες κοντά μου, Φατά... Ήρθες κι' ανατρίχασα σαν τὸν άνθρωπο πὺ άποκοιμείται και ξυπνά, ξάφια στο φτάσιμο της χαρηνής...

Σ' έσφιξα τότε στην άγκαλιά μου και είπα:

— Τώρα, Θεέ μου, άς πεθάνω!... Τώρα δεν φοβῶμαι τὸ χάρο, γιατί κρατάω στην άγκαλιά μου τὸν Παράδεισο!...

«Όταν τὸ φεγγάρι θάβει σὸν οὐρανὸ, θά σε ὀμιλήσω γιατὰ περιβόλια τὸ Οὐαλάτ. Στο άναμεταξύ, άς χύση ὁ Μουχτάρ μέσα στὰ τάσια μας δροσερό έρώ κι' άς πῇ στὸς βιολιτζήδες να πῶς σου...

Λες πὸς τὸ φεγγάρι εἶνε σὸν οὐρανὸ; Θά σου μιλήσω λοιπὸν γιατὰ περιβόλια τὸ Οὐαλάτ.

Βρίσκονται πέρα από τη θάλασσα, στὸ «Ελ-Γκαζάρ, σὸν τόπο της ξεραίας. Όπως βάζει κανείς ένα μπουκέτο σὸ στήθος της αγαπημένης του, έτσι έβαλε κι' ὁ Θεός τὰ περιβόλια αὐτὰ ανάμεσα σὸς δυὸ λόφους τὸ Μαρτζάρ.

Ρυάκια μελωδικά περνουὺ ανάμεσα τους και τὸ νερό τους έχει τις ανταύγειες πὺ έχουν οἱ λαιμοὶ τὸν περιστεριῶν. Ὁμορφα κορίτσια περπατοῦνε εκεί και τὰ μάγουλά τους εἶνε σαν τὰ ρόδια.

Ὁ Θεός θέλοντας να φτιάξη ένα ναὸ έβαλε μέσα στὰ περιβόλια αὐτὰ, άράδα-άράδα, τὰ φοινικόδεντρα, πὺ οἱ κορμοὶ τους εἶνε σαν κολώνες. Έβαλε τις πορτοκαλιές πὺ οἱ καρποὶ τους κρέμονται σὰ γλουπάκια χρυσά, κι' έστρωσε τὰ μονοπάτια τους με άμμο άσπρη σαν τὸ χιόνι.

Πρέπει να πᾶμε να καθήσουμε στὰ περιβόλια αὐτά...

Κάποια νύχτα πὺ ὁ έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, ανάνιευσα τις εὐωδίες τὸν περιβολιῶν τὸ Οὐαλάτ.

Ὁ θύμησι!... Ὁ νοσταλγία!... Ἡ αγαπημένη μου μούλεγε:

«Με τράβηξες μακριά από τὸ σπίτι μας... Τώρα βρίσκομαι κοντά σου, σαν μια κουρασμένη αλμύρα... Μου δίνεις και πίνω από τὰ φιλιὰ σου και τὸ ποτὸ αὐτὸ ανεβαίνει τὸν πυρετό μου... Εἶνε τόσο άσπλαχνος ὁ έρωτας!

Δεν άκούγονται τίποτε άλλο γύρω μας, από τὸ κελάησιμα τὸν νεροῦ. Έμενα σιωπηλός, καθημένος κοντά της πάνω σὸν άμμο πὺ άσήμωνε τὸ φεγγάρι.

Τὰ βλέφαρά της έπεφταν πάνω στὰ μάτια της, όπως πέφτει ὁ νύχτα πάνω στη θάλασσα, και τὰ χέρια της είχαν παραλύσει σὰ λιποθυμισμένα τριανάφυλλα.

Μέσα στην καρδιά μου πὺ τη μαχαίρωνε ὁ έρωτας, τὸ φεγγάρι δεν έχυνε πεία τὸ εἰρηνευτικό του άσπρο σῶς. Είχα τρελλαθεῖ από αγάπη...

Έγώ πὺ περιφρονούσα τις γυναίκες...

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Τα ΊεϊΔια Τῆς Επιδάδα

(Πὺς είδαν τὴν Ελλάδα κατά τα έτη 1791 και 1798 οἱ Μανιάτες της Κερικῆς Δήμος και Νικόλαος Στεφανόπολις)

(Συνέχεια εκ τὸ προηγουμένου)

Ὁ άνεπιός τὸ έμενε σιωπηλός, μά τὸ χαμόγελό του και τὰ φλογερά μάτια του έδιναν άπαντήσεις πολὺ πὺ θετικές. Ἀφοῦ ίκανοποίησε τὴν περιέργειά του, ὅλος ὁ κόσμος άποσύθηκε γιατὰ να μὸρέσουν οἱ ταξιδιώτες να φάνε και ν' άναπαύσεν έπειτ' από τὴν κούρσι ενός τόσο επίπνου ταξιδιῦ.

Ἀπ' ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος δεν έμεινε παρὰ ένας μόνο άνθρωπος, ὁ ὀποιος ζήτησε, σαν ξεχωριστὴ εὖνοια, να τὸ έπιτρέψουν να παρασταθῇ σὸ γεῦμα τὸν ταξιδιωτῶν.

Ἡ έκκλησις τὸν τελευταίον ήταν μεγάλη όταν ανακάλυψαν ὅτι ὁ άνθρωπος αὐτός ήταν χημικός, γεωμέτρης, σόφος και φιλόλογος!

Κ' ὁ έκκλησις τὸν διπλασιάστηκε όταν έμαθαν πὸς ὁ άνθρωπος αὐτός ήταν αὐτοδιδάκτος. Εἶναι αλήθεια ὅμως ὅτι μολογίτ δεν είχε ποτέ δασκάλους ζωντανούς, είχε διαλέξει μεταξύ τὸν νεκρῶν τὸς καλλιτέρους δασκάλους σε ὅλα τὰ εἶδη. Ένα φυσικὸ και σίγουρο γούστο είχε έπικρατήσει σὸ σχηματισμὸ της θιθισθῆκης του. Έκείνο δὲ πὺ έκανε τις γνώσεις του ακόμα πὺ πολῦτιμες, εἶναι ὅτι τις άφείρωνε σὴ μόρφωσι τὸν συμπολιτῶν του και σὴ διάδοσι τὸν ήθικῶν άρχων. Μέρα και νύχτα φώτιζε τὸ λαὸ, τόσο μετὰ μαθημάτων του, ὅσο και μετὰ παραδείγματά του. Βλέποντάς τον κανείς, θά τὸν νομίζε γιατὸ Σωκράτη ανάμεσα σὸς μαθητάς του.

Πὺς εἶναι δυνατόν τώρα ένας άνθρωπος, τόσο εξαιρετικός γιατὸ τις γνώσεις του και τὰ χαρίσματά του, να έχη έλαττώματα, αὐτὸ εἶναι άλλο ζήτημα. Πραγματικὰ δὲ σοφὸς αὐτὸς τὸν Κυθῆρων είχε μια φριχτή σκιά πὺ άμαύρωνε τὰ λαμπρά του χαρίσματα. Είχε έλληνικά χειρόγραφα πολὺ άρχαία και μεταξύ τὸν άλλων, ένα πανάρχαιο Πλάτωνα, πὺ δεν τὸν έδειχνε σὸ κανένα. Μά αὐτὸ πὺ έθλιψε περισσότερο τὸν Δήμο, ήταν ὅτι άρνῆθηκε να τὸ δείξη τις τοποθεσίες τὸν γνωστῶν και άγνωστῶν μνημείων, πὺ ὀπάρχουν σὴ Κυθήρα και πρὸ πάντων της άρναίας πόλεως Σκανδιές, πὺ καταποντίστηκε μέσα σὴ γῆ και τὸν ὀποιον είχε χειρόγραφο κατάλογο.

Ὁ νεαρός Στεφανόπολις δεν τὸ συχώρεσε ποτέ αὐτὴ τὴν άρνησι και γιατὰ τὸν τιμώσησεν δεν τὸ χάρισε τὴν εἰκόνα τὸν Βοναπάρτη, πὺ συνήθιζε να προσφέρει σ' ὅσους έκτιμούσαν τὸ Γάλλο άρχιστράτηγο.

Τὸ απόγευμα, οἱ άπεσταλμένοι της Γαλλικῆς Δημοκρατίας, δέχτηκαν τὴν έπίσκεψι πολλῶν μελῶν της κοινότητος, πὺ πηγαιναν να τὸς συμβουλευτοῦν γιατὸ πᾶν ὅτι ζήτησαν σνετικά μετὰ τὴ διοίκεισιν τὸν τόπου τους. Τὸ πρῶτο άφορούσε τὸν ἴδιον τὸ δικικτὴ τὸν νησιῶ ἄνθρωπο τόσο πρῶτο μὲν σὴν Ένετικὴ κυβέρνεισι, ὥστε ὅλοι οἱ κάτω και τὸν περιφρονούσαν. Ὁ Δήμος τὸς καθυσάχασε, έγασψε τὸν στρατηγὸ Ζαντίλι σὴν Κέρκυρα κι' έκείνος ανακάλεσε τὸ δικικτῆ.

Τὸ δεύτερο ζήτημα δεν ήταν τόσο σοβαρό, μά υποοοῦσε να έγῃ έλθῆριες συνέπειες. Ένας έμπορος πουλούσε έλεονό καπνὸ και ὁ λαὸς ήταν έτοιμος να ὀρμήσει σὸ μαγαζὶ του και να τὸ καταστρέψῃ.

«Έγουμε ὅμως διαταγὴ τὸν στρατηγὸ ποσόθεσαν οἱ τσοεστοί, να κρητήσουμε αὐτὸ τὸν παλάνθρωπο ὡς δτου να λήξῃ τὸ συμβῶλαί του, δηλαδή τρεῖς μήνες.

«Ακολουθῆστε τις διαταγές τὸν στρατηγὸ, άπάντησε ὁ ήλιος, να έχετε τὸ δικαίωμα να κανέτε μια έπίσκεψι σὸ μαγαζὶ του και αν θρῆτε κακὸ καπνὸ, να τὸν κατασχέστε και ν' άπανορεύσετε τὴν πούλησί του.

Αὐτὸ έγινε πράγματι κι' έτσι ἡ τάξι δεν διασαλεύτηκε.

Ὁ Στεφανόπολις άνυπακοῦσε να έπισκεφῇ τὰ εἶδη τὸν Κανάλι. Ὁ λαὸς άννόντουσαν να τὸ λένε πὸς ὀπάρχον έκεί, έρείτια άρχαίων μνημείων.

— Έδὼ θασίλευε, έλεγε, ὁ θεὰ τὸ έρωτος και θά ὀπάρχουν άσφαλὼς σημάδια της εξουσίας της.

— Αν τὸ νησί μας εἶνε περιφρονημένο απ' τὸς ξένους ταξιδιώτες, δεν φταῖνε και τόσο αὐτοί, τὸ άπάντησε ένας πρσοπός. Πιστεύουν πὸς μόνο ξεροὶ θράχοι ὀπάρχουν σὴ Κυθήρα. Αὐτὸ ὀφείλεται σὸ ὅτι φροντίσαμε ὡς τώρα να τὸς κρύψουμε τις άρχαιοτήτες μας από φόβο μήπως μάς τις άρπάξουν. Μά πᾶμε. Γιατὰ σὰς δεν ὀπάρχει τίποτε κρυφὸ.

Αὐτὴ ἡ μικρὴ έκκλησιὰ πὺ έλέπετε σὸ λιμάνι χτιστικε σὴ έρείτια ενός ναοῦ πὺ ὁ Πάρις ὤψωσε πρὸς τιμὴν της Ὀύρανίας Ἀφροδίτης γιατὰ να πετύχη εὖνοϊκοῦς άνεμοῦς.

Έδὼ, σὸ νησί μας, ὁ άπαγωγέος αναγκάστηκε να μείνῃ μαζὺ μετὰ τὴν Έλένη δεκάξη μέρες, έξ αἰτίας της κακοκερίας, ἡ μικρὴ αὐτὴ δεξαμενὴ μετὰ τὴν κρήνη εἶνε έργο του. Δυὸ φορές σ' αὐτὴ τὴ δεξαμενὴ, ἡ άπιστη σύζυγος τὸ Μενελάου έπλυνε μετὰ ἴδια της τὰ χέρια τὰ άσπρόρροαχα και τὸς χιτῶνες τὸ έραστοῦ της. Ἀπ' αὐτὸ τὸ πηγάδι πὺ θλέπετε πὸς πέρα, έπαιρναν τὸ νερὸ πὺ τὸς χρειαζόταν.

— Δεν ξέρετε, ρώτησε ὁ Δήμος, καμμιὰ άλλη λεπτομέρεια σχετικὴ μετὰ τὴν άπαγωγή της Έλένης;

— Οἱ Έλληνες δεν έπρεπε να πυρπολήσουν τὸ Ἴλιον, γιατί οἱ Τρῶες δεν έφταγαν καθόλου. Ὁ Πρίαμος ήταν ὁ μόνος ένοχος. Είχε δει τὴν Έλένη σὴν αὐλὴ της Σπάρτης σε ἡλικία δέκα χρόνων. Καί όταν γύρισε σὴν Τροία, δεν έπαψε να μ' αλά γιατὸν άφοροφία της σὸ νεαρό Πάρι. Ἡ φαντασία τὸν νεαροῦ πρίγκηπος φούντωσε και σε λίγο δεν μπόρεσε να αντίσταθῇ σὸ πάθος του. Πῆγε σὴ Σπάρτη και άρπάξε τὴν Έλένη.

«Οἱ Έλληνες εἶν' αλήθεια ὅτι, μετὰ τὴν ὄλωση της Τροίας, έσπρωξαν πολὺ μακριά τὴν έκδίκησί τους. Ὁ Μενέλαος φάνηκε μετριωπαθῆς. Γεμάτος από δίκαια άγανάκτησι, είχε κλείσει τὴν άτιμη πὺ τὸν άτίμασε σ' ένα διαμέρισμα τὸν παλατιῶ και κάθε μέρα πῆγαινε και τὴν έπισκεφτόταν μετὰ τὸ σκοπὸ να τὴν τιμώρησι, θανατώνοντάς τὴν. Μά, καθώς έβλεπε τὰ θέληγτρά της, τὸ έγχειρίδιο έπέφτε από τὰ χέρια του και περιώριζε τὴν έκδίκησί του σὸ να τὴν έπιδεικνύῃ, τις ἡμέρες τὸν εἰρῶν, έπάνω σ' ένα άνω κατάμαυρο και να θάζῃ, να τὴν ὀπηρετοῦν γυναίκες της Τροίας, τὸν ὀποιον ἡ παρουσία της θύμιζε ὀδυνηρὰ τὴν καταστροφή της πατρίδος τους έξ αἰτίας της.

IX

Ἀφίξις τὸν ταξιδιωτῶν σὸν Ποταμό. — Συμπόσι σὸν πᾶν της πόλεως.

Γιατὰ να πᾶνε οἱ ταξιδιώτες μας σὴ Μάνη ὀπάρχον τόσο κίνδυνοι, ὥστε ήταν αδύνατο να θροῦν πλοῖο. Γι' αὐτὸ άναγκάστηκαν να καταφύγουν και πάλι σὸ Μωριά και πετάνο πὺ τὸς είχε πάει σὴ Κυθήρα. Αὐτὸς, παρ' ὅλους άρχικοῦς διαταγούς, δέχτηκε να συμμεροσῇ τὸς κινδύνους τους. Συμφώνησαν να πῶν να τὸς περιμένῃ σὸν Ἄνιο Νικόλα, μικρὸ λιμάνι σὴν άκρη τὸν νησιῶ, άπέναντι ἀκρίβως σὸ Μωριά και να πᾶνε κι' αὐτοί έκεί περὶ.

Πράγματι, τὴ μεθεπομένη, έκπῆσαν και, μολογίτ ήταν πολὺ χωρίς ακόμα, τὸ σπίτι τους πλημμυρίστηκε από Τσιριγῶτες, πὺ πηγαιναν να τὸς σφίξουν τὸ χέρι και να τὸς έποχαίρησουν.

Μετὰ αὐτῶν, ήταν κι' ὁ σοφὸς γιατὸν ὀποιο μίλησσε προηγουμένως κι' ὁ ὀποιος ανέθηκε σ' ένα μουλάρι και τὸς συνόδευε ὡς ένα ὀποιοτικὸ πὺ είχε σε τεσσάρων λευνῶν από τὴν πόλι άπόστασι.

Τὸ πρῶγευμα αὐτὸ, παρ' ὅλο τὸ φιλικὸ χαρακτήρα του, ήταν θλιβερό, γιατί ἡ στιγμή τὸν χωρισμοῦ πλησίαζε. Ὁ λαὸι μιλῶσαν με μονοῦλλα. Ὁ σοφὸς κύτταξε προσεχτικὰ πότε τὸν θεὸ και πότε τὸν άνεπιὸ γιατὰ να χαράξῃ καλλίτερα τὰ χαρακτηριστικά τους μέσα σὴ μνήμη του.

Τέλος, όταν ἡ μοιραία στιγμή έφτασε, τὰ μάτια του πλημμυρίσαν δάκρυα.

(Ακολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ

ANNA ΣΕΡΙΝΤΑΝ

(ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΑΣΤΕΡΙ)

Ο κινηματογράφος ! Η μεγάλη Έλξις της θόνης ! Πόσα εκατομμύρια νεαρές υπαρκτές, πωσες τρυφερές καρδιές στην ύψηλιο, υεν σκίρτων από τον φλογερό πόθο να κατακτήσουν τη δόξα της θόνης ! Είναι μία δόξα, που δεν δίνει μοναχά ηθικές ικανοποιήσεις — όπως στους ποιητές λόχου χάριν — αλλά προσφέρει συγχρόνως στους έκλεκτους της κι' όλα τα υλικά αγαθά του κόσμου. Γι' αυτό και το όνειρο μιάς επιτυχίας στον κινηματογράφο, είναι το προσφιλέστερον όνειρο των νέων — και προ πάντων των τρυφερών υπαρκτών, που με μόλο εφύδιο την ωμορφιά τους και τη δροσιά τους, ξεκινούν για να κατακτήσουν την πολυπόθητη αυτή δόξα.

Πολλοί — και πολλές — το κατορθώνουν. Όλες σχεδόν ή δεντέττες του κινηματογράφου, όλα τ' αστερία της θόνης, προτού φτάσουν εκεί που είναι τώρα, πέρασαν από χλίες δυο περιπέτειες και κακουχίες, πάλαιψαν σκληρά με την τύχη, μέχρις ότου τη λύγισουν.

Αλλά, πόσες χιλιάδες απ' αυτούς δεν συντρίφθηκαν στον σκληρό άνδρα της δόξας, δει χάθηκαν με το παράπονο στα χείλη, ενώ υπέμακρουα τους περιγελοῦσε ή επικίνδυνη αυτή θεά... Πόσα νεάτα αδικοκαμένα, πόσα τοσικισμένα όνειρα, πόσες φιλοδοξίες κατεστραμμένες !...

Όστόσο, παρ' όλες αυτές τις σκληρές απογοητεύσεις, παρ' όλη τη σχεδόν θέσθαι από πρίν άποτυχία, οι νέοι και ή νέες που φιλοδοξούν ν' παίξουν στον κινηματογράφο, αξίζουν όλοένα. Κάθε μέρα σχεδόν μαθαίνουμε πως μία καινούργια στρατιά φιγκυράντ — τραγικών ναυαγίων της δόξας — προστέθηκε στους άμέτρητους κομπάρσους, που φυτοζωούνε στη σκιά των μεγάλων αστερών, άσπιοι, ταπεινοί και πειναλέοι. Αλλά και κάθε μέρα ο αούρματος μάς μεταδίδει την είδηση, για μία καινούργιαν ανακάλυψη, μάς πληροφορεί πως ένα νέο αστερι άνέτειλε στο λαμπρό στερέωμα του Χόλλυγουντ.

Τό πεπρωμένο έχει παντοῦ και πάντα τους άμειλικτους νόμους του. Για να δημιουργηθῇ ένας μεγάλος — στην τέχνη, στην έπιστήμη, στην πολιτική — πρέπει πρώτα να θυσιάστουν άμέτρητοι μικροί. Στον κινηματογράφο, όπου τα παραδείγματα είναι πιο χτυπητά από όπουδήποτε άλλοῦ, ή εμφάνιση ενός καινούργιου αστερός, σημαίνει χιλιάδες άποτυχημένους, άπειρους ταπεινούς κομπάρσους, που λένε πως γεννήθηκαν μόνο για να θαυμάζουν και να χειροκροτούν !...

Γι' αυτό αισθάνονται όλοι τόση συγκίνηση, όταν μαθαίνουν πως ένα καινούργιο αστερι άνέτειλε στον παρτιζόνο ούρανό του Χόλλυγουντ. Όπως ακριβώς τώρα, ή Άννα Σέρινταν. Ποιος την ήξερε πρίν από λίγον καιρό ; Τό δνομά της, ήταν για μάς έδω στην Έλλάδα, αλλά και σ' όλο τον κόσμο έντελώς άγνωστο. Καθώς αναφέρουν όμως

τά τελευταία τηλεγραφήματα από τό Χόλλυγουντ, από έφένος θ' άρχιση να μεσουρανή άνάμεσα στις μεγαλύρες εντέττες της θόνης και να γινή ένα από τα λαμπρότερα αστερία της κινηματογραφουπόλεως.

Η ιστορία της είναι άπλη υπό θέθος, όπως ό,τι έκείνων που κατεκτησαν τη δόξα, αλλά και αρκετά περιεργή. Η Άννα Σέρινταν, με τά γλυκά χαρακτηριστικά και τη χαριτωμένη της έκφραση, με τό δουερό κι' έκφραστικό προσωπί της, είναι μία μιγας. Ο πατέρας της, ή αν Ίρ. ανς, και ή μητέρα της Ίννη. Η μικρούλα Άννα γενήθηκε σ' άσπρη της αινιγματικής Άσας, στή, αιματωμένη Σαγκάη, όπου και πέρασε τά πρώτα της χρόνια.

Αργότερα, ή οικογένειά της μετακινήθηκε στην Αμερική, και κεί, στις άνιέραντες κυλάδες της Καλιφόρνας, ο πατέρας της, με τις οικονομίες που είχε συγκεντρώσει από τη δουλειά του στή Σαγκάη, αγόρασε ένα μικρό γκαράζ, όπου καλλιέργησε πορτοκαλιές και έτρεφε άσπια και άγελάδες.

Μέσα σ' αυτό τό άγρόκτημα, άνάμεσα στην όργιαστική ύπωση της σχεδόν παρθένας φύσεως και στή μισαγρία άλογα, μεγάλωσε σχεδόν σάν άγριοκόριτο, ή Άννα, που της ήτανε γραφό νά μεταπηδήσει κι' αυτή, όπως και τόσες άλλες, στον κινηματογράφο, και νά γινή ένα από τά πιο φεγγαρόλα αστερία του.

Όστόσο δεν είχε την παραμικρή υποψία για την καταπληκτική αυτή εξέλιξη της. Μέρα σέ κείνο τό παρθένο περιβάλλον, όπου μεγάλωσε, ή ωμορφιά της γινότανε μέρα με την ήμέρα πιο έλκυστική. Αλλά για νά λάμψη αυτή ή ωμορφιά και νά πάρη τις τιμές της θόνης, που της άείζαν, χρειαζότανε κάποιο γεγονός, μία τυχαία σύμπτωση, μία μοιραία στιγμή, μία ευκαιρία.

Η στιγμή αυτή δεν άργησε νά έρθῃ. Ήτανε μία χρονιά, στή έτήσιο πανηγύρι της Πασαντένας, έξω από τό Λος Άντζελες, όπου όλοι οι ιδιοκτήτες σταύλων παρουσίαζαν τά έκλεκτότερα είδη άλόγων και άγρίων ταύρων από τά κτήματά τους. Έκείνο τον χρόνο, τό πρώτο θραβετό τό κέρδισε ο πατέρας της Άννας Σέρινταν, για ένα ζευγάρι άσπια και μαύρα μεγαλόσωμα άλογα σπάνιας ράτσας.

Ύστερα από τη νίκη αυτή, και σύμφωνα με τό έθιμο του τόπου, ή κόρη του νικητού, άνεθασμένη σ' ένα από τά άρσά αυτά άλογα, έκανε θριαμβευτικά τον γύρο της πίστας. Σκεφτήτε τό έλκυστικό αυτό θέαμα ! Τό άρσά άγριοκόριτο άνεθασμένο καμαρωτά πάνω στή σπάνια άλογο, νά διαβαίνει σάν βασιλίσσα των Άμαζόνων, περιήφανη για τη νίκη του πατέρα της... Ο κόσμος παραληρούσε από τον ένθουσιασμό του. Άμέσως οι θάσσαι κατακλύσανε όλο τον χώρο και σήκωσαν στα χείρια... όλη θέσθαι, τό άλογο, αλλά την ώραία άμαζόνα που τό καθά-

Μία έκφραστική φωτογραφία της Άννας Σέρινταν

B'

Η Έφημερίς των Υπηρετριών κυκλοφόρησε εις ένα και μόνον φύλλον ! Γιατί ; Μήπως δεν συγκίνησε τά δουλικά της πρωτεύουσα ; Μήπως δεν διαδόσθηκε ; Ήσαν τότε ή υπηρετρίες αναλάβητες ;

Τίποτε απ' όλ' αυτά ! Η Έφημερίς πουλήθηκε άγρίως. Απ' ήστων διαδόσθηκε. Δεν είδε όμως τό άτιτικό, όπως άλλο της φύλλο για λόγους τους οποίους θα εξηγήσουμε στή συνέχεια του παρόντος σημειώματος.

Και τώρα άς σταχυολογήσομε τά πιο χαρακτηριστικά έκ των περιεχομένων της έφημεριδούλας αυτής.

Από την β' σελίδα αλιεύουμε τό παρακάτω τιτλοφοράκι :

ΑΙ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΙ ΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ

Ευχαρίστας μαθαίνουμε, ότι ή Κυβέρνησις, καθιόδουα την άνάγκην της παρουσίας των υπηρετριών εν ταίς συδριασεσι της Βουλής, ώρισεν δι' αυτάς θεωρεϊον παράπλευρον του των διπλωματών. Ευχαριστούμε την Κυβέρνησιν διά την ευγενή αυτής μέριμναν υπέρ ήμών και χαίρομεν διότι μάς έθεσαν πλησίον των κ. κ. διπλωματών, οτινες τοσούτος άείποτε μάς παρέχουσι συμπάθειαν.

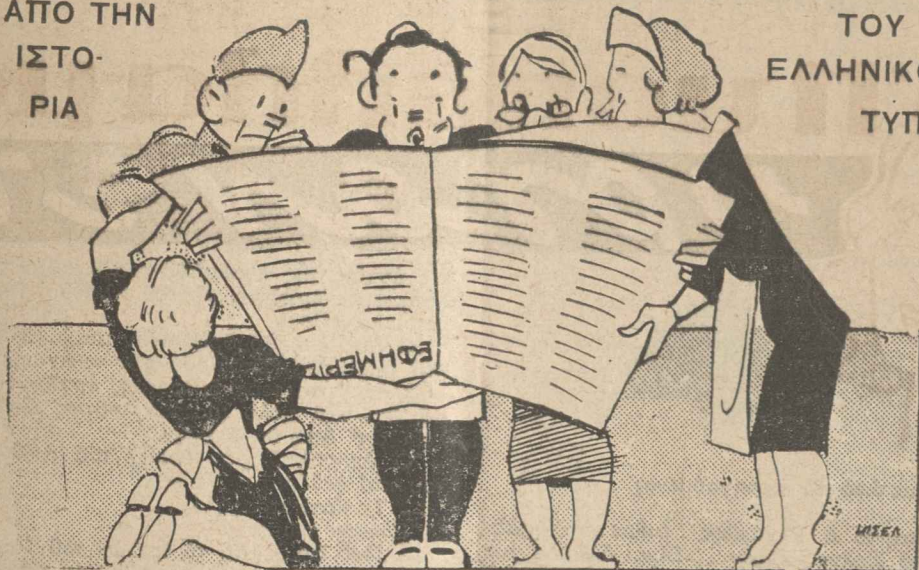
Πρόκειται άσφαλώς περί άρλούμπας ή ένδομύχου πόθου. Γιατί άσφαλώς, παρ' τά χάλα τά κοινοβουλίου, καμμία Κυβέρνησις δεν θα έβασζε πλάι-πλάι στή Βουλή τά δουλικά με τους κ. κ. διπλωμάτας.

Αλλά και για τις παραμάνες ένδιαφερόταν τό δρλίκευε.

Στό πανηγύρι αυτό παρευρισκόντουσαν, όπως τό άπαιτεί τώρα τελευταία ή μόδα, και πολλοί από τους έκλεκτους ήθοποιούς του Χόλλυγουντ. Άνάμεσα σ' αυτούς ήτανε και ο Άλ Τζόλσον, με τη σύζυγό του Ρούμπυ Κήλερ. Μόλις είδε την Άννα Σέρινταν, του έκανε μεγάλη έντύπωση, ώστε ζήτησε άμέσως νά τη γνωρίση. Την άλλη μέρα, περιήφανος για την ανακάλυψή του αυτή, την παρουσίασε στους διευθυντάς του, τους Άδελφούς Γουόρνερ — τους πασ. γνωστους κινηματογραφικούς επιχειρηματίας. Εκείνοι όμως δεν συμμερίστηκαν καθόλου τον ένθουσιασμό του, γιατί πιστεύουν πως όταν μία κοπέλλα είναι υπερβολικά ωμορφη, δεν μπορεί νά είναι και καλή ήθοποιός.

Όστόσο, για νά μη χαλάσουν τό χατήρι του Τζόλσον, δεχτήκανε νά τη θάλουν νά γυρίση δοκιμαστικά μία μικρή δραματική σκηνή. Μόλις την είδανε στην πράξι, ή κατάπληξι τους ήτανε μεγάλη. Βρισκόντουσαν μπροστά σέ μίαν άληθινή αποκάλυψη. Άμέσως έπαψαν νά γελοῦν και ζήτησαν νά μιλήσουν με την Άννα. Τό άποτέλεσμα ήταν πως σέ λίγα λεπτά υπεγραφόταν ένα τριετές συμβόλαιο, με αρκετά εύνοϊκούς όρους για την Άννα.

Η μεγάλη επιτυχία είχεν έρθει πια. Η Άννα Σέρινταν συγκαταλεγόταν από εκείνη την ήμέρα στους ζηλευτούς άστερας του Χόλλυγουντ. Ύστερα από έναν άληθινά θρίαμβον στήν πρώτη της ταινία «ΑΛΚΑΤΡΑΖ» — π'ό καθώς μαθαίνουμε πρόκειται νά παιχτή κι' έδω την έφετεινή χειμώνα σ'αυτήν — προχωρεί προς τό ζενίθ της κινηματογραφικής δόξας...

ΑΠΟ ΤΗΝ
ΙΣΤΟ-
ΡΙΑΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ
ΤΥΠΟΥ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ

Του συνεργάτου μας κ. Χ. Σταμ.

το την παρ' αυτή υπηρετούσαν παραμάναν !

Και ποίημα όμως για τις παραμάνες δημοσιεύεται στή πρώτο και τελευταίο φύλλο της «Έφημερίδος των Υπηρετριών».

Τους στίχους του ποιήματος δεν τους έχει γράψει υπηρετρία... θεραπεύουσα σύν τοίς άλλοις και τάς Μούσας. Τό έχουν πάρει δανεικό από την συλλογήν του άειμνήστου Σουρή.

Ίδου τό σχετικόν κείμενον :

Η ΠΑΡΑΜΑΝΕΣ

Τό κατωτέρω άρσιν ποίημα λαμβάνουμε έκ του τετάρτου τόμου των ποιημάτων του προσφιούς μας κυρίου Σουρή. Έάν θέλετε, Κύριε Σουρή, νά συνεργάσθε εις την «Έφημερίδα των Υπηρετριών» πέραστε από τό γραφείον μάς διά τάς περαιτέρω συνηνοήσεις.

Ψηλός περιθαλμένος
Σλος δροσιά και χάρις
με δυο κοντές νταρνίτσες
και νέες παραμάνες
έργολάσει με γλυκά
και τις τραπάρει σ'αυτά

Κοντά ο γάδαρος του
ψαφής άρσενικός
και ώς ο κύριός του
πολύ έρωτικός
τό κόρτε ο καίμενος
κυττάζει φορτωμένος

Ο κύριος των δέντρων
αλλά δεν παίει ή γρήνη
και τέλος θρόνο παίρνει
και ρίχνει τά κορίτσια

Και μετά σ' έπει τη φύση
ή δύο παραμάνες
σ'αφρώνουν δυο άγγούρια
και λίγες μελιτζάνες

Δεν ξέρουμε αν ο μακαρίτης Σουρής πέρασε απ' τό γραφεία της έφημερίδος για τό περαιτέρω. Πάντως προσέφερε κι' αυτός τον «όδολόγ» του για νά έκδοθῇ τό φύλλον ευπρόσωπον.

Και τώρα πρέπει νά τελειώνουμε για σήμερα. Λέμε για σήμερα, γιατί θα συνεχίσουμε στή προσεχέ τεύχος. Έφημερίς των Υπηρετριών είν' αυτή, δεν είναι παίζ-γέλασε...
Χ. ΣΤΑΜ.

γανο αυτό του υπηρετόκοσμο ο υ... Γιατί όχι ; Δεν έχουν ψυχή ή καυμένες ή παραμάνες ; Δεν ήσαν κι' αυτές «καταδυναστεύόμεναι» ; Δεν βρισκόντουσαν σέ ξένα χείρια ; Δεν έπρόσφεραν υπηρετούσαι τους κυρίους των και τό αίμα τους και τό γάλα τους ;

Ίδου λοιπόν ένα σχετικό με τις παραμάνες τιτλοφοράκι :

ΠΑΡΟΡΘΟΡΙΑΙ

Παραμάνα με γάλα άρθονότατον, (έχει τόσο πολύ ώστε τό πωλεί προς 2 δρχ. την όκά), ζητεί μωρον διά νά θηλάζῃ.

Εν Κυριασσία αλ υπηρετρία διαργάνωσαν διαδήλωσιν κατά το δηνάρχου διότι σδτος κακομετεχειρίζε-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΙ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Στις έννέα και τέταρτο ο Ριχάρδος έπηρε ένα άμάξ για να ξαναγυρίσει στο Σαιντ - Ουέν... Είμαι θέβαιος για την ώρα γιατί ο Ριχάρδος κύτταξε το ρολόι του... «Έννέα ή ώρα, είπε. Θά είμαι στο έργοστάσιο κατά τις δέκα και μισή...»

— «Ε, λοιπόν, είπε ο Εισαγγελεύς. Φαίνεται πως τον δολοφόνησαν την στιγμή της επιστροφής του στο έργοστάσιο. — Θεέ μου! Θεέ μου!... τραύλισε ο Δανιήλ Σαβάν μ' άπελπισία. Τί συνέβη λοιπόν ; Ο Ριχάρδος δολοφονήθηκε !... Αυτός που δεν είχε κανένα έχθρό !... Ποιός μπορεί να είναι ο άτιμος δολοφόνος ;

— Θά προσπαθήσουμε να το μάθουμε... — Καί θα τον θρούμε τον άθλιο ! φώναξε ο άνακριτής με τρομερή όργη. Καί αν πραγματικά ο θάνατος του φίλου μου όφείλεται σε έγκλημα θα τον εκδικηθούμε, το όρκίζομαι !

— «Έκανα λοιπόν καλά που διάλεξα σας για να ενεργήσετε την άνακρισι σ' αυτήν την ύπόθεσι...

— «Ω! θέβαια... ναι, κάνετε πολύ καλά και σας εύχαριστώ γι' αυτό από τα θάθη της ψυχής μου... Δεν έχετε καμμία λεπτομέρεια για το τριπλό έγκλημα ;

— Καμμία.

— Μου φαίνεται πως μιλήσατε για δυο θύματα ;

— Το σημείωμα του άστυνόμου του Σαιντ - Ουέν μιλάει για δυο δολοφονίες...

— Ποιό είναι το άλλο θύμα ;

— Άγνωσ.

Ο Δανιήλ είχε κυριευθή απ' έναν άγριο έρεθισμό.

— Κλοπή ! Δολοφονία !... Εμπρησμός !... επαναλάμβανε όλοένα με φωνή τρεμάμενη. «Ω! δυστυχισμένη Άλίνη !... Φτωχό παιδί !... Φτωχό παιδί !... Πού θα βρω το κουράγιο να της πω ότι σκότωσαν τον πατέρα της ;

Δάκρυα πλημύριζαν τα μάγουλά του.

Η κρίσις αυτή της νευρικής συγκινήσεως θάσθηξε μερικές στιγμές. Έπειτα ο Δανιήλ Σαβάν συνήλθε και ξανάγινε ο άστυνός και ψυχρός δικαστής που ήταν πάντοτε.

Τ' άμάξια προχωρούσαν γρήγορα, μά όχι όσο θα ήθελε εκείνος, ο όποιος επιθυμούσε να είχε μεταφερθή στη στιγμή στον τόπο του έγκλήματος.

Τέλος έφθασαν.

Τ' άμάξια σταμάτησαν μπροστά στην πόρτα της αώλης που είχε μείνει άθικτη κι' όπου θρισκόταν το περίπτερο της θυρωρού.

Ένας όμιλος περιέργων στεκόταν μπροστά σ' αυτήν την πόρτα μά δεν μπορούσαν να δουν τίποτε, γιατί ο μανδρότοχος έκρυβε τον τόπο της καταστροφής.

Κατέβηκαν όλοι από τ' άμάξια κι' ο άρχηγός της Ασφαλείας είπε στον Έπιθεωρητή που τον συνόδευε:

— Σκορπίστε τους ανθρώπους σας... «Ας ακούσουν κι' άς μην ξεχάσουν ό,τι θ' ακούσουν...»

Ο άστυνός κι' ο δήμαρχος του Σαιντ - Ουέν που είδοποιήθηκαν για την άφιξη των δικαστών, έτρεξαν άμέσως να τους προϋπαντήσουν.

Ο εισαγγελεύς κι' ο άνακριτής μπήκαν μέσα στην αώλη όπου ή άντλίες λειτουργούσαν πάντοτε κατεβέχοντας

τις έστίες της πυρκαϊδας που άναβαν έξαφνα κι' όπου πολυάριθμοι έργάτες, με τον Κλαύδιο Γκριβό επί κεφαλής έθρηνολογούσαν.

Ο Μαγκλουάρ θρισκόταν μαζί με λίγους χωροφύλακες και μερικούς κατοίκους των περιχώρων.

Βλέποντας τους δικαστές, τραδήχτηκε λίγο παράμερα, μά όχι και πολύ μακριά, ούτως ώστε να μη χάσει ούτε λέξι απ' όσα θα έλεγαν.

Ο Δανιήλ Σαβάν έρριξε μια άπελπισμένη ματιά γύρω του και ψιθύρισε:

— Τί καταστροφή !...

Έπειτα ρώτησε:

— Πού θρίσκειται το πτώμα του Ριχάρδου Μπερνιέρ ;

Ο άστυνός του Σαιντ - Ουέν, άπλωσε το χέρι του προς το περίπτερο, όπου κατοικούσε ή Βερονίκη κι' άπάντησε:

— Στο πρώτο πάτωμα αυτού του περιπτερου.

Οι δυο άνώτεροι δικαστικοί διευθύνθηκαν προς το περίπτερο.

Ο Δανιήλ Σαβάν με δυσκολία κρατιώταν καθώς άέβαινε τη σκάλα που ώδηγούσε στην νεκρική κάμαρη. Μια μιά δυνάτη προσπάθεια θελήσεως κατώρθωσε να διατηρήσει την ψυχραιμία του φαινομενικώς τουλάχιστον...

Μά κλονίστηκε βίαια, όταν θρόθηκε μπρός στο κρεβάτι, επάνω στο όποιο ήταν ξαπλωμένος ο Ριχάρδος Μπερνιέρ, με το στήθος γυμνό και τρυπημένο απ' τη σφαίρα που τον είχε σκοτώσει.

Μερικές θαυμάσιες σταγόνες αίματος ξεχώριζαν έκτονω στην άσπρη σάρκα του, γύρω απ' την πληγή.

— Κουράγιο, φίλε μου!... είπε με σιγανή φωνή στον άνακριτή ο Εισαγγελεύς, άποκαλυπτόμενος.

Ο Δανιήλ προσπάθησε να κατανικήσει την λιποθυμία που τον κυριεύε στο αντίκρουσμα αυτού του ανθρώπου που όποιο είχε αγαπήσει τρυφερά, που τον είχε άφψει πριν από λίγες ώρες γεμάτο ζωή και που τον ξανάβρισκε νεκρό...

Πλησίασε το πτώμα κι' έπιασε το παγωμένο χέρι του. — Φτωχέ Ριχάρδε !... τραύλισε. Έσύ, ο τόσο καλός... ο τόσο τίμιος... Έσύ που ζούσες μόνο για να εργάζεσαι και για να κάνεις το καλό... Φτωχέ Ριχάρδε !...

Παρ' όλη την δύναμι της θελήσεώς του, δεν μπόρεσε τη στιγμή εκείνη να συγκρατήσει τα δάκρυά του. Άρχισαν να κυλούν άφθονα δάκρυα κι' ένας βαθύς λυγμός ξέφυγε από το στήθος του.

Ώστόσο ή κρίσις αυτή της σπαραχτικής όδύνης ύπηρεσύντομη...

Το καθήκον ήταν εκεί, μπροστά του.

Ο Δανιήλ Σαβάν ξανάγινε ο δικαστής, ο έπιφορτισμένος να ενεργήσει την άνακρισι της ύποθέσεως, ν' αναζητήσει και ν' άνακαλύψη τον έγκληματία.

Άνωρθώθηκε με τα μάτια στεγνά κιόλας και με πρόσωπο σκυθρωπό, μά γαλήνιο.

— Υπάρχει και δεύτερο θύμα, είπε ο Εισαγγελεύς. Πού είναι.

Η θυρωρός του έργοστασίου, άπάντησε ο δόκτωρ Μπερνιέ.

— Η Βερονίκη ! φώναξε ο Δανιήλ κατάπληκτος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Τί έκαναν το πτώμα της ;

— Η φτωχή γυναίκα δεν πέθανε ακόμα, μά είναι πληγωμένη...

— Έπικίνδυνα ;

— «Ω! πολύ επικίνδυνα ! Μου φαίνεται πολύ άμφιβόλη ή σωτηρία της...

— Πήραν την κατάθεσί της ;

— Ήταν άναίσθητη... Γι' αυτό θεώρησα καθήκον μου να παρακαλέσω τον κ. Άστυνόμο να τη μεταφέρει στο νοσοκομείο του Άγίου Λουδοβίκου, όπου ένας συνάδελφός μου, χειρουργός πρώτης τάξεως, θα κάνει ίσως το θαύμα του και θα την σώσει...

— Ο Θεός να δώσει να γίνει αυτό το θαύμα! Είπε ο άνακριτής. Άν ζήσει ή Βερονίκη, ή όποια τ' άειδε όλα, θα μπόρεση άσφαλώς να μάς οδηγήσει. Θα επικοινωνήσω με τον διευθυντή του νοσοκομείου του Άγίου Λουδοβίκου για να με προσκαλέσει άμέσως, αν άνακτήσει τις αισθήσεις της...

Έπειτα, άπευθυνόμενος προς τον Εισαγγελέα, έπρόσθεσε:

— Άν το έγκρίνετε, θ' άρχισω άμέσως την άνακρισι.

— Έτοιμάζομαι να σας παρακαλέσω σχετικώς... Έξ άλλου στην έξάσκησι των λεπτών καθηκόντων σας, μόνον από τον εαυτό σας έξαρτάσθε.

— Θά με υποχρεώνετε αν δεχόσαστε να μου χρησιμεύσετε για γραμματεύς, είπε ο Δανιήλ Σαβάν στον άρχηγό της Ασφαλείας.

— Είμαι στις διαταγές σας, άπάντησε εκείνος.

— Θά κάνω τις τυπικές έρωτήσεις... Κρατήστε τις άπαντήσεις... Η προκαταρκτική αυτή έργασία θά μου χρειαστή άργότερα, όταν θά προχωρήσω στην άνακρισι...

XL

Ο Άρχηγός της Ασφαλείας ύποκλήθηκε, άνοιξε τον χαρτοφύλακά του, πήρε χαρτί, έδωσε τον κονδυλοφόρο του κι' έτοιμάστηκε να γράψει.

Ο Δανιήλ Σαβάν άπευθύνθηκε πρώτα στον γιατρό.

— Σεις, κύριε, τον ρώτησε, περιποιηθήκατε την θυρωρό ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ειλαρεστηθήτε να μου πητε τ' όνομά σας.

— Δόκτωρ Μπερνιέ.

— Η κυρία Βερονίκη Σολλιέ χτυπήθηκε από σφαίρα ;

— Ναι, από μια σφαίρα περιστρόφου Λεμπέλ... Όπως άπελήφθη, ή σφαίρα διέτρησε την κόγχη του όφθαλμού και θγήκε από τον άριστερό κρόταφο...

— Πράγμα που άποδεικνύει, παρατήρησε ο Δανιήλ Σαβάν, ότι ο δολοφόνος της φτώχης Βερονίκης θρισκόταν δεξιά της... Μπορέσατε να ύπολογίσετε την άπόστασι απ' την όποια ρίχτηκε ο πυροβολισμός ;

— Όχι, κύριε άνακριτά. Μά στο νοσοκομείο του Άγίου Λουδοβίκου, όπου θα έξετάσουν την πληγή καλλίτερα απ' ό,τι μπόρεσα να την έξετάσω εγώ εδώ, θα κατορθώσουν να προσδιορίσουν άκριβώς την άπόστασι. Ο διακεκριμένος

συνάδελφός μου, ο δόκτωρ Σερμέ, είν' ένας από τους καλούς λιτέρους μαθητάς του Ντελόρμ...

— Θά πάω στο νοσοκομείο του Άγίου Λουδοβίκου και θα ακούσω τις έξηγήσεις του δόκτορος Ντελόρμ.

Ο άρχηγός της Ασφαλείας έγραφε γρήγορα τις έρωτήσεις του Δανιήλ και τις άπαντήσεις του γιατρού.

— Το ίδιο όπλο χτύπησε τον Ριχάρδο Μπερνιέρ και τη Βερονίκη Σολλιέ ; ρώτησε ο άνακριτής.

— Όχι, κύριε...

— Είσαθε θέβαιος ;

— «Ω! άπολύτως !...

Ακούγοντας αυτήν την τόσο κατηγορηματική άπάντησι, οι δυο δικαστάι σκίρτησαν.

Ο δόκτωρ Μπερνιέ έξεσκολούθησε:

— Όχι, δεν είναι το ίδιο όπλο αυτό που σκότωσε τον Ριχάρδο Μπερνιέρ κι' αυτό που πλήγωσε την θυρωρό.... Σχημάτσια αυτήν την πεποιησι, έξετάζοντας την πληγή του έργοστασιάρχου... Την πληγή αυτή την άνοιξε μια σφαίρα στρογγυλή των έξη χιλιοστομέτρων. Το όπλο από το όποιον θγήκε πρέπει να είναι ένα από τα ρεβόλβερ εκείνα του παλιού συστήματος, που πουλιούνται ακόμα σε όλα τα όπλοπωλεία, παρά τα νεώτερα όπλα.

— Για μια φορά ακόμα σας έρωτώ. Είσαθε σίγουρος γι' αυτό που λέτε ;

— Μάλιστα, κύριε, και ή αυτοψία θα το άποδείξει. Η σφαίρα, μπαίνοντας στο άριστερό μέρος του στήθους, λίγο πιο πάνω απ' την καρδιά, έμεινε μέσα στην πληγή. Όταν τη θγάλουν θα έχουμε την ύλική άπόδειξι αυτού που λέω προκαταβολικώς.

— Άφού λοιπόν δυο διαφορετικά όπλα, είπε ο Δανιήλ Σαβάν, χτύπησαν τα δυο θύματα, αυτό σημαίνει πως κ' οι δολοφόνοι ήσαν δυο...

— Το συμπέρασμα αυτό επιβάλλεται, άπάντησε ο δόκτωρ Μπερνιέ. Έτοιμάζομαι μάλιστα να το άναφέρω στην έκθεσί μου...

— Συντάξτε την έκθεσι αυτή, κύριε, πολύ άκριβή, πολύ λεπτομερή, πολύ σαφή, σας παρακαλώ. Θα έχη για μένα σπουδαιότητα σημασία. Από τις άπαντήσεις σας προκύπτει κιόλας ή θεβαιότης ότι οι δολοφόνοι ήσαν τουλάχιστον δυο... Το άπομινό έγκλημα ήταν προμελετημένο και προετοιμασμένο από καιρό.

Κι' έπειτα από μια στιγμή σιωπής και σκέψεως, ο άνακριτής Δανιήλ Σαβάν έπρόσθεσε:

— Στο σημείωμα του άστυνόμου γίνεται λόγος και περί

Πλησίασε το πτώμα κι' έπιασε το παγωμένο χέρι του.

κλοπής. Μά πραγματικά, η κλοπή ήταν το αληθινό, το μοναδικό ελατήριο που προκάλεσε τη σωρεία των εγκλημάτων ;

— Ποιά άλλη αφορμή ν' αποδώσει κανείς στη διπλή δολοφονία και στον έμψημό ; ρώτησε ο Εισαγγελέας ;

— Δεν ξέρω... Ψάχνω... Βρισκόμαστε ανάμεσα σε σκοτάδια. Η ανακρίσις έχει σκοπό να τις διαφωτίσει.

»Ας κατεβούμε κάτω, κύριοι, επρόσθεσε ο ανακριτής. Τις καταθέσεις των μαρτύρων θα τις πωρώ στο Ισόγειο. Ο Δανιήλ Σαβάν έβριζε μία τελευταία ματιά στο πτώμα του φίλου του, και όλοι βγήκαν από την κρεβάτοκαμαρη της Βερονίκης.

Στο δωμάτιο του Ισογείου, οι χωροφύλακες τοποθέτησαν ένα τραπέζι και τρεις καρέκλες, προωρισμένες για τον Εισαγγελέα, τον Ανακριτή και για τον Αρχηγό της Ασφαλείας που έκτελούσε καθηκόντα γραμματέως.

Η πρώτη έρώτησις που έκανε ο κ. Σαβάν, απευθυνόμενος προς τον άστυνόμο του Σαίντ - Ουέν, ήταν η εξής :

— Μπορείτε να μου πείτε ποιά ώρα η πυρκαϊά του έργοστασίου έγινε αντιληπτή ;

— Κατά τις έντεκάμισι, απάντησε ο άστυνός, ο κ. δήμαρχος κι' εγώ γυρίζοντας από το Παρίσι, μάσαμε την συμφορά. Όταν φτάσαμε εδώ η φωτιά είχε κιάλας καταστρέψει σχεδόν τα πάντα.

— Η απάντησίς σας δεν με πληροφορεί καθόλου για την ώρα της έναρξεως της πυρκαϊάς. Κανένας δεν θά μπερδέσει να πει ποιά ώρα πη αΐτην την ώρα; Και όμως θά είδαν από τα περιχώρα τη λάμψη. Δεν μπορεί να θεωρηθώ ανάμεσα στους ανθρώπους που έτρεξαν πρώτοι στον τόπο της καταστροφής για να με πληροφορήσει;

— Ο πρώτος αρχιεργάτης του εργοστασίου, ο Κλαύδιος Γκριβό, έφθασε απ' τους πρώτους... απάντησε ο άστυνός. Τον εξέτασα κιάλας... Ψάχτε να τον βρήτε και φέρτε τον εδώ....

Ο άστυνός βγήκε έξω, ενώ ένας χωροφύλακας έμπαινε μέσα για ν' αναφέρει στον ανακριτή πως ένας εργάτης του εργοστασίου, ο όποιος καθώς Ισχυριζόταν, είχε ν' αναφέρει πολύτιμες πληροφορίες, ζητούσε να του μιλήσει.

— Θα τον ακούσω σε λίγο, είπε ο Δανιήλ. Ας περιμένει έξω κι' εγώ έρθω πρώτα ο αρχιεργάτης.

Έκείνη τη στιγμή ο άστυνός επέστρεψε συνοδευόμενος από τον Κλαύδιο Γκριβό.

Ο κ. Σαβάν που πήγαινε συχνά στο εργοστάσιο, τον ήξερε εξ' ύψους.

— Είσαι ο Κλαύδιος Γκριβό; του είπε, ο αρχιεργάτης του εργοστασίου των εφαρμοστών.

Ο Κλαύδιος, καθώς ξέρουμε, είχε λάβει όλα τα μέτρα για να είναι σχεδόν βέβαιος για την άτιμωρησία του. Δεν μπορούσε ωστόσο να μην έχει κάποιαν ανησυχία καθώς παρουσιαζόταν μπροστά στον ανακριτή.

Μά ο παλιάνθρωπος είχε συζήτηση ιδιουσγκρασία κι' έτσι η στάσις του ήταν άριστοέργημα υποκρισίας. Δεν μπορούσε κανείς να διακρίνει στο πρόσωπό του καμιά άλλη έκφρασις εκτός από ένα θαυμάσιο πόνο.

— Μάλιστα, κύριε ανακριτά... απάντησε.

— Είχες, όπως ξέρω, είπε ο Δανιήλ, όλη την εμπιστοσύνη του προαϊσταμένου σου του οποίου ήμουν φίλος.

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε ο Κλαύδιος με φωνή τρεμάμενη, και προσπαθούσα να φαίνωμαι άξιος της. Αυτήν την στιγμή μάλιστα δεν μπορώ να συγκρατήσω την ταραχή, την συγκίνησί μου και τη θλίψι μου, όταν σκέφτωμαι πως ένας άνθρωπος σαν τον Ριχάρδο Μπερνιέρ, ένας άνθρωπος τόσο καλός, τόσο δίκαιος, τόσο τίμιος, ο καλλίτερος των ανθρώπων τέλος πάντων, έπεσε θύμα ενός άτιμου δολοφόνου.

— Αυτὸν τὸν δολοφόνου ἢ μάλλον αὐτοὺς τοὺς δολοφόνους εἶπε ὁ Δανιήλ, πρέπει νὰ τοὺς ξαναβροῦμε! Πρέπει ἡ δικαιοσύνη νὰ κἀνὲ τὸ ἔργον της. Πρέπει ὁ τίμιος ἄνθρωπος ποὺ δολοφονήθηκε τόσο ἀνάνδρα νὰ πάρῃ τὴν ἐκδίκησίν του...

Ο Κλαύδιος αίσθανθηκε ἕνα ρίγος νὰ περνᾷ τὸ κορμὶ του, μὲν ἀκούσε τὰ λόγια αὐτά.

«Γιατὶ μιλάει γιὰ δύο δολοφόνους; ἀναρωτήθηκε μέσα του. Ποὺ τὸ ξέρει ;»

Γιὰ μιὰ στιγμή, φοβήθηκε, μὰ δὲν ἄφησε τὸν φόβον του νὰ φανῇ.

Ο Δανιήλ ἐξακολούθησε :

— Ἐὰν ποὺ ἀγαποῦσε καὶ ποὺ λυπᾶσαι τώρα τὸν προϋσταμένον σου, θὰ κἀνης δὲ ἐξαρᾶται ἀπὸ σένα γιὰ νὰ βοηθήσῃς τὴς ἐρευνες τῆς δικαιοσύνης...

— "Ω! βέβαια, ναι, κύριε ανακριτά, με ὅλη μου τὴν καρδιά !...

— Ἐφθασες, ὅπως μοὺ εἶπαν ἀπ' τοὺς πρώτους στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος ;

— Δυστυχῶς δὲν ἔφθασα τόσο γρήγορα, ὥστε νὰ σώσω τὸν κ. Μπερνιέρ.

— Ποιά ὥρα ἀκριβῶς ἀντελήφθης τὴν πυρκαϊά κι' ἔτρεξες στὸ ἐργοστάσιο ;

— Θὰ σὰς ἐπαναλάβω, κύριε ανακριτά, ὅτι ἀπέφερα καὶ στὸν κ. ἀστυνόμο τοῦ Σαίντ-Ουέν.

— Ἐπαναλάβέ τα !...

— Εἶμαι χωρὶς οἰκογένεια κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα νὰ ἐπισκεφθῶ κανένα πούθενά, πέρασα τὴ μέρα μου στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου μένω καὶ ὅπου ἔφαγα τὸ μ.σημέρι, ὅπως πάντα. Τὸ βράδυ, ἡ κ. Ὠμπέν εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ με προσκαλέσῃ στὸ τραπέζι της ὅπου εἶχε συνδιατημῆς τὴν βρωρὸ Βερονίκη...

— Πέρασες τὴ βραδυὰ σου μετὰ τὴ Βερονίκη ! φώναξε ὁ ἀνακριτής, διακόπτοντας τὸν Κλαύδιο.

— Μάλιστα, κύριε, μετὰ τὴ Βερονίκη, μετὰ τὴν ἐγγονή της καὶ τὸν Μαγκλουάρ.

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ Μαγκλουάρ ;

— Ἕνας ὀργανοπαίχτης, παλιὸς πεζοναύτης ποὺ ἔχει τὸ χέρι του στὴν Ἰνδονήσια... Ἕνας φίλος τῆς Βερονίκης... Καλὸ καὶ ἀξιοπαλλήκαρο, πελάτης τῆς κ. Ὠμπέν, ὁ ποῖα τὸν ἐκτιμᾷ πολὺ.

»Ἰμουν λίγος ἀδιάθετος... Εἶχα ἑλαφρὸ πονοκέφαλον, ἐπειδὴ, ἐξ αἰτίας τῆς Πρωτοχρονιάς, εἶχα πῆλιν παρὰπάνω ἀπὸ τὸ συνηθισμένο μου. Στὶς ἐννέα ἡ ὥρα, ἄφησα τὴν συντροφιά γιὰ νὰ πάω ν' ἀναπαυθῶ, ἀφού πρώτα μετέφερα στὴν κάμαρά του ἕναν ἐργάτη τοῦ ἐργοστασίου μας ἑλεεινὸ ἀπὸ τὸ μεθύσι, ὁ ὁποῖος ἔκανε φαταλὰ γυμνὰ ἦθελε νὰ πῇ ἀκόμη.

»Πῆγα στὴν κάμαρή μου καὶ πλάγιασα, μὰ δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ.

— Ἐξάφνα, εἶπα τὸ παράθυρό μου, ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι στὸ κρεβάτι μου, νὰ φωτίζεται ἀπὸ μιὰ μεγάλη κόκκινη λάμψη.

— Ἀνησυχῶς, σηκώθηκα καὶ κύτταξα ἔξω.

— Εἶδα τότε τὸ ἐργοστάσιο τυλιγμένο ἀπὸ τὴς φλόγας.

— Ντύθηκα διαστικά, κατέβηκα σὰν τρελλὸς στὸ ἐστιατόριο, ὅπου θρισκόταν ἀκόμα ὁ Μαγκλουάρ καὶ μερικοὶ ἄλλοι πελάτες, τοὺς ἐπῆρα καὶ ὅλοι μαζί τρέξαμε πρὸς τὸ ἐργοστάσιο.

— Τί ὥρα ἦταν τότε ; ρώτησε ὁ Δανιήλ.

— Δέκα καὶ τέταρτο περίπου.

— Ἡ Βερονίκη δὲν ἦταν παρὰ στὸ ξενοδοχεῖο, μαζί μετὰ τὸν Μαγκλουάρ τὸν ὀργανοπαίχτη ;

— Ὁχι, κύριε ανακριτά.

— Καλὰ, ἐξακολούθησε.

— Ὄταν φθάσαμε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ἐργοστασίου, κοντὰ στὸ περίπτερο τῆς θυρῶν, ἀκούσαμε τὴν ἐγγονή τῆς Βερονίκης νὰ φωνάζει τὴ γιανιά της καὶ νὰ ζητᾷ βοήθεια.

— Ὁ ἀνεμος δυνάμωνα τὴς φλόγες, κι' ἡ πυρκαϊά εἶχε πάρει κιάλας τρομακτικὰ διαστάσεις. Ὅλα φλογίζονταν...

— Δὲν μποροῦσαμε νὰ ποῦμε μέσα γιατί ἡ πόρτα ἦταν κλειστή.

— Ὁ Μαγκλουάρ ποὺ εἶναι πολὺ εὐκίνητός κι' ἐπιβόητος παρ' ὅλο ποὺ τοῦ λείπει τὸ χέρι, σκαρφάωσε στὴν ὥμω μου κι' ἀπὸ κεῖ στὸν μανδρόταίχο, πῆδηξε στὴν αὐλή, καὶ μὰς ἀνοίξε τὴν πόρτα.

— Σκέφθηκα ἀμέσως τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ τὰ ἐμπορικά βιβλία τοῦ προϋσταμένου μου καὶ φώναξα στὸν Μαγκλουάρ ὅτι ἔπρεπε νὰ προσπαθῶμε νὰ τὰ σώσουμε.

— Ὁρμήσαμε τότε πρὸς τὴν φλεγόμενη κατοικία τοῦ κ. Μπερνιέρ, γιὰ νὰ πραγματοποιήσουμε τὸ σχέδιόν μου, καὶ τὴν στιγμή ποὺ φθάναμε σ' αὐτὴν σταθήκαμε κατὰπληκτοὶ ἀπὸ τρόμον.

— Μπροστὰ στὰ πόδια μας ἦσαν σωριασμένα δύο πτώματα : τοῦ ἀφέντη καὶ τῆς Βερονίκης!

— Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ στέγη τῆς κατοικίας κατέρρευσε μετὰ πάταγο κι' εἶται ἦταν πειὰ ἀδύνατον νὰ σώσουμε τὰ χρῆματά καὶ τὰ ἐμπορικά βιβλία.

— Δὲν ἀκούσατε πυροβολισμούς ;

— Ὁχι, κύριε ανακριτά.

— Τὸ πτώμα τοῦ Ριχάρδου Μπερνιέρ, ποὺ ἦταν ἐκτεθειμένον στὴς πλάκες τῆς αὐλῆς, θρισκόταν μακριὰ ἀπ' τὴν πόρτα τῆς κατοικίας ;

— Καὶ τῆς Βερονίκης ;

— Σὲ δύο μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τοῦ κ. Μπερνιέρ.

— Ἐφαγες, τὴν Κυριακή τὸ μεσημέρι, μαζί μετὰ τὴν Μαρία Πριέρ, στὸ τραπέζι τοῦ κυρίου Μπερνιέρ ;

— Μάλιστα, κύριε ανακριτά, καὶ ὁ ἀφέντης καλὸς καὶ γενναῖος, ὅπως πάντα, ἐπρόσφερε στὸν καθένα μας δύο χιλιαὺς φράγκα ὡς πρωτοχρονιάτικο δῶρον.

— Ὁ κ. Μπερνιέρ μίλησε μετὰ τὸν ταμῖα τοῦ γιὰ τὸ χρηματικὸ ποσὸν ποὺ ἦταν μέσα στὸ χρηματοκιβώτιό του ;

— Ὁχι, κύριε.

— Ὁ ταμῖας Πριέρ θὰ μὰς πῇ πόσον ἦταν τὸ ποσὸν αὐτό. Γιὰ μένα, εἶναι φανερό, ὅτι τὸ ἐγκλημα διεπράχθη μετὰ τὴν δέκα καὶ ἑντεκα... Ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ, ὁ ὁποῖος μ' ἄφησε στὶς ἐννέα καὶ τέταρτο, πρέπει νὰ ξαναγύρῃ στὴν κατοικία του κατὰ τὴς δέκα καὶ μισή... ὅτι ἔβριζε τοὺς κλέφτες μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ τὴν ὥρα ἀσφαλῶς ποὺ παραθίζαν τὸ χρηματοκιβώτιό του. Ἐκεῖνος, βλέποντας ὅτι εἶχαν πιασθῇ ἐπ' αὐτοφάρῳ θ' ἀμύνθηκαν καὶ ὁ ἕνας τοὺς ἐβρίξε στὸν Ριχάρδον ἀπὸ ἐγγυατὴ ἀπόστασι. Ὁ φτωχὸς μου φίλος, ἂν καὶ θανάσιμα πληγωμένος, ἔβριζε ὡστόσο τὴν δύναμι νὰ παρακολουθῇ τὸν δολοφόνον τοῦ ὡς τὴν αὐλή, ὅπου ἡ φωνὴ Βερονίκης, ἐμπνημένη ἀπὸ τὸν θορύβον ἐτρεχε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Τότε ἀκριβῶς ὁ συνένοχος τοῦ πρώτου δολοφόνου πυροβόλησε ἐναντίον τῆς βύλας τοῦ ἐργοστασίου.

— Ἰδοὺ, κύριε Εἰσαγγελεῦ, πῶς ἀναπαριστᾶν μετὰ τὴν ἐκτασία μου τὸ διπλὸ ἐγκλημα κι' εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἀπομακρύνονται καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια... Ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ ἔχει κλείσει, ἀλλοιμονοῖ! τὸ στόμα του γιὰ πάντα, μὰ ἡ Βερονίκη θὰ μπορέσῃ ἴσως νὰ μιλήσῃ. Βρέθηκε ἀσφαλῶς ἀντιμέτωπη μετὰ τὸν ἕναν ἀπ' τοὺς δολοφόνους... μετὰ τοὺς δύο, ἴσως... Καὶ τοὺς εἶδε!... Ἐστὶ θὰ μπορέσῃ νὰ μὰς περιγρησά τὰ χαρακτηριστικά του... Ὁ θεὸς ἂς τὴν σώσῃ... γιατί μόνον ἡ κατάθεσις τῆς δυστυχισμένης αὐτῆς γυναίκας θὰ μπορέσῃ νὰ φωτίσῃ τὰ σκοτάδια τοῦ τρεμετοῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος.

XLI

Ἡ καταπληκτικὴ ἀκριβεία μετὰ τὴν ὅπρῃ ὁ Δανιήλ Σαβάν εἶχε ἀναπαρστήσει τὸ ἐγκλημα τῆς διπλῆς δολοφονίας ἔκανε τὸν ἀρχιεργάτη νὰ παγώσῃ σύγκορμος.

Μὰ μετὰ τὴν ὅρασις ἦσαν προικισμένοι αὐτοὶ ὁ ἄνθρωπος ; Ὅστε καὶ μάλιστα τῆς ἂν ἦταν δὲν θὰ μπορούσε νὰ περιγρησθῇ πὸ πῶς τὴ σκηνή.

Μὰ κι' ὁ Κλαύδιος Γκριβὸς εἶχε τὴν δύναμι χαρακτήρος, ὥστε ἦταν ἀδύνατον νὰ παραδοθῇ ἀφῆνοντας τοὺς ἄλλους νὰ μαντεύουν τὴς σκέψεις του.

Κι' ἔλεγε ἀπὸ μέσα του :

«Αὐτὸς ὁ ἀνακριτής εἶναι βέβαια ἐξυπνότερος, μὰ κι' ἐμεῖς λάβαμε τόσο καλὰ τὰ μέτρα μας, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μὰς υποψιασθῇ...

Θὰ ὤρωνα μάλιστα ἀδιάφορα τοὺς ὧμους τοῦ ἂν παρουσιαζόταν κανεὶς αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ με κατηγορήσῃ...

Ὅσο γιὰ τὸν Ροβέρτο, εἶμαι βέβαιος πῶς ἡ Βερονίκη δὲν τὸν ἀνάνωρσε μέσα στὸ σκοτάδι ὡς τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἦρε στὸ ἐργοστάσιο δύο μέρες προηγουμένως. Μὰ κι' ἂν τὸν ἀναγνώριζε, ἂν γινεῖ τ' ὄνομά του... δὲν ἔβρι ποῖος εἶναι... Ἐξ ἄλλου βρίσκεται πολὺ μακριὰ.

«Ὁ θεὸς ἂς τὴν σώσῃ!...»

ἔλεγε ὁ ἀνακριτής. Αὐτὸ σημαίνει πῶς εἶναι πολὺ ἐπιεικὴς πληγωμένη κι' ὅλα ἐπὶ τρεπὸν νὰ ἐλπίζουμε πῶς θὰ πεθάνῃ...

Ὁ Γκριβὸς δὲν εἶχε παρὰ μιὰ μόνον τύχη : ὅτι δὲν εἶχε ἀφήσει στὸν τόπον τὴν δυστυχισμένη γυναίκα.

— Μπορεῖς ν' ἀποσυρθῇς, τοῦ εἶπε ὁ Δανιήλ, μὰ φρόντισε νὰ εἶσαι στὴν διάθεσί μου. Θὰ σὲ χρειαστῶ νὰ μοὺ δώσης λεπτομέρειες γιὰ μερικά πράγματα.

— Θὰ εἶμαι πάντοτε στὶς διαταγές σας, κύριε ἀνακριτά, ἀπάντησε ὁ Γκριβὸς καὶ ἀποσύρθηκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ὁ ἀνακριτής, ἀπευθυνόμενος τότε πρὸς τὸν ἀστυνόμον, τοῦ εἶπε :

— Φέρτε μου τὸν ἐργάτη ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει νὰ μοὺ δώσῃ πολύτιμες πληροφορίες καὶ κυττάχτε ἂν ὁ Μαγκλουάρ βρίσκεται ἀκόμα στὸ ἐργοστάσιο. Ἄν ἔχη φύγει, ἂς τὸν ἀναζητήσουν, ἂς τοῦ ποῦν ὅτι τὸν χρειάζομαι.

Ὁ ἀστυνός ἐφυγε καὶ ξαναγύρισε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα γέρον ἐργάτη τοῦ ἐργοστασίου, ὀνομαζόμενον Σιμόν.

— Ζήτησες νὰ με δῆς, τοῦ εἶπε ὁ ἀνακριτής, γιατί, ὅπως εἶπες, θέλεις, νὰ μοὺ δώσης μερικὲς πληροφορίες...

— Μάλιστα, κύριε ἀνακριτά.

— Μίλα λοιπὸν, ἐξηγήσου !...

— Ἀκούσα νὰ λένε, ὅτι ἡ πόρτα τοῦ ἐργοστασίου τῆς ὁδοῦ Ἀρντουάν ἦταν κλειστή, ὅταν ὁ Γκριβὸς, ὁ Μαγκλουάρ καὶ μερικοὶ ἐργάτες ἔτρεξαν ἐδῶ γιὰ νὰ βοηθήσουν...

— Ἐ, λοιπὸν;

— Μὰ δὲν ὑπάρχει μιὰ πόρτα μόνον στὸ ἐργοστάσιο. Ὑπάρχουν δύο... ἡ καλλίτερα τρεῖς...

— Τρεῖς ! ξαναεἶπε ὁ Δανιήλ μ' ἐνδιαφέρον.

— Μάλιστα, κύριε ἀνακριτά... Αὐτὴ ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι στὸ περίπτερο τῆς Βερονίκης, μιὰ ἄλλη ποὺ βλέπει στὴν δεξιαμένη τῶν ναυπηγείων καὶ μιὰ μικρὴ στὸ πίσω μέρος τοῦ ἐργοστασίου σ' ἕνα μικρὸ μονοπάτι, ἐντελῶς στὴν ἀκρὴ τῆς ὁδοῦ Ἀρντουάν... Ἡ πρώτη πόρτα ἦταν κλειστή, μὰ ἡ ἄλλη δύο ἦσαν ἀνοιχτές...

— Εἰσθε βέβαιοι ;

— Μάλιστα, κύριε ἀνακριτά.

— Πῶς τὸ ξέρετε ;

— Ἀκούσατε. Εἶχα πάει ἀπὸ τὸ πρωτὸ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ περάσω τὴν Πρωτοχρονία μου κοντὰ στὴν παντρεμένη κόρη μου καὶ στὰ ἐγγονάκια μου... Κατὰ τὴς ἐνημέρωσις τὸ βράδυ σηκώθηκα κι' ἐφυγα γιὰ νὰ ξαναγυρίσω στὸ Σαίντ-Ουέν.

»Φτάνοντας στὴν λεωφόρον Μπατινιόλ, εἶδα ἑξαφνα τὸν οὐρανὸ νὰ γίνεται κατακόκκινος μπροστὰ μου. Γιὰ μιὰ στιγμή σκέφθηκα ὅτι θὰ καγιόντουσαν τὰ ναυπηγεῖα, εἶπα μέσα μου ὅτι θὰ χρειάζοντουσαν χέρια γιὰ νὰ καταπολεμήσουν τὴ φωτιά κι' ἄρχισα νὰ τρέχω... Μὰ ὅταν προχώρησα εἶδα πῶς τὸ ἐργοστάσιό μας καγιόταν...

»Ὅλο μοὺ τὸ αἷμα πλημύρισε τὸ κεφάλι μου... Ἐκτάρα ! μούγγρασα. Καίγεται τὸ δικό μας ἐργοστάσιο! καὶ ἄρχισα νὰ τρέχω μετὰ ὅλη μου τὴν δύναμι ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χωράφια γιὰ νὰ φθάσω τὸ ταχύτερον στὴν ὁδὸ Ἀρντουάν.

»Ὅταν ἔφθασα στὸ μονοπάτι, εἶδα τὴ μικρὴ πόρτα, αὐτὴ ποὺ ἐβλεπε πρὸς τὴ δεξιαμένη, τὴ θορὰ κι' ἐκεῖνη ἀνοιχτή. Ἀπ' αὐτὸ λοιπὸν συμπεραίνω ὅτι οἱ δολοφόνοι χρησιμοποίησαν αὐτὴς τὴς δύο πόρτες γιὰ νὰ μποῦν μέσα στὸ ἐργοστάσιο καὶ νὰ φύγουν κατόπιν...

— Πιθανόν, εἶπε ὁ κ. Σαβάν.

— Ὁχι, πιθανόν, ἀλλὰ βέβαιον, κύριε ἀνακριτά μου, ἔκανε μετὰ θάρρος ὁ ἐργάτης. Τὴς πόρτες αὐτὲς τὴς κλεισαν καθε βράδυ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ θεωροῦν ἀνοιχτές.

— Πρόσεξε ἂν τὰ κλειδία θρισκόντουσαν μέσα στὴς κλειδαριές ;

— Πρόσεξα καὶ εἶδα πῶς δὲν ὑπῆρχε κανένα κλειδί στὴς κλειδαριές.

— Ποιὸς ἔκλεινε τὴ μικρὴ πόρτα ;

— (Ἀκολουθεῖ)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 56
(Τηλέφωνον: 26-135)

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατοικία: Ἀλκαμίνους 127

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικὸ δι' ἕν ἔτος δρ. 250 Ἐξωτερικὸ δι' ἕξ μῆνας » 125 Ἀμερικὴς » 7

καὶ δι' ἄλλην τῶν Ἀφρικῆν καὶ Βελγικῶν Κογκὸ ἑτησίαν συνδρομὴν σελλίνια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ εἰσόδηματά δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 56.

Τιμὴ ἑκάστου τεύχους δραχ. 5.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἑγγραφήν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν, ἡ Εταιρεία New York News Agency

General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμεν παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλοποῦλου.

Ὑπεύθυνος: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχιεργάτης τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

Ευθύμια Ζούλια

Γ. ΑΜΙΜΗΤΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας Άμερικανός εστιάτωρ στο Σι κάγο έχει κρεμάσει στους τέσσερες τοίχους του ρεστωράν του Ισαριθμες ταμπέλλες, με τις εξής επιγραφές:

Η πρώτη:
«Αν δεν ζήτε για να τρώτε, τότε τρώ-
τε για να με ζήσετε».

Η δεύτερη:
«Αν μείνετε ευχαριστημένοι απ' τα φα-
γητά, να ξανάρωτε. Εάν όχι, τότε συ-
στήστε το ρεστωράν... στους φίλους σας».

«Ετσι θα τους κάνετε μιά... δυσάρεστη
φάρα».

Η τρίτη:
«Μη μοιάζετε τους άλλους. Γι' αυτό ά-
ποφεύγετε... να βάξετε στην τσέπη σας τα

ΣΤΙΧΟΙ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Γυρίσματα απ' την έξοχη
Κρύος αέρας και θροχή,
Απ' τα θουνά και τας ακτάς
Διώχνει τους παραθεριστάς

Στά σινεμά τὰ θερινά,
Μπρός σὲ καθίσματα κενά,
Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο στὸ παλὶ
Τοῦ κάκου κλαίει καὶ θρηνηί.

Στὸ Ζάππειο, τί ἐρημιά !
Σκιά δὲν φαίνεται καμμιὰ.
Ὁ φόβος διώχνει τῆς θροχῆς
Τοὺς ἐραστὰς τοὺς ἀτυχεῖς...

Κι' ἀκούς τὸ θῆμα ποὺ καὶ ποὺ
Τοῦ ἀστυφύλακος σκοποῦ
Ποὺ ἀναζητεῖ μὲ τὸ φανὸ
Τὸ ζευγαράκι τὸ στερνὰ.

Τὸ θέρος πειὰ ψυχωραγεῖ.
Φύλλα νεκρά πέφτουν στὴ γῆ...
Ἀντίο ἀγάπες, ἀγκαλιές,
Γύμνιες θηλέων, ξυπολιές !...

Χαίρετε, σκνίπες καὶ κοριοί,
Τοῦ θέρους μᾶστις καὶ πληγὴ !
Φευγάτε, ἀδειάστε τὴ γωνιά
Φτάνει ἡ γλυκεῖα ἡ χειμωνιά...

ΤΟ ΥΠΟΖΥΓΙΟ

Ὁ πατέρας. — Ὅχι τὸ χιλιόμετρο...
Πῶς θὰ κἀν αὐτὸ τὸ παιδί τόσο δρόμο;...
Ἡ μητέρα. — Μὴν ἀνησυχῆς... Θὰ τὸ
βάλω στοὺς ὤμους σου...

κοιταλοπῆρινα

Ἡ Τετάρτη:

«Γιὰ κάθε παράπονο νὰ ἀπευθύνεσθε στὸν
γινὸ τοῦ καταστηματοῦ. Εἶναι... μπο-
ξέρ το»

Ὁ περιηγητής:

— Ὁραῖο μέρος τὸ χωριὸ σας καὶ
φαίνεται πολὺ ὑγιεινόν...

Ὁ χωριότης:

— Ὅσο γιὰ ὑγιεινὸν δὲν εἶναι νὰ γί-
νεται συζήτησι.

Ὁ περιηγητής:

— Καὶ τί ἀναλογία θανάτων ἔχετε ;

Ὁ χωριότης:

— Μὰ ὅπως καὶ παντοῦ, ἕνας... θά-
νατος γιὰ κάθε ἄτομο !

ΑΓΑΛΙ - ΑΓΑΛΙ...

Ὁ σὺ ζυγός. — Τοῦ κάκου ἐπιμέ-
νει... Δὲν θὰ καταφέρῃς ποτὲ νὰ κἀνς αὐ-
τὸ τὸ παληόσκυλο νὰ σὲ ὑπακούσῃ.
Ἡ σὺ ζυγός. — Μπα ! Εἶναι ζήτημα
ὕπουλς. Καὶ μὲ σένα εἶχα πολλὰς δυσκο-
λίες στὴν ἀρχή.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Ὁ ζωγράφος. — Μη βλέπω
ἀγάπη μου, τώρα. Θὰ δῆς ἄμα πῶς
τί μεγάλη ἀξία θὰ ἔχουν οἱ πίνακές
μου...

Ἡ σὺ ζυγός. — Γιατί ;
Ὁ ζωγράφος. — Δυστυχῶς ἡ
ἀξία τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν ἀνα-
γνωρίζεται μετὰ θάνατον...

Ἡ σὺ ζυγός. — Πῶς ἀισθάνεσαι
τὸν ἑαυτὸ σου τώρα τελευταία ;

ΤΙ ΝΑ ΓΙΝΗ !...

Ἡ σὺ ζυγός. — Αὐρήλιε, ὁ με-
μπης κατάπιε τὸ... στυλὸ σου !
Αὐρήλιος. — Ἀσασ ! Τηλεφώ-
νησε στὸν γιατρὸ νάρθη ἀμέσως !
Ἡ σὺ ζυγός. — Τηλεφώνησε. Μὰ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΘΗΡΑΜΑ

— Σὲ ἀκούσα νὰ ρίχνῃς πρὸ ὀλίγου...
Πέτυχες κανένα μεγάλο θῆραμα ; Πῶς ἐ-
σκέται ;
— Στὸ... νοσοκομεῖο...

ὁ γιατρός λείπει καὶ θὰ γυρίσῃ οὐστὲ
ἀπὸ μιά ὥρα...
Αὐρήλιος. — Τί νὰ γίνῃ ; Ἐ-
ναγκασθῶ... νὰ γράφω μὲ τὸ μολύβι
μου... ὥσπου νάρθῃ ὁ γιατρός !...

ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

— Πῶς τὰ περνᾷς μὲ τὴν γυναίκα
σου ;

— Ὅχι καὶ πολὺ ἄσκημα. Συνηθῶ
τὰ θράδνα μου θγάξει τὰ παπούτσια

— Ἀπὸ ἐξαιρετικὴ περιποίηση, ἡ γυν-
νάς απ' τὴν ταβέρνα... φέει ;

— Ὅχι, ἀδερφέ ! Μοῦ τὰ θγάξει ὁ
ταν μυριστὴ ὅτι εἰμαι ἑτοιμος... νὰ
πάω στὴν ταβέρνα !

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑ'Υ'ΝΟΛΤΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κ' ἡ κυρία ἀνοίξε ἕνα μπουκαλάκι μὲ δυνατό ἄρωμα
γιὰ νὰ μὴ λιποθυμήσῃ.

Ἡ ἀπάντησι κ' ἡ συμπεριφορὰ τῆς κυρίας ἔκαναν τὴν
Ἑλλη νὰ καταλάβῃ τί ἰδέα θὰ εἶχε ὁ κόσμος στὸ
ἔξῃς γι' αὐτή.

Ἀλλὰ εἶχε πάρει πειὰ τὸν κατήφορο...

Καὶ ξαναπῆγε στὴ γρηά γιὰ τέταρτη φορὰ γιὰ
νὰ τῆς ζητήσῃ δουλειά.

— Βλέπω, παιδί μου, τῆς εἶπε ἐκείνη χαμογελῶν-
τας, ὅτι ἡ συμβουλὴς μου καρποφόρησαν. Κάθε φορὰ ποὺ
ἔρχεσαι, βλέπω πῶς εἶσαι πῶς χαριτωμένη, πῶς ἐλεύθερη,
πῶς κομψή. Ἀλήθεια, πόσων ἐτῶν εἶσαι ;

— Δέκα ὀκτὼ καὶ πάω στὰ δεκαεννέα, ἀπάντησε ἡ Ἑλ-
λη.

— Ἀλήθεια ! Καὶ μὲ τὴν ὡμορφιά σου αὐτὴ ἡ καρδιά
σου δὲν ζητᾷ ἀκόμα κανένα φίλο ;

— Ὡ ! ἀφήστε τα αὐτά, ἀπάντησε ἡ Ἑλλη χαμογελῶν-
τας. Καὶ πῶς μου μήπως ἔχετε καμμιὰ ἐργασία νὰ μὲ
στελεῖτε, γιατί δὲν ἔχω πειὰ παρὰ λίγα σελλίνια.

Ἡ γρηά φάνηκε σὰν νὰ εἶχαν διαψευσθῇ ἡ ἐλπίδες τῆς
καὶ ψιθύρισε :

— Δὲν εἶναι ἀκόμα καιρός...

— Τί εἶπατε ; τὴν ρώτησε ἡ Ἑλλη.

— Εἶπα, ἀπάντησε ἡ γρηά, ξαναπαίρνοντας τὸ ὑποκρι-
τικὸ τῆς ὄψος, πῶς πρέπει νάρθῃς μετὰ δέκα μέρες. Ὡς
τότε ἴσως νὰ σοῦ ἔχω θρῆ καμμιὰ ἐργασία...

— Μετὰ δέκα μέρες ! τραύλισε ἡ Ἑλλη. Ὡ ! εἶναι πο-
λὸ... Καὶ ἔφυγε μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα κ' ἀπελπισμέ-
νη.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ φτώχεια ξαναγύρισε μὲ δλῆ
τῆς τῆ φρίκη στὸ σπῆτι τοῦ κ. Μονρού. Ὅσα πράγματα εἶ-
χαν ἀγοράσει τελευταία μὲ τὴν ἐργασία τῆς Ἑλλης, ἀ-
ναγκάστηκαν νὰ τὰ ἐνεχυράσουν.

Ἡ Ἑλλη δὲν ἔκανε πειὰ κεντήματα γιατί πίστευε πῶς
ἡ γρηά μέγαιρα θὰ τῆς εὑρίσκε ἐργασία σὲ κανένα καλ-
λίτεχν.

Ἀλλὰ μόλις πέρασαν δέκα μέρες, ἡ γρηά τῆς εἶπε νὰ
ξαναπαύσῃ, ἔπειτα ἀπὸ ἄλλες δέκα μέρες κ' εἶπε πέρασε ἕ-
νας μῆνας, κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ ὁποῦ τοῦ πατέρας κ' ἡ
κὸρη δὲν κέρδισαν οὔτε ἕνα σελλίνι. Τὸς ἦταν πειὰ ἀδύ-
νατο νὰ διαμένουν στὸ ἀνετο διαμέρισμα, τὸ ὁποῖο εἶχαν
νοικιάσει ἀπ' ὅτου ἡ Ἑλλη πόζαρε ὡς μοντέλλο σὲ δια-
φόρους καλλιτέχνες. Καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ξαναγυρίσουν
στὴν ἀθλια συνοικία, ὅπου ἔμεναν καὶ ὅπου νοίκιασαν μιά
τρώγλη.

Γ'

ΤΟ ΕΣΧΑΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Δυὸ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ παρουσιάσαμε στοὺς
ἀναγνώστας μας τὴν Ἑλλη Μονρού.

Εἴμαστε πειὰ στὸ 1838. Πατέρας καὶ κὸρη θρискόντου-
σαν πειὰ στὴν ἔσχατη ἔνδεια. Εἶχαν νὰ φάνε δυὸ σχεδὸν
ἡμέρες καὶ χωρὶς τὴν εὐσπλαγχνία μερικῶν πονετικῶν γει-
τόνων θὰ εἶχαν πεθάνει εἰκοσι φορὲς ἀπὸ τὴν πείνα.

Τὸ χειμωνιάτικο ἐκεῖνο πρωὶ, ὁ κ. Μονρού ἦταν θυπι-
σμένος σὲ ὀδυνηρὲς σκέψεις.

Τέλος σηκώθηκε, ἀγκάλιασε τὴν κὸρη τοῦ καὶ τῆς εἶ-
πε :

— Ἀγαπημένο μου, παιδί, ἔχω ἕνα καταφύγιο ἀκόμα,
στὸ ὁποῖο δὲν θὰ πηγαίνα ποτὲ ἂν ἡ φτώχεια μας, δὲν
ἔφθανε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

— Τί ἐννοεῖτε, πατέρα ; ρώτησε ἡ Ἑλλη κυττάζοντας μὲ
ἀγωνία τὴ γλωμὴ μορφὴ τοῦ γέροντος.

— Ὅχι, ἀδερφέ ! Μοῦ τὰ θγάξει ὁ
καμ, ὁ ὁποῖος εἰμαι ἐθέσιος ὅτι θὰ ἔσπευδε νὰ μᾶς βο-
θήσῃ μόνος τοῦ ἂν ἤξερε τὴν φριχτὴν μας θέσι

ΚΑΡΔΙΕΣ

— Πῶς ; πατέρα ; Θὰ ζητήσετε τὴν βοήθεια ἐνὸς ἀνθρώ-
που, ποὺ καταιστράφηκε ἐξ αἰτίας σας ; Ὡ ! Θὰ ἀρνηθῇ νὰ
σᾶς βοηθήσῃ καὶ θὰ ἔχῃ δίκην...

— Ὅχι ! Ὅχι ! φώναξε ὁ γέρονς. Δὲν τὸν ξέρεις ἐσὺ
τὸν Ριχάρδο. Μείνε ἡσυχῇ, Ἑλλη. Πηγαίνω σ' αὐτὸν καὶ
δὲν θ' ἀργήσω νὰ γυρίσω μὲ τρόφιμα καὶ χρήματα.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς βοηθήσῃ ! εἶπε ἡ Ἑλλη, ἐνώνοντας
ἱκετευτικά τὰ χέρια τῆς.

— Θὰ τοῦ δώσω μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν Μοντα-
γκιού, τὸν πραγματικὸ ὑπαίτιο τῆς καταστροφῆς καὶ τῶν
δυὸ μας. Χθὲς ἔμαθα στὸ Σίτυ ὅτι ὁ Μονταγκιού εἶναι τῶ-
ρα πάμπλουτος καὶ ἔχει πάρει τὸ δνομα Γκρήνθουδ.

— Καὶ γιατί δὲν πηγαίνετε σ' αὐτόν ; Εἶναι πολὺ πλού-
σιος καθὼς λέτε. Θὰ ἔδινε ἴσως μερικὲς λίρες στὸν ἄν-
θρωπο ποὺ τοῦ ἔκλεψε χιλιάδες.

— Ἀλλοῖμονο ! δὲν ξέρεις τὸν κόσμο, ἀγαπητή μου
Ἑλλη. Ὁ Γκρήνθουδ θὰ ἔβαζε τοὺς ὑπηρετῆς τοῦ νὰ μὲ
πετάξουν ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ. Ὅχι... Θὰ πάω στὸν Μάρ-
κχαμ. Αὐτὸς εἶναι ἡ μόνη κ' ἡ τελευταία μου ἐλπίδα...

Καὶ ὁ γέρονς, ἀφοῦ φίλησε μὲ στοργὴ τὴν κὸρη τοῦ, ἔ-
πῃρε τὸ καπέλλο τοῦ καὶ ὄυῃκε ἔξω.

Ὅταν ἐκεῖνος ἔφυγε, ἡ Ἑλλη ψιθύρισε :

— Τοῦ κάκου ἐλπίζει ὁ πατέρας μου... Ὁ Μάρκχαμ δὲν
εἶναι πειὰ πλούσιος καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς βοηθήσῃ...

Τί νὰ κάνω ; Δὲν ἔχω κανένα καλλιτέχν... καὶ δὲν πρέ-
πει νὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείνα... Τὴν τελευταία φορὰ
ποὺ εἶδα τὴ γρηά μου μίλησε πολὺ καθαρά... μοῦ εἶπε
γιὰ κάποιον πλούσιον ποὺ θὰ μὲ γαίριζε λίρες ἂν ἤθελα νὰ
γίνω φίλη τοῦ... Μὰ ἐγὼ ἔφυγα μὲ φρίκη μόλις τὸ ἀκού-
σα αὐτό... Τρελλὴ ποὺ ἦμουν ! Ἡ πείνα θὰ καταστρέψῃ
τὴν καλλονὴν μου ποὺ μᾶς βοήθησε νὰ ζήσουμε δυὸ χρό-
νια κ' ἡ ὁποία καὶ τώρα μπορεῖ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ...

Δὲν βλέπω τὸν ἑαυτό μου... Φορᾷ αὐτὰ τὰ κουρέλλια
καὶ τρέμω ἀπ' τὸ κρύο... Τὰ χέρια μου ποὺ ἦσαν ὀλίγα
τε τόσο λευκά ἔγιναν τώρα κόκκινα, τὰ πρόσωπό μου ἔ-
χασε τὴ δροσιά τοῦ... καὶ σὲ λίγες ὥρες ὁ δυστυχισμέ-
νος πατέρας μου θὰ ξαναγυρίσῃ ἀπελπισμένος καὶ συντριμ-
μένος ἀπ' τὴν ἀπελπίαν...

— Ὡ, Θεὲ μου ! ἔξακολούθησε ἐνώνοντας τὰ χέρια τῆς
μὲ ἀπέραντη δόλυν. Συγχώρεσέ με ! Συγχώρεσέ με !...

Δὲν μπορῶ νὰ διατάσω πειὰ...
Καὶ σὰν τρελλὴ ἔτρεβε ἔξω...

Πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ σπῆτι τῆς μέγαιρας.

Ἡ ὥρα ἦταν δυὸ περίπου μετὰ τὸ μεσημέρι, ὅταν ὁ κ.
Μονρού, μὲ πρόσωπο ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ, ξαναγύρισε
στὴν κατοικία τοῦ.

Μπροστά στην πόρτα του συνάντησε την σπιτονοικοκυρά του, η οποία του είπε απότομα.

— Η κόρη σου δεν γύρισε ακόμα... Έγω εγώ το κλειδί του σπιτιού, μα δεν θα σου το δώσω αν δεν μου πληρώσεις τα νοίκια που μου χρωστάς...

— Νά!... Πάρε!... Πληρώσου!... Πληρώσου!... φώναξε ο γέρος, θάζοντας από την τσέπη του μια χούφτα χρυσά νομίσματα.

— Αμέσως το αγροίκο ύφος εξαφανίστηκε από το πρόσωπο της σπιτονοικοκυράς κι έγινε ευγενικό και γλυκό.

Ο κ. Μονρού, αφού της πλήρωσε τα νοίκια της, την έστειλε να του αγοράσει διάφορα τρόφιμα.

Ο φτωχός γέρος ήταν τόσο ευτυχισμένος την ημέρα εκείνη! Ο Ριχάρδος Μάρκχαμ όχι μόνο του έδωσε άφθονα χρήματα, μα και του δήλωσε ότι θα τον έβγαζε από την φτώχεια, μέσα στην οποία ζούσε.

Ο κ. Μονρού συλλογιζόταν τι ευχριστή έκπληξη πού θα προκαλούσε στην κόρη του, όταν θα της έλεγε, ότι θα έπληθαιναν την άλλη μέρα στο σπίτι του Ριχάρδου για να εγκατασταθούν σ' αυτό.

Η φτώχεια, το κρύο, η πείνα θα ήταν πειά μακριά απ' αυτούς.

Ο γέρος νόμιζε ότι η κόρη του είχε φύγει για να ψάξει για δουλειά κι' ότι δεν θ' άργουσε να ξαναγυρίσει.

Σε λίγο ξαναγύρισε η σπιτονοικοκυρά φέρνοντας μια κρύα κόττα, ένα μεγάλο κομμάτι χοιρομέρι και μια μποτίλια κρασί, τα οποία ο κ. Μονρού με τα ισχυρά χέρια του ταχτοποίησε επάνω στο τραπέζι, ενώ η γυναίκα άναψε φωτιά στο τζάκι.

Όταν άναψε φωτιά, την έστειλε να άποσύρει από το ένεχυροδανειστήριο διάφορα πράγματα που είχαν άνεχυριστεί κατά το διάστημα της μεγάλης φτώχειας τους. Κι' όταν εκείνη ξαναγύρισε φέρνοντας τα, ο κ. Μονρού με μεγάλη χαρά τα τοποθέτησε έτοι, ώστε τα μάτια της "Ελληνς να τ' αντικρύσουν μόλις θα έμπαινε μέσα.

Ο δυστυχισμένος πατέρας ήταν τόσο χαρούμενος, τόσο ευτυχισμένος, ώστε δεν αντιλαμβάνονταν το πέρασμα της ώρας.

Είχε σιμάνει πειά έξη και η λάμπα ήταν άναμμένη πριν από πολλήν ώρα.

Ο κ. Μονρού άρχισε να στενοχωριέται για ι η κόρη του δεν γύριζε ακόμα. Τέλος, έπειτα από μισή ώρα, άκουσε το θήμα της ν' άνηχη στη σκάλα.

Η πόρτα άνοιξε και η "Ελλη ώρησε μέσα στο δωμάτιο φωνάζοντας:

— Πατέρα, να χρήματα!... Χρήματα!...

— Φαίνεται ότι σήμερα έχουμε τύχη! είπε ο γέρος κυτάζοντας θριαμβευτικά γύρω του. Κι' εγώ έχω χρήματα!... Λίρες!... Κόττα, "Ελλη, γύρω σου!...

Η "Ελλη έφριξε μια ξαφνιασμένη ματιά στο δωμάτιο, είδε τα φαγητά, τα πράγματα που άνεχυροδανειστήριου, τη φωτιά που έκαιγε στο τζάκι και φώναξε:

— Πώς; Ο κ. Ριχάρδος;!...

— Είν' ένας άγγελος! φώναξε ο Μονρού. Δεν θέλει πειά να μάς λείψει τίποτε...

— "Ω! Θεέ μου!... φώναξε σπαραχτικά η "Ελλη, πέφτοντας σ' ένα κάθισμα και σπεπάζοντας το πρόσωπό της με τα χέρια της. Γιατί να μην περιμένα ως την έπιστροφή του πατέρα;

— "Ελλη, ρώτησε ο γέρος ανήσυχος, τί συμβαίνει; "Εξηγήσου!

Η "Ελλη άνασέκωσε το πρόσωπό της, προσπάθησε να κρύψει την τρομερή ταραχή της και άπάντησε:

— Δεν συμβαίνει τίποτε... Λυπήθηκα πού συμφώνησα πρό όλίγου μια έργασία σέ μικρή τιμή...

— Δεν πειράζει, άγαπητή μου "Ελλη... Θα έπιστρέψης την έργασία αυτή καθώς και τα χρήματα πού πήρως ως προκαταβολή. Κάνε κουράγιο, "Ελλη!... "Ημέρες πιο ευτυχισμένες άρχισαν ν' άνατέλλουν για μάς.

Η "Ελλη δεν άπάντησε. "Αλλά το πρόσωπό της είχε μια τέτοια παραδοχή έκφρασι φρίκης, ώστε ο πατέρας της φοβήθηκε.

— Άγαπητή μου "Ελλη, είπε ο γέρος, βλέπω στα μάτια σου μια τρομερή άπελπισία... Υποφέραμε τόσα πολλά, ώστε δεν έλπίζεις πειά στα χαμόγελα της Τύχης... Καί όμως η Τύχη μάς χαμογελάει τώρα... Θ' άφήσουμε αύριο την άπαισία αυτή τρώγλη και θα πάμε να εγκατασταθούμε στο μέγαρο τ' ό Ριχάρδου Μάρκχαμ...

— Το Μάρκχαμ! φώναξε η "Ελλη, η οποία, μόλις άκουσε το όνομα αυτό, αίσθανθηκε κάποια άνακούφιση στη

φοβερή συγκίνησή της. "Υποσχεθήκατε στόν κ. Μάρκχαμ, ότι θα πάμε να κατοικήσουμε στο σπίτι του;

— Νάι, άγαπητή μου "Ελλη. Το έδωσα μάλιστα την ύπόσχεσι αυτή, με τη σκέψη ότι θα χαϊρόσουν πολύ, αφού με τόν Ριχάρδο γνωρίζασате από την παιδική σας ήλικία. Σε βλέπω ακόμα μικρό κοριτσάκι να τρέχης στον λόφο πού είναι κοντά στο σπίτι τών Μάρκχαμ μαζί με τόν Ριχάρδο και τόν άδελφό του.

— Τόν άδελφό του! ξαναείπε η "Ελλη.

Και ένα ρίγος πέρασε το κορμί της.

— Άγαπημένη μου κόρη, δεν είσαι καλά, είπε ο γέρος γεμίζοντας ένα ποτήρι με κρασί. Πιέ το αυτό, "Ελλη. Πιέ το! Θα σου κάνη καλό...

Η νέα ρούφηξε μερικές σταγόνες και φάνηκε σάν να συνήλθε λίγο.

Κάθισαν κατόπιν για να δειπνήσουν.

Η "Ελλη έφαγε λίγο, μα ήταν μελαγχολική και σκεπτική.

Κάθε τόσο τα χαρακτηριστικά της έπαιρναν μια έκφρασι φρίκης και η καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

Και όμως άναγκαζόταν να κρύβη από τόν πατέρα της την τρομερή άγωνία πού την βασάνιζε.

Το πρόσωπο του γέρου είχε έμφυχωθή τώρα από τη χαρά.

Μετά το δείπνο, κάθισε κοντά στο τζάκι κι' άρχισε να μιλά στην κόρη του για μέρες ευτυχισμένες, για ένα καλύτερο μέλλον.

Την άλλη μέρα έφυγαν από τη φοιχτή εκείνη τρώγλη στην οποία τόσες δυστυχίες είχαν υποφέρει κι' εγκαταστάθηκαν στο σπίτι του Ριχάρδου Μάρκχαμ.

— Έπειτα από λίγες μέρες, ένα άπόγευμα, ο Ριχάρδος Μάρκχαμ βρισκόταν στην θιβλιοθήκη του. Το πρόσωπό του ήταν ακόμα χλωμό από την τελευταία του άρρώστεια και μια σκιά μελαγχολίας άπλωνόταν σ' αυτό.

Προσπαθούσε να συγκεντρώση την προσοχή του στο θιβλίό πού ήταν άνοιχτό μπροστά του, μα η σκέψις του πήγαινε άλλοι.

Τέλος, για να ξεκουράση το μυαλό του πήρε απ' το γραφείο του μια έπιστολή πού την είχε διαβάσει έκαστο τούλάχιστον φορές και πού κάθε λέξι της ήταν χαραγμένη θαθειά μέσα στη μνήμη του.

Νά τί έγραφε η έπιστολή αυτή:

«Η κόμησα "Αλτερόνι εύχαριστεί τόν κ. Μάρκχαμ για τη χάρη έπιστολή του, η οποία έσωσε από μεγάλες συμφορές την οικογένειά της».

— Νάι, η "Ισαβέλλα σώθηκε! είπε μέσα του ο Ριχάρδος. Σώθηκε και εγώ είμαι ο σωτήρας της! "Εμπόδια τού γάμου της μ' έναν άνθρωπο άνήθικο και άθλιο! Χωρίς άλλο οι γονείς της θα κατάλαθαν ότι τούς άναπέδωσα ένα μέρος της ευγνωμοσύνης πού τούς χρωστάω για τις κλωσύνες τους. "Η κόμησα φαίνεται πώς δεν άποκρούει την ιδέα της συμφιλίωσέως μου μαζί τους... "Η έπιστολή αυτή μου λέει να έλπίζω.

Ο Ριχάρδος άφησε την έπιστολή και αφού σηκώθηκε, πλησίασε στο παράθυρο. "Η θροχή πού έπεφτε από τού πρωί ραγδαία είχε σταματήσει και το άπόγευμα εκείνο τού "Ιανουαρίου ήταν αρκετά ωραίο και γλυκό.

Έρριξε ένα βλέμμα στα δυο δέντρα τού λόφου και θυμήθηκε τόν πολυάγαπημένο του άδελφό, τού όποιου την τύχη άγνοούσε τόσα χρόνια τώρα.

Έξαφνα άκουσε θήματα πίσω του και γύρισε το κεφάλι του.

Η "Ελλη Μονρού είχε μπη μέσα στο δωμάτιο.

— Με συγχωρείτε, κύριε Ριχάρδε, χτύπησα δυο φορές και δεν μου άνοιξατε. Νόμισα ότι δεν είσαστε εδώ. "Ημείς ν' άφήσω αυτό το θιβλίό πού το τελείωσα και να πάρω ένα άλλο... Σας βλέπω όμως πολύ συλλογιμένο και μελαγχολικό.

— Θυμώμουν τόν άδελφό μου, άπάντησε ο Ριχάρδος, και η άνάμνησί του μου είναι πάντοτε θλιθερή.

— Τόν άδελφό σας! φώναξε η "Ελλη χλωμαίνοντας εφινικά.

— Νάι, έξακολούθησε ο Ριχάρδος. Θα προτιμούσα να μάθω ότι δυστυχεί παρά να μην ξέρω, αν ζή ή αν πέθανε... "Αν είναι ευτυχισμένος γιατί να θρίσκειται μακριά απ' τόν άδελφό του; Κι' αν είναι δυστυχισμένος γιατί δεν έρχεται να τόν συνδράμω;

— Πιθανόν άπάντησε η "Ελλη, να βρίσκεται σέ καλή θέ

σι, καλύτερη μάλιστα απ' αυτήν πού βρίσκονται εκείνοι πού τόν πονούν.

— Μονάχα ο Θεός το ξέρει αυτό, είπε ο Ριχάρδος. Πρό όλίγου, "Ελλη, πρόσεξε πώς ήμουν μελαγχολικός. Μα την ίδια παρατήρησι έχω να κάνω κι' εγώ για σένα.

— Εγώ μελαγχολική! φώναξε ζωηρά η νέα, κοκκινίζοντας.

— Νάι, σ'! της άπάντησε ο Ριχάρδος προσηλώνοντας το βλέμμα του επάνω της. "Από τόν καιρό πού ήρθες εδώ, φαίσεαι πολύ λυπημένη.

— Εγώ; ξαναείπε η "Ελλη κοκκινίζοντας ακόμα περισσότερο και χαμηλώνοντας τα βλέμματά της κάτω απ' το βλέμμα του Ριχάρδου.

— Άλλοίμονο! "Ελλη, ξαναείπε ο Ριχάρδος, κι' εγώ έχορτσα πειά από τις συμφορές και τις καταδρομές της τύχης. "Υπέφερα πολλές άγωνίες και είμαι σέ θέσι να καταλάω τα θάσανα τών άλλων. "Από πολλές ένδείξεις έπρόσεξα, "Ελλη, ότι είσαι δυστυχισμένη. Σου μιλάω σάν φίλος. Δεν θέλω να μάθω τα μυστικά σου, αλλά, αν μπορώ να σε βοηθήσω στο παραμικρό, είμαι πρόθυμος. "Αν ή ένέργειές μου ή ή συμβουλές μου, μπορούν να σου φανούν στο παραμικρό χρήσιμες, μίλησε, "Ελλη, διάταξε!

— "Α! Ριχάρδε, φώναξε η νέα πλημμυρισμένη στα δάκρυα, πόσο καλός και μεγαλόψυχος είσαι! Φροντίζεις ακόμα για μένα, αφού τόσα και τόσα καλά έκανες για τόν πατέρα μου και για μένα...

— Μήπως δεν ήσουν η φίλη της παιδικής μου ήλικίας και δεν έχω καθήκον να φέρωμαι σάν άδελφός πρός σένα; Νάι, είμαι άδελφός σου... Πές μου λοιπόν με ποιό τρόπο μπορώ να άνακουφίσω την καρδιά σου...

— Άδελφός μου! φώναξε έξαλλη η "Ελλη. Νάι! Είσαι και προέπει να είσαι άδελφός μου. Αυτή ή ιδέα μόνο με παρηγορεί.

Κι' έπειτα από μια σύντομη σιωπή, πρόσθεσε:

— Άλλά δεν έφθασε ακόμη η ώρα, ν' άπευθυνθώ σέ σένα, για να μου προσφέρης μια ύπηρεσία άδελφική. Για την ώρα άρκέσου μόνο σ' αυτά... Μη με ρωτήσης περισσότερα, σέ παρακαλώ...

Και η "Ελλη, αφού έσφιξε ζωηρά το χέρι του Ριχάρδου, ώρησε έξω απ' το δωμάτιο.

Δ'

ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ

Δυο μήνες πέρασαν μετά τα γεγονότα πού διηγήσαμε. Βρισκόμαστε στις άρχες Μαρτίου και ο παγωμένος άνεμος είχε αντικαταστήσει τα χιόνια τού χειμώνα.

Το ρολόι τού σαλονιού τών "Αρμπορυγκ έδειχνε μια μετά το μεσημέρι.

Ο θωρώνος Ροϋπερτ ταραγμένος, έκοβε θόλτες με μεγάλα θήματα, ενώ η λαίδη Καικιλία, ξαπλωμένη σ' ένα νηθέιν διάβαζε κάποιο μυθιστόρημα πού μόλις είχε έκδοθ.

— Αυτό είναι πολύ άσχημο! φώναξε σέ κάποια στιγμή ο θωρώνος. Ποτέ δεν είχα τόσο άπλυτη άνάγκη χρήματων κι' όμως εσύ άρνείσαι να μου δώσης...

— Νάι, σέρ Ροϋπερτ, φώναξε η Καικιλία άνυπόμονα, άρνούμε και τίποτε δεν μπορεί να με κάνη ν' άλλαξω γνώμη.

— Πολύ ωραία καρδιά έχεις, Καικιλία!...

— "Α! μην τά λές σέ μένα αυτό, γιατί δεν χρησιμεύουν σέ τίποτε.

— Και όμως, Καικιλία, έχεις χρήματα... Πλήρωσες δ'λα σου τα χρέη, απέσυρες τα κοσμήματά σου απ' το ένεχυροδανειστήριο.

— Νάι, τά έκανα δ'λ' αυτά, σέρ Ροϋπερτ. Άλλά σέ σένα δεν ένωδ να δώσω ούτε μια πεντάρα πειά... Σε βοήθησα έπανειλημμένως ως τώρα και σ' ως άναπόδοσι τί μου προσέφερες... Όταν δεν έχης χρήματα, μένεις στο σπίτι. Και όταν έχης, εξαφανίζεσαι θωμάδες όλόκληρης.

Η διαγωγή σου αυτή ξεριζώνει απ' την καρδιά μου κάθε άγάπη για σένα... Και η πιο ύπομονετική γυναίκα δεν θα μπορούσε να υποφέρει μια τέτοια έγκατάλειψι. Πρό όλίγων ακόμα μηνών υπέφερα πολύ για τη στάσι σου άπέναντί μου. Άλλά τώρα πειά άδιαφορώ. Λοιπόν, σ'ο το έπανολαμβάνω, δεν πρέπει να έλπίσης τίποτε από μένα.

— Βλέπω, Καικιλία, πώς είσαι ειλικρινής, είπε ο σέρ Ροϋπερτ, δαγκώνοντας τα χείλη του. Μήπως έχης να προσθέσης τίποτε άλλο;

— Όχι, τίποτε, άπάντησε η νέα γυναίκα.

Και αφού είπε τα λόγια αυτά, θγήκε από το σαλόνι.

Έπειτα από λίγες στιγμές, ένας ύπηρετής μπηκε μέσα σ' α' άνήγγειλε τόν Κρίκεστερ.

— Λοιπόν, τί νέα; ρώτησε ο θωρώνος τόν φίλο του, μόλις έκείνος μπηκε.

— Κακά και μαύρα! άπάντησε ο Κρίκεστερ πέφτοντας σέ μια πολυθρόνα. Ο πατέρας μου δεν μου δίνει ούτε πεντάρα. "Εσύ έχεις κανένα νέο.

— Κι' εγώ τά ίδια. Η Καικιλία άρνήθηκε με τόν πιο κατηγορηματικό τρόπο να με βοηθήση. Μα τόν διάδ'λο! πρέπει να θρούμε να κανέναν τρόπο να προμηθευθώμε χρήματα.

— Δεν πās στόν Γκρήνθουδ; έπρότεινε ο Κρίκεστερ.

— "Ω, όχι! "Όχι σ' αυτόν! φώναξε ο θωρώνος, ο όποιος χλώμιασε καθώς θυμήθηκε πώς είχε πλαστογραφήσει το όνομα τού πεθερού του λόρδου Τρεμόρντιν στη συναλλαγματική πού έληγε μετά ένα μήνα. Δεν μπορώ να ζητήσω ούτε πεντάρα από τόν Γκρήνθουδ.

— Τότε, αφού δεν έχουμε χρήματα, δεν υπήρχε κανένας λόγος να μάθω τόσο καλά όλους τούς τρόπους να κλέβω στα χαρτιά, είπε ο Κρίκεστερ με ύφος λυπημένο.

— "Α! φώναξε ο θωρώνος. Θα θρούμε χρήματα!... Θα σ'ο θρώ!... Πρέπει να θρούμε χρήματα τώρα πού ξερούμε πειά δ'λα τα μυστήρια της χαρτοκλεψίας... "Υπάρχουν τόσκι ήλιθιοι στο Λονδίνο πού θα μάς εξασφαλίσουν στο έξής μια πλούσια ζωή.

— Είν' αλήθεια, είπε ο Κρίκεστερ, ότι ή μανία τού παιγνιδιού αιδάει απ' το μέρα σέ μέρα. Μόλις ένας νέος κάνει την εμφάνισή του στόν κόσμο θεωρεί ως σ' ι κ' να παίξη και να χάνη... Αυτό θα μάς πλουτίσει.

Ο "Αρμπορυγκ έτοιμαζόταν ν' άπαντήση, όταν ένα αμάξι στάθηκε μπροστά στην πόρτα τού μεγάρου. Έπειτα από μια στιγμή έμπαινε μέσα ο Γκρήνθουδ με πρόσωπο πού έλαμπε από χαρά.

— Λοιπόν, τελείωσαν δ'λα! θρίαμβος! φώναξε.

— Τι τελείωσε; ρώτησαν συγχρόνως ο "Αρμπορυγκ κι' ο Κρίκεστερ.

— Πώς; Δεν ξέρετε ότι χθές έγινε έκλογη στο Ρότερμπορν;

— "Α, νάι, είν' αλήθεια, το ξέχασατε! είπε ο θωρώνος. Δεν είπαθε θέματα σ'εις ο αντίπαλος τού θούλευτ'ο πού ύπεστήριξε ο λόρδος Τρεμόρντιν;

— Και όμως ήμουν και θριαμβεύσα... Πήρα δ'κακόσιους δεκαπέντε ψήφους, ενώ εκείνος πήρε μόλις διακόσιους όχτώ.

— Τόσο το καλύτερο! είπε ο Κρίκεστερ. Άλλά πώς τά κατάφερες;

— Άκούστε. Καθώς ξέρετε, άλλοτε, είχα μεγάλη φιλία με τόν λόρδο Τρεμόρντιν, τόν αξιότιμο πεθερό σας, σέρ Ροϋπερτ.

— Πολύ αξιότιμος, με την αλήθεια! είπε ο θωρώνος νευριασμένος.

— Μού είχε υποσχεθ' λοιπόν ότι θα με υποστήριξη στην έκλογη τού Ρότερμπορν. Άλλά φαίνεται πώς ο κόμης "Αλτερόνι, με τόν όποιον συνδέεται στενά, τού είπε πολλά πράγματα εναντίον μου κι' έτσι ο λόρδος Τρεμόρντιν διέκοψε κάθε σχέσι μαζί μου. Στην αρχή νόμισα πώς κάθε έλπίδα να εγώ θούλευτ'ος χάθηκε.

— Το ξέρω πώς τέτοια πράγματα δεν σας φοβίζουν!

είπε ο Κρίκεστερ. (*Ακολουθεί)

ΙΤ ΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ "ΑΧΜΕΤ",

ΤΟΥ Λ. ΚΑΒΕΚΙΩΝ

Ο Όκτάβιος Μπαρκελόν είχε ένα μόνο πάθος: τ' αλλογα. Και μιά αγάπη: Τον γιο του, τον Μάριο. Με τις φροντίδες τους περνούσε τη μέρα του. Όταν άρρώσταινε ένα από τ' αλλογά τους, άρρώσταινε κι' εκείνος. Αν πάθαινε τίποτε ο Μάριος Μπαρκελόν έπεφτε του «θανατά». Η γυναίκα του, η γοητευτική Μανταλαίνα Μπαρκελόν, ήταν επίσης το τρίτο πάθος του Όκταβίου. Μά έπειδή τ' αλλογα του Μπαρκελόν δεν άρρώσταιναν συχνά, ο γυιός του ήταν ένα γερό και πεντάμορφο παλληκάρι κ' η Μανταλαίνα του ήταν μιά άφωσιωμένη σύντροφος του θίου του, ο Όκτάβιος ήταν ευτυχισμένος. Χαιρόταν τη ζωή στην πλούσια θίλλα του την «Γιούλια Μπιάνκα» και... χόντραινε.

Όστος έρχοντουσαν στιγμές που το ευτυχισμένο αυτό αντρόγυνο έπεφτε σε σκέψεις. Έδλεπε ότι ο Μάριος μεγάλωνε, ότι ήταν της παντρειάς. Κι' ότι — περί ρυε μή την αλήθεια — δεν άγαπούσε τίποτε άλλο από τ' αλλογό του. Η ίππασία ήταν ή μανία του. Με τον «Αστάρ», το καθαρόαιμο αλλογό του, έτρεχε σαν δαιμονισμένος στα λειβάδια ή παρθέβαινε σε ταχύτητα με το τραίνο που περνούσε από τ' όχημα τους. Μάταια τ' αλλογό του κάναν τ' αλλογό μάτια. Άδικο χαμογελούσαν και στέναζαν. Ο Μάριος ούτε καταδεχόταν να τους δώσει σημασία.

Κι' αυτή ακόμα ή κόρη της μαρκησίας Μπαρική που ήταν όμορφη σαν την Άνοιξη και γοητευτική σαν μιά θερινή φεγγαρόλουστη θραυά δεν τον είχε συγκινήσει.

Κι' αυτό ακριβώς έκανε τους Μπαρκελόν ν' ανησυχήσουν. Σαν ν' ονείς που άγαπούσαν το παιδί τους, όνειρευόντουσαν γι' αυτό μιά καλή τύχη. Κ' ή μικρή μαρκησία ήταν ακριβώς ή γυναίκα που του ταιρίαζε και σ' όμορφία και σε πλούτη. Έπειτα μ' αυτόν τον γάμο θα κολακευόταν κ' ή φιλοδοξία του Μπαρκελόν. Ένας ζωέμπορος, όσο πλούσιος και να γίνη είναι πάντα ζωέμπορος. Ός πεθερός μιάς μαρκησίας όμως μπορεί θέβαι να μην είναι και σπυρδαίο πράγμα, αλλά είναι κάτι...

Γι' αυτό άπεφάσισαν να μιλήσουν στον Μάριο και να τον παντρεύουν με την νεαρή μαρκησία.

— Μά πώς θα γίνη αυτό το πράγμα; άπόρησε ο Όκτάβιος.

— Μην ανησυχής, τ' άπάντησε ή γυναίκα του, αυτή είναι δική μου δουλειά. Κι' αλήθεια έπειτα από λίγο έκανε μιά λαμπρή δεξίωση στη θίλλα της.

Ο Μάριος έμοιαζε σαν τ' αλλογό πουλά του παραμυθιού. Η κόρη της μαρκησίας πάλι έλαμπε σαν ένα φωτεινό άστέρη. Κι' όλοι εκεί μέσα θα έλεγε κανείς ότι ήταν συνεννοημένοι. Διάρκως άφηναν μόνον τ' αλλογό.

Ο Μάριος χόρεψε με την Τζούλια, μιά, δύο, τρεις, πέντε φορές. Στο σαλονάκι κατόπιν άντήλλαξε μαζί της μερικές κουβέντες γιά τον καιρό, γιά τ' αλλογό και γιά τον έρωτα. Όταν όμως ή Τζούλια θέλησε κάτι να του πη γιά τ' αλλογα, άγρίεψε:

— Ά, όλα κι' όλα, της δήλωσε, έου δεν έβρεις από τέτοια πράγματα. Ξέρω ότι προτιμάς τ' αλλογό σου. Μη τ' αλλογό σου λοιπόν.

— Είναι άπαίσιος, γκρίνιαζε με πείσμα ή νεαρή μαρκησία.

Σ' αυτό το σημείο της συζητήσεως

τασκάθηκαν.

— Και να σκέφτεται κανείς, έπτε τέλος μ' άπογοήτευση ή Τζούλια ότι θέλουν να μ' άπαντρεύουν!

— Ποιός έπτε τέτοιο πράγμα! φώναξε θυμωμένος και κατάπληκτος ο Μάριος. Έμένα κανείς δεν είναι ικανός να μου στερήσει την έλευθερία μου.

Η Τζούλια δεν έπτε τίποτε. Το έριξε μόνο μιά ματιά γεμάτη πείσμα. Κ' ύστερα από λίγο έφυγε από τη «Γιούλια Μπιάνκα» θυμωμένη κι' άμυλητη.

Όσο γιά τον Μάριο αυτός άναζητούσε την ευκαιρία να δώσει ένα καλό μάθημα στους «γέροντες» του. Η ευκαιρία παρουσιάστηκε το μεσημέρι της άλλης μέρας. Όλοι στο τραπέζι μιλούσαν γιά την καλωσύνη της Τζούλιας, γιά τη χάρη της, γιά την όμορφή της...

— Έγώ έχω τη γνώμη ότι είναι μιά άναίσθητη! έπτε άπάθεια ο Μάριος. Άνθρωποι που δεν άγαπώνε τ' αλλογα δεν μπορεί να είναι καλοί...

Ο Μπαρκελόν κοκκίνισε σαν άστράς άπ' τον θυμό του.

— Θα γίνη αυτό που θέλω έγώ, δήλωσε άπότομα.

— Δηλαδή;

— Θα παντρευτής την μαρκησία.

— Και τί να την κάνω αυτήν την κοκλή; άπόρησε ο Μάριος. Να μου γιρίξες ένα αλλογό δεν θα έλεγα όχι.

Η γυναίκα του Μπαρκελόν, έκανε νόημα στον άνδρα της να άποχωρήσει. Δεν έπρεπε να τον άγριεύουν. Ο Μάριος είχε κληρονομήσει τον χαρακτήρα του πατέρα του. Ήταν πολύ πεισματάρης.

Τόν άφησαν λοιπόν ήσυχο γιά λίγες μέρες. Σ' αυτό το διάστημα ο Μάριος έτρεχε στα χωράφια και γιρίζε άργα στο σπίτι άποφεύγοντας να συναντήσει τους γονείς του.

Ένα πρωί ξαφνικά ο Μπαρκελόν, έκάλεσε τον γιο του και του έπτε:

— Σήμερα είναι τ' γενέθλιό της μαρκησίας. Είναι πολύ άποχρεωμένος σ' αυτούς τους ανθρώπους. Πρέπει να τους κάνω ένα δώρο. Έλα, μαζί μου.

Και δίχως να ειπή τίποτε άλλο, πήγε στους σταύλους, διέλεξε το καλύτερο αλλογό, τον «Αχμέτ», του έβαλε μιά όμορφη σέλλα κ' έπτε στον Μάριο:

— Θα τ' άδω στην θίλλα του Μπαρική... Θα τ' άποσφέρω από μέρας μου. Κι' έχε τον νού σου! Πρέπει να είναι ευγενικός...

Ο Μάριος κιτρίνισε.

— Γιατί τους δίνεις τ' αλλογό, στέναξε αυτός θά τ' άφάνουν!... Η κόρη τους θα τ' άστανίξη με το μαστίγιο και θα τ' άσσουμε άδίκως...

— Να κάνης αυτό που σου λέω, του δήλωσε ο Μπαρκελόν. Και γρήγορα μάλιστα.

Ο Μάριος έκανε τρεις ώρες να πάει στους Μπαρική. Έφερε δόλτες με τ' αλλογό στο δάσος, τ' άφάνε και δεν του έκανε καρδιά να τ' άποχωρήσει. Τέλος άργά το μεσημέρι, τ' άπτε στον πόνο.

Οι Μπαρική τόν δέχθηκαν θερμά. Η Τζούλια φάνηκε παραπολύ καλή μαζί του. Τόν κράτησαν στο φαί. Μά ο Μάριος δεν είχε όρεξη γιά τίποτε. Μόνο τ' άφάνε, δήλωσε στη Τζούλια:

— Θα μου επιτρέψης να έρχωμαι, όπου-κάπου να θ' έπω τον «Αχμέτ»... Πρέπει, είναι πολύ καλομαθημένος και τ' άφάνε...

— Έννοια σου και δεν πρόκειται να τ' άφάνω!

— Έννοια σου και δεν πρόκειται να τ' άφάνω! (Συνέχεια στην σελ. 46)

Η νεαρή μαρκησία ήταν όμορφη σαν άνοιξη.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΛΕΚΤΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Τα μενταλίζε-ρα οπτικά της μόδας στο Παρίσι, μαζί με όλα τους τ' άλλα μοντέλα παρουσιάζουν στις θηνοπαρ ν ε ς συλλογές τους, και στην πρώτη γραμμή μάλιστα, μοντέλα από τρικό, πλεγμένα με το χέρι και κατάλληλα γιά όλες τις ώρες της ημέρας. Ποτέ άλλοτε δεν είχε το τρικό τόση διάδοσις και τόση έπιτυχία, όπως σήμερα. Μιά κυρία επιτήδεια και γλήγορη στο πλέξιμο, μπορεί χωρίς μεγάλα έξοδα να είναι ντυμένη στην έπτελεια από το πρωί ως το ύραδυ, χωρίς στην ικανότητα των χεριών της.

Γιά το πρωί και γιά το σπόρ συνηθίζονται τ' αλλογόματα που άποτελούνται από φούστα και καζάκα ή φούστα και ζακέτα. Τα μονοκόμματα φορέματα δεν συνηθίζονται πιά καθόλου. Η φούστες, στα φορέματα αυτά, είναι κοντές και ή έτελως σκέτες, είτε κουμπωτές από πάνω ως κάτω, είτε χωρισμένες σε φύλλα. Το έπάνω είναι ζιλέ έφαρμωστό, κουμπωτό έμπρός με στρογγυλό μικρό ντεκολτέ από τ' όποιον θανίει ένα μαντήλι δεμένο σε κόμπο μεταξωτό ή μάλλινο. Ός μόνη γαρνιτούρα μπαίνει μιά ζώνη από μπόξ-κάλφ και όμοια δερματινα κουμπιά.

Άπεινάσις γιά το άπόγευμα συνηθίζονται πολύ τ' αλλογόματα φορέματα. Η γραμμή τους γενικά είναι έντελως ίσια και άπλη, παρ' όλη την ποικιλία των σχεδίων του πλέξιματος. Η φούστες είναι σκέτες, τ' αλλογό συχνά παρουσιάζουν σχέδια πλαστρόν ή ζιλέ πλεγμένα σε διάφορα πλέξιμο. Πολύ συχνά τ' αλλογό γαρνίζονται με θολάν πλεγμένα με το θελονάκι ή με φυτίλια από πικέ ή ταφά. Άν τ' αλλογό είναι πιό έπισημο, το τρικό γαρνίρεται με θελονάκι, με λαμέ ή με σουέντ. Π. χ. ένα φόρεμα άπόγευμα έχει το κορσάκι δολόκληρο γαρνιρισμένο από ίσιες λουρίδες θελονάκι που σχηματίζουν πλατιές ρίγες. Άλλα πάλι κορσάκι γαρνίζονται που και που με παγιέτες σκορπι-σμένες έδώ κι' έκεί σ' όλο το κορσάκι.

Έκεί όμως που έπεβλήθη το τρικό θριαμβευτικά είναι στα θραυνά φορέματα. Δεν ύπάρχει όμορφότερο φόρεμα από τις μακρές τουαλέτες τις πλεγμένες δολόκληρες με το θελονάκι από μετάξι άνακατεμένο με χρυσή ή άσημινία κλωστή που θυμίζουν τις μεσαιωνικές πανοπλίες και τ' αλλογό χρυσά φορέματα από τις θραυνοπύλες των παραμυθιών.

Το ύλικό που χρησιμοποιείται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι το μετάξι, τ' αλλογό και το μαλλί γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Η μόδα των πλεκτών έπτεκνείται και στα κάπτελα. Το άραιότερο αυτό μπερέκι άποτελείται από τέσσερα τρίγωνα κομμάτια, πλεγμένα με το χέρι και ένωμένα στη μύτη. Γίνεται από μαλλί ή κορδόνετο μεταξωτό.

στα φορέματα της ημέρας το κόκκινο με το μαύρο και το μαρρόν με το ρουίγ. Ένα χρώμα που άρχισε να μπαίνει στη μόδα είναι και το γκρι, ζωηρέ-μένο πάντοτε μ' ένα χρωματιστό φουλάρι στ' όν

λαιμό.

Όσο γιά τις θελονίες, κι' αυτές έχουν περιορισθή σε άρισμένα κλασσικά σχέδια. Γιά τ' αλλογόματα συνηθίζεται ή σκέτη θελονία της κάλτσας γιά τις φούστες και ή πλατιές ή στενές ή λοξές ρίγες γιά τις ζακέτες και τ' αλλογό. Τ' άπογευματινά φορέματα έχουν συνήθως το έμπρός μέρος του κορσάκι πλεγμένο σε διάφορο πλέξιμο που σχηματίζει τρίγωνα, τετράγωνα, παστιλλίες κτλ.

Η θελονία φανταζή συνηθίζεται μόνον γιά τις μπλουζές, ή όποιες συνηθέστατα πλέκονται και με το θελονάκι.

Όσο γιά τ' αλλογόματα φορέματα, αυτά ή πλέκονται με τις θελονίες σε έντελως άπλο σχέδιο, ή άποτελούνται από πολυάριθμα μοτίφ νταντέλλας πλεγμένα με το θελονάκι.

Κυρίες μου, όλες θα έβρετε λίγο ή πολύ πλέξιμο. Όπλισθήτε με τις θελονίες σας κόμπο μεταξωτό ή μάλλινο. Ός μόνη γαρνιτούρα μπαίνει μιά ζώνη από μπόξ-κάλφ και όμοια δερματινα κουμπιά.

Άπεινάσις γιά το άπόγευμα συνηθίζονται πολύ τ' αλλογόματα φορέματα. Η γραμμή τους γενικά είναι έντελως ίσια και άπλη, παρ' όλη την ποικιλία των σχεδίων του πλέξιματος. Η φούστες είναι σκέτες, τ' αλλογό συχνά παρουσιάζουν σχέδια πλαστρόν ή ζιλέ πλεγμένα σε διάφορα πλέξιμο. Πολύ συχνά τ' αλλογό γαρνίζονται με θολάν πλεγμένα με το θελονάκι ή με φυτίλια από πικέ ή ταφά. Άν τ' αλλογό είναι πιό έπισημο, το τρικό γαρνίρεται με θελονάκι, με λαμέ ή με σουέντ. Π. χ. ένα φόρεμα άπόγευμα έχει το κορσάκι δολόκληρο γαρνιρισμένο από ίσιες λουρίδες θελονάκι που σχηματίζουν πλατιές ρίγες. Άλλα πάλι κορσάκι γαρνίζονται που και που με παγιέτες σκορπι-σμένες έδώ κι' έκεί σ' όλο το κορσάκι.

Έκεί όμως που έπεβλήθη το τρικό θριαμβευτικά είναι στα θραυνά φορέματα. Δεν ύπάρχει όμορφότερο φόρεμα από τις μακρές τουαλέτες τις πλεγμένες δολόκληρες με το θελονάκι από μετάξι άνακατεμένο με χρυσή ή άσημινία κλωστή που θυμίζουν τις μεσαιωνικές πανοπλίες και τ' αλλογό χρυσά φορέματα από τις θραυνοπύλες των παραμυθιών.

Το ύλικό που χρησιμοποιείται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι το μετάξι, τ' αλλογό και το μαλλί γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

Όσοδήποτε τ' αλλογό που συνηθίζονται γιά τ' αλλογόματα φορέματα είναι τ' αλλογό, τ' αλλογό και τ' αλλογό γιά όλα τ' άλλα. Το μαλλί είναι λεπτό πολύ και στριμμένο. Τα μαλλιά που έσυνηθίζοντο πέρυσι, μπουκλέ, σινέ, μελανζέ, δεν είναι πιά τόσο της μόδας, καθώς επίσης και τ' αλλογό.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΜΠΡΕΤΟΝ

ΕΤΣΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ!...

ΣΤΙΣ θυρίδες του ταχυδρομείου ο κόσμος αποτε-
λούσε μιά ατέλειωτη ούρα. Διαρκώς ανανεώνονταν
και διαρκώς έπνιγε τας ύπαλλήλους με τις πα-
ραγγελίες του.

— Ένα γραμματόσημο για το εξωτερικό, παρακαλώ...
— Ένα αεροπορικό.

— Δέκα τών τριών φράγκων, δεσποινίς...

Η πωλήτριες κάναν σάν αυτόματα τη δουλειά τους. Ξε-
νες κι' αδιάφορες προς τις θλίψεις, τις στενοχώριες, τους
ένθουσιασμούς και τὰ θάσσανα τών αλληλογράφων.

Και να πού ξαφνικά στην ίδια θυρίδα πλησίασαν δυο γυ-
ναίκες.

— Ένα επιστολικό δελτάριο, σάς παρακαλώ, είπε η μία
με ύφος θυμωμένο.

— Ένα επιστολικό δελτάριο, σάς παρακαλώ, φώναξε η
άλλη γεμάτη ένθουσιασμό.

Η πρώτη, μιά ξανθή κι' όμορφη γυναίκα τριάντα χρό-
νων πήρε νευρικά το δελτάριο και με ύφος αποφασιστικό
διευθύνθηκε στ' αναλόγια του ταχυδρομείου για να το
συμπληρώση.

Φαινόταν ότι είχε πάρει πειρά μιά μεγάλη απόφαση.

Η άλλη αποσύρθηκε στο άπεναντι από την ξανθή γρα-
φείο, στάθηκε για πολλή ώρα άφωτισμένη στις ευτυχισμένες
σκέψεις της και μ' ένα χαμόγελο στο φωτεινό πρόσωπό
της πήρε την πένα για να γράψη τους πόθους της καρ-
διάς της.

Η ξανθή γυναίκα έριξε ένα θλέμμα ζήλειας σ' αυτήν
την μικροκαμωμένη κι' όμορφη μελαχροινή.

Αυτή δίχως άμφιβολία ήταν τυχερή.

Είχε θρή τον άνδρα που της ταίριαζε και θά τον αγα-
πούσε μ' όλη την δύναμη της καρδιάς της.

Μά και η ξανθή κυρία θ' ακολουθούσε επί τέλους την
φωνή του έρωτός της. "Αλλως τε γι' αυτόν τον λόγο θρι-
σκόταν εκεί πέρα. "Ηθελε να δώσει ένα καλό μάθημα. "Ε-
πειτα θά έφευγε. Θά έφευγε μακριά, όπου την τραβούσαν
ή επιθυμίες της ψυχής της. Και με άποφασιστικό ύφος άρ-
χισε να γράφη πάνω στο δελτάριο.

«Κύριον

«Ρομπέρ Ντυβάλ

«Οδός Ντωμπινύ 75

«Ε ν τ α υ θ α...

Την ίδια στιγμή κ' η όμορφη μελαχροινή, πνιγμένη από
τη χαρά της και με συγκίνησι έγραφε στο δελτάριο:

«Κύριον

«Ρομπέρ Ντυβάλ

«Οδός Ντωμπινύ 75.

«Ε ν τ α υ θ α...

"Επειτα συγχρόνως γύρισαν κ' η δυο από την άλλη
μεριά την κάρτα: «Α γ α π η τ έ μου Ρομπέρ»
έγραψε η ξανθή. «Α γ α π η μ έ ν ε μου Μπόμπ»
άρχισε δίχως να διαδέχεται να τελειώση η μελαχροινή. Κ' η
πέννες γρατζούνιζαν το χαρτί, σταμάταγαν, συνέχιζαν και

διετύπωναν τις σκέψεις και τὰ αισθήματα τών δυο αυτών
γυναικών. Η ξανθή γυναίκα τελείωσε πρώτη. "Επειτα με
μιά κακία στο θλέμμα της διάβασε ό,τι είχε γράψει:

«Αγαπητέ μου Ρομπέρ,

«Αυτό το γράμμα είναι το τελευταίο που θά λάθης από μέρους μου.
«Όταν θά το διαβάσης, έχω θά έχω εγκαταλείψει το σπίτι, την οικο-
γεια μου, τους φίλους μας και θά θρίσκουμε πολύ μακριά.

«Από δώ και δυο χρόνια που είμαστε παντρεμένοι, η ζωή μου δεν
είναι παρά ένα συνεχές μαρτύριο απογοητεύσεων και θλιερών έπει-
σίων. Έσο φταίς γι' αυτό. Από τρυφερή και άφωτισμένη φίλη σου που
ήμουν, με την συμπεριφορά σου με μετέβαλες σε μιά δυστυχισμένη ού-
ζυγο. Η παρουσία μου καταλαβαίνω πειά ότι σ' έκνευρίζει. 'Αλλά κι
έγω είχα σκεφθή χίλιες φορές τον θάνατο για να γλυτώσω από τὰ
μαρτύριά σου. Και θά πραγματοποιούσα αυτή την σκέψη μου, αν ο θείος
δεν με λυπόταν... Τώρα είμαι ελεύθερη ν' ακολουθήσω την τύχη
που μου προσφέρεται. Σ' εγκαταλείπω δίχως θλίψη, δίχως δικαιολογίες,
δίχως λόγια περιττά. Μά θά μου επιτρέψης να σου πω ότι ήσουν πάντα
φοβερά έγωιστής, ένας άνθρωπος που δεν είχε ούτε τὰ χαρίσματα του
συνζύγου, ούτε το θέλητρο ενός τρυφερού φίλου. Δεν σου κρύβα μί-
ση, ότι σήμερα, για πρώτη φορά στη ζωή μου είμαι πολύ ευτυχί-
στη. "Ετσι σ' εγκαταλείπω δίχως τύψεις. Φεύγω μακριά σου ακολουθού-
τας τον έρωτα και την ευτυχία μου. 'Αντίο για πάντα.

ΕΣΤΕΛ ΝΤΥΒΑΛ

Με την ίδια συγκίνησι κ' η μελαχροινή διάβαζε τώρα το
γράμμα της:

«Αγάπη μου Μπόμπ,

«Αυτό το γράμμα μου είναι το τελευταίο που λαμβάνεις. Όταν θά
το διαβάσης θά έχω εγκαταλείψει το σπίτι μου, την οικογένειά μου, τὰ
πάντα...

«Από δώ και δυο χρόνια που σε γνώρισα ποτέ δεν ένοιωσα τόση με-
γάλη ευτυχία όση αυτήν την στιγμή που σου αναγγέλλω μιά εύθυμη
ειδησι. Θά γίνω για πάντα δική σου. Τίποτε πειά δεν μ' έμποδίζει να
σ' αγαπώ. Θέλω να σε κάνω να δοκιμάσης όλην την τρυφερότητα της
καρδιάς μου. Νά σε κάνω να ξεχάσης όλες τις θλίψεις που είχε σου-
πίσει στην ψυχή σου αυτή η ψυχρή αναίσθητη γυναίκα σου. Θέλω να
γίνω η γλυκειά σου φίλη. Με τον άνδρα μου, δεν στο κρύβω, ότι εί-
κα και δυο μήνες είχα διαρκώς φοβερές σκηνές ζηλοτυπίας. Με βασάνι-
σαν δήμιος. 'Υποπευόταν ακόμη και την σκιά του. Μά δεν μ' άγαστο-
σε. Μου φέρνονταν μ' αυτόν τον τρόπο από κακία, από σκληρότητα, γι-
ατί δεν ήθελε να με θλέπη χαρούμενη κι' ευτυχισμένη. 'Υποπευόταν ότι
είχα φίλο. Μά καταλάβαινε ότι αυτός μου είχε δώσει το δικαίωμα να
ζητήσω άλλωθ την ευτυχία μου. "Όλες η φίλες μου είχαν περάσει από
(Συνέχεια στη σελίδα 58)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΠΡΕΜΟΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ο Μπόμπ, μόλις είχε φθάσει σ' αυτήν την πόλι, όπου τητα, είχε ξεδέψει γρήγορα την πατοική του περιουσία.

Δεν ήξερε κανένα.

Κι' όταν ο άνθρω-
πος εκείνος του έ-
πρόσφερε δουλειά,
είχε να φάη εικοσι-
τέσσερες όλόκλη-
ρες ώρες. Γι' αυτό
δεχθηκε άμέσως τις
προτάσεις του.

Ήταν κιόλας
τρεις μήνες, που έ-
δούλευε κοντά σ'
αυτόν τον άνθρωπο,
άγκασαριμέ ν ο (

για πορτιέρης σ' έ

να μεγάλο ξενοδο-
χείο με έξη πατά-
ματα. Τον έβαζαν
να δουλεύη σκλη-
ρά, όπως τούσους

κ α ι τούσους νέ-
γρους. Ο Στέθ Ρί-
κετ, ο άφεντικός
του, που ήταν το
ίδιο πλεονέκτης ο
σο και φωριάρης
δεν περιωρίζοτανε

να τον μεταχειρίζε-
ται για πορτιέρη
μονάχα. Τον υπο-
χρέωνε επίσης να
κάνη όλες τις δου-
λειές του σπιτιού

του, και δεν δίστα-
ζε ακόμα να τον
στέλνει και στην ά-
βελή του, στην άλ-
λη άκρη της πόλε-
ως, όταν εκείνη εί-
χε ανάγκη από έ-
ναν άνθρωπο για
καμιά θαιρειά δου-
λειά.

Το είχε πη, όταν
τον πήρε στη δου-
λειά του, πως θά
του έδινε και τρο-
φή.

Από το πρώτο
θρόνυ κιόλας, ο
Μπόμπ κατάλαβε
την αξία αυτής της
υποσχέσεως, όταν
βρέθηκε μπροστά

σ' ένα πιάτο με ζε-
στό νερό, όπου έ-
πλεαν μερικά μα-
καρόνια, ανακατε-
μένα με καρόττα
και ξεροκόμματα.

Κι' όμως ο Μπόμπ
ήταν από καλή οί-
κονεία νέγρων
και είχε περάσει
την παιδική του ή-
λικία σ' ένα πλού-
σιο σπίτι. 'Αλλά ο

πατέρας του είχε
πεθάνει νέος και η
μητέρα του, από ά-
πορία και άδεξιό-

Νύχτες στους δρόμους άγρυ-
πνά (πνά)
Με μιά κιθάρα στην άγκάλη
Και μέσ' της Πλάκας τὰ στε-
νά (πν)
Ένώ η καρδιά σου πνί-
γης τραγουδάει πάλι και πάλι
— Κατίνι, έδωσα στον άν-
δρά (πν)
Κι' άκου του Βάγγου τον σε-
λά (πν)
Για τον καυμό σου φράγλασα
Μαράζωσα κι' άρρωσίστα.
Λιπήσου με και κάνε μου
ρέ Κάτια τό γαππώ.
Έβγα από παρεούσι.
"Αλλοιώς, με την 'Ανάστασι,
δεν είμαι πειά κατάρτασι,
θά κάνω χαράκιρι Ι.

Ο Μπόμπ, που
δεν είχε προφθάσει
να συμπληρώση τις
σπουδές του, αναγ-
κάστηκε τότε να κά-
νη πολλά επαγγέλ-
ματα, χωρίς να πε-
τύχη σε κανένα.

Τέλος, με την ύ-
ποστήριξι τών φι-
λων του, είχε άνοι-
ξει ένα μικρό μα-
γαζί, με δανεικά
κρήματα. 'Αλλά τὰ
κέρδη δεν έφταναν
ούτε για να πληρώ-
η τους τόκους του
χρέους του και οι

δανεισταί του του
πούλησαν σε πλει-
στηριασμό τὸ μα-
γαζί. Είχε μείνει
μάλιστα χρεώστης
ένος άρκετά σοθα-
ρού ποσού. Τότε,
για να γλυτώση ά-
πό την καταδίωξι
τών άμειλίκτων δα-
νειστών του, εγκα-
τέλειψε τὸ ώραίο
χωριό, όπου είχε
γεννηθή και ύστερα
από ένα μεγάλο τα-
ξίδι, που τὸ είχε
κάνει σχεδόν όλο
με τὰ πόδια, έκτός
από ελάχιστες φο-
ρές που διάφοροι
εὐπλαγχνικοί σω-
φέρ τον άφήναν

ν' ανεβαίνει στ' αὐ-
τοκίνητά τους, είχε
έρθει σ' αυτήν τη
μεγάλη πολιτεία.
Μά κι' έδώ ακόμα,
η κακή του τύχη,
που τον βασάνιζε
από την παιδική
του ηλικία, δεν τον
είχε εγκαταλείψει.

Ήταν νέος, δει-
λός, με μαλακό
χαρακτήρα και δεν
είχε τὸ άνάγκαιο
θάρρος για να χτυ-
πήση τις πόρτες,
για να διηγηθῇ τον
πόνο του στον πρώ-
το τυχόντα. Τὸ ά-
ρεσε λοιπόν, καλ-
λίτερα να υπομένη
την τύχη του, να
υποφέρει την έκμε-
τάλεις του άχάρι-
στου κι' άπληστου
άφεντικού του, πα-
ρά να ξαναθεσθῇ
πάλι στους δρό-
μους. "Ελπιζε πάν-
τα πως η τύχη του
μπορούσε να γύρι-
ζε μιά μέρα και
πως τὸ άφεντικό

του θα έκτιμοις επί τέλους τη θαρρεία δουλειά που του έκανε.

Αλλά ο Στέβ Ρίκετ ήταν ένας άνθρωπος απλός και πλεονέκτης. Πρό πάντων, όταν πλησίαζε το τέλος του μηνός γινόταν ανυπόφορος, τρελλανόταν με τη σκέψη πως έπρεπε να λύση το κομμάτι του και να πληρώση τον υπάλληλό του. Τότε η κακία του έφθανε στο έπακρο.

Η παραμικρή κηλίδα που θάβρισκε στη σκάλα, του χρησίμευε ως πρόφασι για να θρίση πατόκορφα τον δυστυχισμένο Μπόμπ, που θρόιος μπροστά του κόκκινος από ντροπή και πίκρα, δεν τολμούσε να ψιθυρίση μία λέξη συγγνώμης, — μία δικαιολογία.

Ωστόσο ο Μπόμπ, ευαίσθητος στις κατηγορίες, όπως όλοι οι άνθρωποι της ράτσας του, πληγωνόταν βαθειά από την τόση αδικία. Χρειάζονταν αλήθεια, ιώθειος υπομονή, για να υποφέρει την σκληρή και άδικη συμπεριφορά αυτού του θανατού ανθρώπου.

Τα παπούτσια του είχαν λυώσει, το σακάκι του είχε τρυπήσει. Και τρεις μήνες τώρα, που έδούλευε σ' αυτήν την κόλαση, σαν σκλάβος, είχε πάρει για μοναδική αμοιβή τ' αποφάγια που του πέταγαν δυο φορές την ημέρα, και το δικαίωμα να ξαπλώνη τα θράδρια σε μία γωνιά της καρθουνοποθήκης.

Εκείνη την ημέρα, είχε αποφασίσει επί τέλους να τελειώσει μ' αυτό το ζήτημα: Θάπαιρνε το θάρρος να ζητήσει χρήματα από τον αφεντικό του.

Μόλις μπήκε στο γραφείο του ο Ρίκετ, με σουφρωμένα τα φρύδια, τον ρώτησε με μία φωνή σφριχτή σαν της οχιάς:

— Έ, λοιπόν! Τι τρέχει πάλι;

Συνεσταλμένα, διατάζοντας, με φωνή θραυτή απ' την αγωνία, ο Μπόμπ του εξήγησε πως είχε μεγάλη ανάγκη από λίγα χρήματα, για να αγοράση παπούτσια και κανένα ρουχικό.

Χωρίς να τον αφήση να τελειώσει, μόλις κατάλαβε πως ο πορτιέρης είχε την αναίδια να του ζητήσει χρήματα, ο Ρίκετ, θηριώδης αρχισε να φωνάζει:

— Τι; Τι είπες; Ελέει! χρήματα; Δεν ντράπηκες ναρθής να μου ζητήσεις χρήματα αυτήν την ώρα, ενώ χτες ακόμα έφυγε ο ένοικιστής σου 5, έξ αίτιας σου; Και καθώς δεν είναι εύκολο αυτή την εποχή να βρεθί εύκολα αντικαταστάτης σου, με ζημιώνεις διακόσιες τριακόσιες λίρες! Κα' αλαθάινεις, ζω, μ' έκανες να χάσω τριακόσιες λίρες! Και τι θάλεγε αν πήγαινα στα δικαστήρια να σε υποχρεώσω να μου πληρώσης αυτές τις τριακόσιες λίρες, έ; τι θάλεγε;!

Ο δυστυχισμένος πορτιέρης, μπρός στην θιασώλη των των κατηγοριών, είχε χάσει τα μυαλά του και δίχως καν να ρωτήση τί έφταιγε αυτός για την αναχώρησή του ένοικιστού του 5, χαμήλωσε το κεφάλι του, ανίκανος να διαμαρτυρηθί γι' αυτές τις άδικες κατηγορίες.

Αλλά ο Ρίκετ δεν ήταν ακόμα ευχαριστημένος από τη νίκη του, και τον φώναζε καθώς έφευγε.

— Μπόμπ!

Και ενώ ο δυστυχισμένος πορτιέρης στεκόταν μπροστά του με χαμηλωμένα αυτιά, σαν μία γάτα που αναποδογύρισε ένα φλυτζάνι με γάλα, του φώναζε:

— Φέρε μου ένα ποτήρι νερό! Και γρήγορα!

Ο Μπόμπ, συγκρατώντας με μεγάλο κόπο την επιθυμία του να πνίξη τον ψωριάη αυτόν ανθρώπινο, πήγε να βρή ένα ποτήρι και αφού το γέμισε νερό, έφτυσε μέσα μ' αηδία.

Και ένα λεπτό αργότερα, όταν το αφεντικό του ήπιε το νερό μονορούφι, αφήνοντας ένα στεναγμό ανακουφίσεως, ο Μπόμπ τον άφησε με το συνασθημα πως είχε επί τέλους πάρει την εκδίκησή του...

Είχε έκδικηθί για όλα, για όλα!...

ZAK PREMON

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η γράφφα του Μποννά. — Απ' τις ιδιοτροπίες του Ντ' Ανούντιο. — Το αυτόγραφο του Κίπλιγκ. — Το ξεκαθιστό παθίμα του Σαρλώ. — Τα άμμητα του Σχόλ. κλπ. κλπ.

Ο Λέων Μποννά, που υπήρξε ο επίσημος ζωγράφος της Τρίτης Δημοκρατίας, ήταν συγχρόνως και διάσημος συλλέκτης έργων τέχνης. Μία μέρα, περιπλανιότανε στους δρόμους της Μονμάρτρης, ψάχνοντας να βρή διάφορα κομψοτεχνήματα, όταν ξαφνικά είδε στη σκοτισμένη είσοδο ενός παλαιοπωλείου, ένα αγαλματάκι, που του φάνηκε φλωρεντίνο και καλής τέχνης.

Τότε μπήκε μέσα στο παλαιοπωλείο και ρώτησε την τιμή:

— Αγαπητέ μου μάιτρ, του αποκρίθηκεν ο παλαιοπωλής, με σεβασμό ανακατεμένον με θαυμασμό, για όλον τον κόσμο πουλιέται τετρακόσια φράγκα. Για σάς μόνο τριακόσια είκοσιπέντε!

Κατευχαρισμένος για την τόση δημοτικότητά του ο αγαθός ζωγράφος Μποννά, πλήρως χωρίς να παζαρεύει και έδωσε την διεύθυνσή του, για να του στείλουν το αγαλματάκι σπίτι.

Αλλά, μόλις είχε φτάσει στην πόρτα, ο παλαιοπωλής έτρεξε ξοπίσω του, τον τράβηξε από το μανίκι και του είπε:

— Σας ζητώ συγγνώμη, αγαπητέ μου μάιτρ, αλλά ξεχάσατε να μου πείτε τ' όνομά σας!

Κόκκαλο ο Μποννά.

Διηγούνται για τον διάσημο Ιταλό ποιητή Γκαμπριέλε Ντ' Ανούντιο, που πέθανε, καθώς είναι γνωστό, φέτος, πως όταν έκανε την πρώτη του επίσκεψη στη μεγάλη Γαλλίδα καλλιτέχνη Σάρρα Μπερνάρ, σασμάτισε μερικά θήματα μακριά της και είπε, σαν έμπνευσμένος:

— Ωραία! Μεγαλοπρεπής! Ντ' Ανούντιο! Κ' ύστερα πρόσθεσε:

— Καλημέρα σας, κυρία!

Μία φανταχτή Άγγλιδα συλλέκτρια, θαυμαστρά του Ρίτσαρντ Κίπλιγκ, επιθυμώντας να έχη ένα αυτόγραφο του διασημού συγγραφέως του «Βιβλίου της Ζουγκκλας», του έστειλε έξη σελλίνια, παρακαλώντας τον να θελήση να της γράψη μία λέξη, «Μ ο ν α χ α μ ι α λ έ ξ ι», όπως συμπεριέφερε.

Και την άλλη μέρα, ο Κίπλιγκ της έστειλε ένα δελτάριο, όπου είχε γράψει τη λέξη: «Ευχαριστώ».

Η ιστορία αυτή δεν είναι καθόλου φανταστική. Μας θυμίζει κατ' ευθείαν από την Άμερική, όπου κυκλοφορεί ευρύτατα.

Μία μέρα, στο Χόλλυγουντ, σ' έναν χορό μεταμφιεσμένων, οργανώσανε έναν διαγωνισμό απομιμητών του Σαρλώ.

Λοιπόν, ο Τσάρλυ Τσάπλιν — ο αληθινός, ο άσχυρος, ο μοναδικός — απέφασε να πάρη μέρος ινγκόνιτο σ' αυτόν τον διαγωνισμό.

Κι' αλλοίμονο! Κανένας δεν τον αναγνώρισε και μόλις κατώρθωσε νάρθη ένατος σ' αυτόν τον διαγωνισμό...

Ο διάσημος σατυρικός συγγραφέας Αύρηλιανός Σχόλ, έλεγε για έναν τραπέζιτη άσωτο και γλεντζέ, που καθόταν στα γεράματά του έντελως φαλακρός, από τις άσυνειδήσεις.

Γι' αυτόν τον άνθρωπο μπορούμε να πούμε κυριολεκτικώς πως η γυναίκες του στοίχισαν τα μαλλιά της κεφαλής του.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΒΡΙΣΚΟΜΟΥΝ στο Τέξας και έτοιμάζονται για ένα ταξίδι στην Δυτική Ασία, όταν έλαβα ένα τηλεγράφημα από τον Άλ Τζόουνς, τον διευθυντή ενός από τα μεγαλύτερα Ιπποδρόμια της Άμερικής, που με παρακαλούσε να πάω να τον συναντήσω. Πήγα και τον ήρα, άπασχολημένον, όπως πάντα, με τους τροφίμους του και εκεί μου είπε ότι έχει απόλυτη ανάγκη από έναν άραγγοτάγκο.

Ο Τζό Μάρτιν, ο περίφημος άραγγοτάγκος, που του είχα προμηθεύσει πρό όλιγων ετών είχε παραμεγαλώσει. Είχε φθάσει στην ανδρική ηλικία, που είναι πάντοτε επικίνδυνη για τους πιθήκους της ράτσας του και είχε επιτεθί δυο-τρεις φορές έναντιον των φυλάκων του. Δεν έκανε λοιπόν πεία για Ιπποδρόμιο και είχε αποφασίσει να τον παραχωρήση σ' ένα ζωολογικό κήπο. Χρειάζονταν όμως έναν αντικαταστάτη του Τζό. Έπρεπε να είναι νέος ακόμη, μόλις δηλαδή να έχη φτάσει στην εφηβική ηλικία, ψηλός και καλοκαμωμένος, αλλά ήμερος αρκετά ή τούλ' ιστον τέτοιος, ώστε να μπορή να εξημερωθί. «Έχω άπλυτη πεποίθησι ότι θα μου φέρης τον πιθήκο που χρειάζομαι», συμπέρανε ο Άλ Τζόουνς κι' αυτό ήταν για μένα σωστή διαταγή. Όταν έφτασα στην Ασία αμέσως άρχισα να ψάχνω για τον άραγγοτάγκο του Τζόουνς. Όταν εύρισκα όμως ένα, να είναι στο μέγεθος που ήθελα ήταν πολύ ηλικιωμένος ή ή ύγεια του ήταν έπισημολής. Όταν ανακάλυπτα κανένα άλλον πιο νέον, το μέγεθος του δεν με ικανοποιούσε. Επί τέλους ένας Κινέζος από τη Σιγκαπούρη, μου προμήθευσε έναν άραγγοτάγκο, που εξεπλήρωνε όλους τους όρους, εκτός από τον τελευταίο. Ήταν μ' άλλα λόγια τόσο ήμερος όσο μία τίγρις που έχει συλληθί στην πυγίδα. Ωστόσο επειδή ήταν πραγματικώς πολύ ωραίο ζώον, αποφάσισα να τον πάρω και να τον πάω στην Άμερική κι' αν στο διάστημα του ταξιδιού δεν έδειχνε καμιά διάθεσι να ήμερεύη να τον πουλήσω σε κανένα ζωολογικό κήπο.

Τα ζώα που μετέφερα κατά το ταξίδι μου εκείνη στην Άμερική ήταν τόσο πολλά, ώστε αποτελούσαν έναν σωστό πλάτο ζωολογικό κήπο. Είχα μαζί μου τόν Ίνδο υπηρέτη μου Λάλ, μ' αχρηστούμεν κι' άλλον ένα βοηθό και ζήτησα από τον ναυκλήρο να μου υποδείξη κανέναν από το πλήρωμα. Επειδή τον ήθελα χειροδύναμον, ο ναυκλήρος μου άύστησε τόν Τσίπς, τόν μαραγκό του πλοίου που είχε περισσότερο διαθέσιμο καιρό από όλους τους άλλους και θά ήταν κατά τα λεγόμενα του ναυκλήρου, ο άνθρωπος που χρειαζόμουν.

Ο Τσίπς αυτός, καθώς έμαθα αργότερα, ήταν ο λεονταρής του πλοίου και φαντάζομαι ότι ο ναυκλήρος του τον άύστησε με την έλπίδα ότι θά ήταν τόσο άπασχολημένος με τη δουλειά που θά του έδινα εγώ, ώστε δεν θά είχε καιρό να γυρεύη καυγάδες ή τους συνδελφούς του. Ή ειδικότης του ήταν να προκαλή φιλονεικίες με τους λιγότερο σπύσσους και χειροδύναμους άνδρες του πληρώματος, να τους κάνει μαύρους από το έβλο κ' ύστερα να καμαρώνη για το κατόρθωμά του.

Μόλις παρουσιάστηκε μπροστά μου ο Τσίπς το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να μου προτείνη να πιάσω το νηριό του. Είπε πραγματικώς κάτι υψώνε ασταλένιο: «Την ώρα που συζητούσαμε για τους δρους της πληρωμής, άκουσα ένα από τους ελέφαντες μου να χτυπά την άλυσίδα του, σημειον ότι πεινούσε. Φώναξα τόν Λάλ και του είπα: «Δεν κάνεις επιτέλους σ' αυτόν τον ελέφαντα να ήσυ-

χάση;»

Ο Τσίπς προθυμοποιήθηκε να πιά αυτός.

— Να πάω εγώ αφεντικό να του πω δυο λόγια; με ρώτησε.

— Όχι, Τσίπς, του είπα, δεν χρειάζεται. Αυτή είναι δουλειά του Λάλ. Θά του ρίξη λίγο σανό και θά ήσυχάση.

— Εγώ λέω καλύτερα να πάω ο ίδιος να του δώσω δυο-τρία χαστούκια!

— Όχι, Τσίπς, μόνο σανό χρειάζεται, άσε τα χαστούκια για άλλη φορά.

Ο Τσίπς άιθάνθηκε μεγάλη απογοήτευσι που δεν τον άφησα να δείη τη δύναμή του, μ' αποζημιώθηκε την άλλη μέρα, που όταν τον διέταξα να μεταφέρη τα κλουδιά των τίγρεων σε ένα άλλο μέρος πιο εύηλιο και πιο προφυλαγμένο, τα φορτώθηκε μόνος του στην πλάτη του και τα μετέφερε από την μία άκρη του πλοίου στην άλλη, σαν να ήταν γατάκια μέσα στα καλάθια τους.

Λίγες ημέρες αργότερα φώναξα τόν Τσίπς και του είπα: — Σήμερα Τσίπς, έχω μια αληθινή δουλειά για σένα.

— Στις προταγές σου, αφεντικό.

— Είναι μία δουλειά που μόνο εσύ μπορείς να την καταφέρης. Χρειάζεται δύναμη και ψυχραιμία. Δεν υπάρχει άλλος στο πλοίο που να μπορέση να την εγάλη πέρα. Είχα ανακαλύψει πως όταν κολάκευε κανείς τόν Τσίπς μπορούσε να τον κάνει σκλάβο του και έθαζε εις έներγειαν αυτή την μέθοδο κάθε φορά που ήθελα από τόν χειροδύναμο μαραγκό κάτι δύσκολο. Τούτη τη φορά ήθελα να ιδώ αν θά κατάφερνα να ήμερεύω άπωσδήποτε τόν άραγγοτάγκο, προτού να φτάσουμε στον Άγιο Φραγκίσκο. Είχα αναλάβει να πάω τόν Τζόουνς ένα ζώον σχετικά ήμερο και δεν ήθελα να τόν άπογοητεύσω. Θά έπιχειρούσα λοιπόν να θάλω ένα περιλαίμιο γύρω από τόν λαιμό του και κάθε μέρα να τόν θγαζώ λίγη ώρα από το κλουβί του, για να του δημιουργήσω στο μυαλό του την ιδέα ότι δεν ήμουν εχθρός, αλλά φίλος κι' έτσι σιγά-σιγά να τον ήμερεύσω.

— Θά θνάλοιμε τόν Σρίμπο από το κλουβί του; ρώτησε ο Τσίπς σαν άκουσε το σχέδιό μου.

— Να!

Βαθυτάτη απογοήτευσι ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του. Ή είναι η δύσκολη δουλειά που μου είπες, αφεντικό;

— Του ήταν αδύνατον να πάρη τόν άραγγοτάγκο στα σοβάρα. Βέβαια δεν ήταν ψηλό ζώον — το ύψος του ήταν λιγώτερο από 1 1/2 μέτρα — αλλά είχε κάτι μπράτσα πελώρια και επί πλέον ένα στόμα με κάτι δόντια φοβερά. Ήταν δηλαδή άξιος να τ' εγάλη πέρα με τρεις και με τέσσερες ανθρώπους ακόμη.

— Τί λες αφεντικό! «Ας δοκιμάση να άγριέη λίγο ο Σρίμπο και θά τον πιάσω στην κοιλιά με το γόνατο να τον θάλω μόνος μου τη χαράκα».

Ο Λάλ που ήταν μπροστά γέλασε σαρκαστικά και αυτό έκανε τόν Τσίπς έξω φρενών.

— Γιατί, νομίζετε πως δεν μπορώ να το κάνω; Εγώ δεν κουβάλησα τίς τίγρεις με τα κλουδιά τους!

— Αυτό ήταν άλλο πράγμα. Τσίπς, και τούτο είναι άλλο. Τώρα το μόνο που ζητώ από σένα, είναι μόλις άνοίξω το κλουβί ν' άποκάη τόν άραγγοτάγκο από τόν ένα νερί. Εγώ θά τόν άποκάω από τόν άλλο. Ενώ ο Λάλ θά πιά από πίσω και θά του φορέση το περιλαίμιο. Κόταζε να κρατήσης καλά τεντωμένο το χέρι του και να μη τόν άφήσης. Εγώ δεν θά τόν άφήσω. Αν με τής και τόν

αφήσω, αφήσε τον και συ γιατί άλλοιως θα χυμήξη επάνω σου και θα σε κάνη κομμάτια. Πρόσεξε.

— Άστειεύσεαι, αφεντικό ; Έγώ που έβαλα κάτω τους δυνατότερους άντρες της Αμερικής, θ' αφήσω να με κάνη καλά μια παλιομαϊμού. Μιά μέρα...

— Άφησε τώρα τα κατορθώματά σου, Τσίπς, και έχε υπ' όψιν σου πως εδώ θα έχης να κάνης μ' ένα θηρίο. Τώρα ανοίγω το κλουβί, πρόσεξε !

Με τα λόγια αυτά άνοιξα το κλουβί και ο δραγγουτάγκος, βλέποντας τις πόρτες ανοιχτές ώρμησε προς την έλευθερα. Μά την ίδια στιγμή έγώ τόν άρπαξα από τόν ένα χέρι κι' ο Τσίπς από τόν άλλο. Έξαλλος από λύσσα ο δραγγουτάγκος προσπαθούσε να μάς φθάση με τα δόντια του και να μάς δαγκάση. Τόν κρατούσαμε όμως άρκετά γερά και δέν φοβώμαστε, μά έτσι που στριφογυρίζε το κεφάλι του ήταν αδύνατο να τού περάση ο Λάλ τόν περιλαίμιο.

Χρόνιασες καύμενε Λάλ! άκουσα τόν Τσίπς να φωνάζη με μια φωνή λαχανιασμένη που έδειχνε φανερά ότι η «παλιομαϊμού» τού προξενούσε πολύ μεγαλύτερο κόπο απ' όσο φανταζόταν.

— Βάστα καλά, Τσίπς! φώναξε.

Τόν έβλεπα που ίδρωνε και άγκομαγούσε σαν άτμομηχανή. Ο Λάλ έκανε κι' άλλη προσπάθεια, αλλά πάλι απέτυχε. Άρχισα κι' έγώ να αισθάνωμαι ότι πολύ λίγο ακόμη θα μπορούσα να κρατήσω και καταλάβαινα πως τόν ίδιο θα συνέβαινε και στον Τσίπς. Έαφνα τόν βλέπω να γίνεται άσπρος σαν πανί. Άντελήφθην άμέσως ότι θ' άφηνε τόν δραγγουτάγκο. Πραγματικάως μόλις τόν εδω να χαλαρώνη τόν σφιξιμό του άφησα κι' έγώ τόν δικό μου. Ήξερα ότι άν δέν τόν έκανα ο δραγγουτάγκος θα χυμούσε επάνω μου και θα με έσχζε με τα δόντια του.

Μόλις έμεινε έλεύθερος ο Σρίμπο άνοιξε διάπλατα τα πελώρια χέρια του για να με άρπάξη. Εύτυχως ξέρω άρκετά καλό μπόξ. Την ώρα λοιπόν που τόν άνοιγε τού έδωσα μια γερή γροθιά κάτω από τα σαγύνια και πριν προφτάση να τόν κλείση έπεσε νύκ-αυτ στο κατάστρωμα.

Οί ναύτες που παρακολουθούσαν τη σκηνή αυτή χειροκρότησαν με ένθουσιασμό, ο δέ Λάλ με όλη του την ήσυχία τώρα που ο φοβερός πύθκος ήταν άναίσθητος τού πέρασε τόν περιλαίμιο γύρω από τόν λαιμό. Την άλλη άκρη της άλυσσίδας την δέσαμε, σ' ένα πάσσαλο κοντά στον ήλιο κι' ύστερα συνεφέραμε τόν Σρίμπο, άδειάζοντας πάνω από τόν κεφάλι του ένα κουβά νερό.

Ο Τσίπς σε όλο τόν υπόλοιπο διάστημα τού ταξιδιού, προσπαθούσε να μου δικαιολογηθή για την άδυναμία του. Έγώ τόν καταλάβαινα πολύ καλά, μά εκεί όπου ξευτελίστηκε τελείως είναι στους συναδέλφους του. Κανείς δέν τόν πίστευε και κανείς δέν τόν φοβόταν πειά. Έγινε τόν κορόϊδο όλου τού πληρώματος.

Όσο για τόν Σρίμπο, αυτός ανακάλυψε ότι ήταν πολύ ευχάριστο να θγαίνη πότε-πότε στο κατάστρωμα. Όταν φτάσαμε στον Άγιο Φραγκίσκο είχε ήμερεύει τόσο ώστε τόν τραβούσα από την άλυσσίδα σαν άνιάνκι, όταν πήγα να τόν παραδώσω στον Άλ Τζόουνς. Και τώρα είναι έξω από τόν καλύτερα νούμερα τού ίπποδρομίου του.

ΦΡΑΝΚ ΜΠΟΥΚ

ΜΕ ΤΡΙΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η πόλις Τσεραποντζή των Ίνδιων είναι ή όγρότερη πόλις τού κόσμου. Η βρονή εκεί κατά μέσον όρον πέφτει τις περισσότερες ήμέρες τού χρόνου.

*Ένα ζεύγος σπουργιτιών υπό εδνοϊκούς φυσικά όρους, μπορεί ν' αφήση 270 έκατομμύρια απογόνους, μέσα σε μια δεκαετία. Αυτό θα πη γεννοβόλημα!...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Τού κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΜΕΛΙΤΖΑΝΟΥΤΥΡΟ ΜΟΥΣΑΚΑΣ

Τηγανίζονται ή μελιτζάνες όπως συνήθως είτε με λάδι, είτε με βούτυρο. Κατόπιν τις στρώνουν στο ταψί ή σε καραβάνα και σπάζουν ανάλογα αυγά και τὰ χτυπούν όπως για όμελέττα, βάζοντας και μια χούφτα άλεύρι, τόν οποίο διαλύουν πρώτα με κρύο νερό.

Μέσα στα αυγά, άλατοπιπερωμένα βάζουμε άρκετά τυρί φέτα τρίμετα ώστε να γίνη σαν σπικήτσα, την οποία στρώνουμε επάνω στις τηγανισμένες μελιτζάνες.

Κάνουμε έν τώ μεταξύ μια σάλτσα μπέσαμέλ, με γάλα άλεύρι και 2-3 αυγά, να γίνη πολύ-πολύ σφιχτή και την στρώνουμε και αυτήν επάνω σ' όλη την επιφάνεια.

Πασπαλίζουμε άρκετά τυρί τρίμετο απ' επάνω, λίγο γαλέττα, ραντίζουμε με βούτυρο και ψήνεται σε δυνατό φούρνο να πάρη χρώμα.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΟΥΤΥΡΟΠΗΤΤΑ

Ψήνονται ή μελιτζάνες όπως για σάλτσα. Αφού καθαρισθούν, τις κοπανίζουν σαν κιμά και τις βάζουν σε τσανάκι με υπόλοιπο τρίμετο τυρί, μανιτανό ή άνιθο, ψιλό, μισή χούφτα άλεύρι, άρκετά αυγά και άλατοπιπέρο.

Τα ζυμώνουν καλά και έγουν στρώσει ανάλογα φύλλα τού μπακιλά στο ταψί με βούτυρο περιλουμένα που στρώνουμε την γέμισή αυτή. Τη σκεπάζουμε με άρκετά φύλλα ροσμεμένα με βούτυρο και αφού χαράξουμε έδω κι' εκεί τὰ επάνω φύλλα ψήνεται σε φούρνο πολύ σιγανό.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΙΑ

Σχιζουν στο μάκρος τις μελιτζάνες (όχι πολύ μεγάλες) και τις τηγανίζουν με λάδι ή βούτυρο. Τις άραδιάζουν στο ταψί και με κουτάλι πιέζουν την ψίχα κάθε μελιτζάνας για να γίνουν σαν θαρκάνια και γεμίζονται με ένα ρυζι θρασμένο με πλώς και άνακατωμένο με τυρί τριμμένο άρκετά και 2-3 αυγά. Αφού γεμίσουν πασπαλίζονται απ' επάνω με τυρί και γαλέττα, ραντίζονται με βούτυρο και ψήνονται στο φούρνο μέχρις ότου άποψηθούν καλά και ή μελιτζάνες.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

Ο,ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ— ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στόν Ισθμό τού Τεγχαντεπή υπάρχει ένα άνθος, τόν ποίο, είναι τόν πρωτό άσπρο, τόν μεσημέρι κόκκινο και τή νύχτα γιλάζιο. Η άλλαγή αυτή τού χρώματός του δέν γίνεται από τόν ήλιο, αλλά εαθμιαίως. Από τις άποχρώσεις δέ που παρουσιάζει καταλαβαίνουν οι Ιθαγενείς τί ώρα είναι.

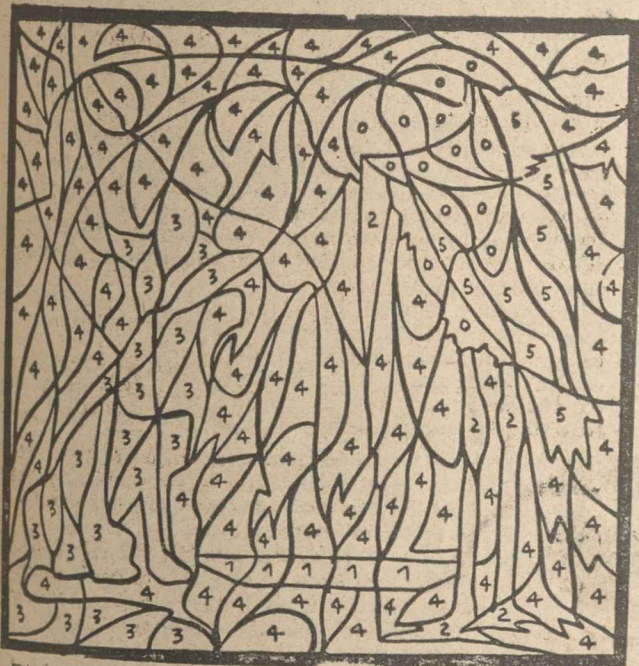
Στά μυθιστορήματα και στα δράματα τού Δ' Ένερ, υπάρχουν 18 παιδιά, που οι πατέρες των καταδικάσθηκαν σε θάνατο, 192 όρφανές γυναίκες που σκοτώσανε τούς άνδρες των, 8 πατροκτόνοι, 79 παράφρονες, 68 ήλίθιοι, 67 άδικοι καταδικασθέντες κ.λπ. Περιγράφονται επίσης στα έργα τού ίδιου συγγραφέως 46 πυρκαϊές, 162 άρπώνες παιδιών και 99 κοριτσιών, 198 μονομαχίες με σπαθί, 168 με πιστόλι και 10 με τσεκούρι!...

Συνιστώμεν εις τάς άναγνώστριάς μας τόν έργοσάτορ Έλευθέριαν Σπουδών Κοπτικής και Ραπτικής της κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, δδός Μητροπόλεως 14α Αθήναι.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ... ΒΥΩΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΎΠΟΝ

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε τόν κουτί με τις μπουγιές σας και χρωματίστε, τὰ μεταξύ των γραμμών άριθμημένα κενά ως εξής:
0 λευκό, 1 μπλε άνοιχτό, 2 πορτοκαλί, 3 μαρρόν άνοιχτό, 4 κίτρινο και 5 μαύρο.
Έτσι χωρίς κόπο και δυσκολία, θα κάμετε μια ωραία πολύχρωμη εικόνα που θά παριστάνη την άλεπού και τόν πελαργό τού μόθου.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Συνεχίζουμε και σήμερα την καινούργια πνευματική άσκησι, τούς φιλολογικούς αναγραμματισμούς που τόσο είναι της μόδας τελευταία στην Ευρώπη.
Παρακάτω δημόσιεύουμε τρεις φράσεις, ή όποιες, άμα αναγρμματοισθούν, δίνουν τὰ επώνυμα τριών μεγάλων Γάλλων ποιητών τού περασμένου και τού προπερασμένου αιώνας:

ΝΑ, ΚΡΑΣΙ !..

ΑΝΤΡΟ, ΜΙΛΑΣ ;..

ΒΡΕ ΝΙΛΑ !..

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

1) ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΟΛΥΛΑΣ (Πολύς λαός, Ιακώβ), 2) ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ΣΟΛΩΜΟΣ (Δίμος, Σόλωνος υίός), 3) ΣΤΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ (Λάμης «Πυρός»), 4) ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ (Κοτολέτες λίαν σεμνές).
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Α λ π ε ι ς, Π λ ε ι ά ς, Π ε λ ι ά ς.

Τ α ό ν ο μ α τ α.
1) Άριστομένης Προβελέγγιος ή Άλέξανδρος Παπαδιαμάντης, 2) Κωνσταντίνος Καβάφης, 3) Λάμπρος Περφόρης, 4) Ιωάννης Γρυπάρης, 5) Κωστής Παλαμάς.

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ «ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

Ο ρ ι ζ ο ν τ ι ώ ς: 1) Τέτοια μάχη είδε ο Όλυμπος, πριν επικρατήση ο Ζεύς.

2) Άναφθρική άντωνυμία. Μας ντύνει.

3) Ο Άλέξανδρος θεωρείται ο μεγαλύτερος τού κόσμου.

4) Έπιφώνημα-οίκτου. Τά παίριουν οι λησται κι' όσοι τρελλαινούνται.

5) Ο-άφθμος κατ' έπιτομήν. Σάθανα.

6) Σύνδεσμος. Ήως τού Δουμά.

7) Δένδρον. Ένας απ' τούς πρώτους άεροπόρους τών αεροπλάνων.

8) Νήσος τού Αιγαίου. Όμοιοκαταληξία. Αριθμός.

9) Έθραϊκή λέξις τών τροπαρίων. Σύνδεσμος. Χρονικόν έπίρρημα.

10) Γαλλική πόλις. Πολύ χλωμά.

11) Πέντε όμοια φωνήεντα. Βαρυστημάρα (πληθ.)

Κ α θ έ τ ω ς: 1) Ποσοτική άντωνυμία (ούδ'). Η Άρτεμις τών Ρωμαίων.

2) Ώραίο θαλασσινό σπόρ.

3) Δυό γράμματα απ' τή λέξι έρμος. Εδοίωνα, αίαια.

4) Η λέξις «άφαντος» χωρίς ένα γράμμα.

5) Ο σχετιζόμενος με άρισμένη κατεύθυνσι. Η ψυχή μετά θάνατον στους Αιγυπτίους.

6) Τό ίδιο με τόν β' τού 4 ορίζοντίας. Εύθραυστα.

7) Όρισμένα θεατρικά έργα.

8) Είναι πάντα θαλερά. Μετοχή κοινού ρήματος.

9) Διευκολύνσεις. Άρητακόν.

10) Άπαραίτητα στις άγοραπωλησίες τών εμπόρων.

11) Εδοίωνες. Οι γυναίκες θά ήθελαν να είναι πάντοτε.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ο ρ ι ζ ο ν τ ι ώ ς: 1) ΘΕΙΝΟΠΩΡΙΝΑ, 2) ΡΟΔΑ

—ΡΑΣ—ΕΚ, 3) ΑΛΑΣ—ΓΑΡ, 4) ΔΙΣ—ΝΤΑΜΑΡΙ, 5)

ΙΑ—ΝΕΟΦΥΤΟΣ, 6) ΑΙ—ΟΜΒΡΙΟΣ, 7) ΝΤΟΡΟΓΙ, 8)

ΟΣ—ΕΣΟΔΑ—ΩΘ, 9) ΛΑΟΣ—ΧΙ—ΑΔΩ, 10) ΟΧΙ—ΚΙ-

ΤΑΠΙΑ, 11) ΣΤΑΡ—ΑΝΘΩΝΙ.

Κ α θ έ τ ω ς: 1) ΦΑ ΔΙΑΒΟΛΟΣ, 2) ΘΟΛΙΑΙ—

ΣΑΧΤ, 3) ΙΔΑΣ—ΟΙΑ, 4) ΠΑΣ—ΝΟΤΕΣ, 5) ΝΕΜΟΣ,

6) ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ, 7) ΦΑ—ΑΦΡΟΔΙΤΗ, 8) ΡΣ—ΜΥΙ-

ΓΑ—ΑΔ, 9) ΓΑΤΟΙ—ΑΠΟ, 10) ΝΕΑΡΟΣ—ΩΔΙΝ, 11)

ΑΚΡΙΣ—ΑΘΩΑΙ.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμάς 5. 'Η αδιαφάνεια υπερτίμησής του παρά των 'Υποπρακτορείων απαγορεύεται.

'Η υπό των αναγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη υποδουμένη υπό δικαιώματος κρίσεως εκ δραχμών πάντα εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.

Δ. ΜΑΝΟΥΣΑΚΗΝ, (Εμπορον), 'Ενταύθα. — 'Ο κ. Π. Κ. 'Εχει ζησει την ζωήν που περιγράφει. Είναι θαλασσιόν. Συνεπώς κάτι γνωρίζει περί της ζωής των κατοίκων του πόντου. Πάντως σάς ευχαριστούμεν γιά τὸ γράμμα σας. Δείχνει ὅτι διαθάζετε μέ προσοχή τὸ «Μπουκέτο», τὸ ἀγαπάτε κι' ἐνδιαφέρεσθε γι' αὐτό.

ΛΑΕΞ. Η. ΠΡΩΤΟΥΣΑΛΤΗΝ, Νέα Παλάτια. — Μας γράφετε στὴν ἐπιστολή σας.

«'Αγαπητό μου «Μπουκέτο».

Μέ ἐξαιρετικήν εὐχαρίστησιν θὰ ἔβλεπα τὰς κρίσεις σας ἐπὶ τοῦ ἐσωκλείστου ποιήματός μου.

Βεβαίως, δὲν ἔχω ἀξιώσεις «ποιητοῦ», ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ μάθω ἀπλῶς, κατὰ πόσον τοῦτο πρέπει νὰ μέ ἐνθαρρύνῃ ἢ ὀχι, εἰς τὴν συνέχισιν τῆς προσπάθειάς μου, νὰ δημιουργήσω εἰς τὸ μέλλον κάτι.

Μέ ἀπείρους εὐχαριστίας.»

Σὰς ἀπαντᾶμε ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ: Νὰ πάψετε νὰ γράφετε ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, στίχους. Τὸ ποιήμα σας εἶναι ἕνα πρωτόλειον, χωρὶς τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Διαβάστε τοὺς καλοὺς ποιητὰς μας. Θὰ ὠφεληθῆτε πολλὰ.

Β. Δ. Φ., Κων/πολιν. — Μας γράφετε,

«'Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Τυγχάνω ἀπὸ διετίας φανατική ἀναγνώστριά σου τοῦ περιοδικοῦ σας.

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ χρόνια παρακολουθῶ τὴν στήλῃ τοῦ Κάρτ - Ποστάλ.

Πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ σὰς στείλω ἕνα πεζογράφημα αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἀλλὰ δὲν τὸ ἔστειλα διότι ἀπεθαρρυνόμην ὅταν ἔβλεπα τὴν κριτικήν σου κάματε στὰ ἀποστελλόμενα.

Πιστεύω, ὅμως, εἰς τὸ ἰδικόν μου νὰ φανῇτε ἐπιεικής, διότι εἶναι τὸ πρῶτον μου θῆμα εἰς τὴν λογοτεχνίαν καὶ ἐξ ἄλλου ἢ μόρφώσίς μου δὲν εἶναι καὶ τόσον τελεία.

Σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ μοῦ πῆτε τὴν εὐλικρινή γνώμην σας ἀν' ἐπὶ τὴν νὰ ἐξακολουθῶ νὰ γράφω ἢ ὀχι».

Σὰς συμβουλεύουμε καὶ σὰς νὰ πάψετε νὰ γράφετε. Τὸ πεζογράφημά σας δὲν εἶναι καλόν. Δὲν εἶναι οὔτε περὶ ποίημα οὔτε διήγημα. Συμβαίνει δηλαδὴ ν' ἀγνοῇτε ἐντελῶς σχεδὸν τὰ πράγματα αὐτά. Γι' αὐτὸ μιά λύσις μένει: τῆς μελέτης. Νὰ πάψετε καὶ σεῖς νὰ γράφετε καὶ ν' ἀρχίσετε νὰ διαβάσετε. Νὰ τῶρα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ πεζογραφήματός σας.

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Βαθὺ σκοτάδι σκέπαζε τὴν γῆ ἐκεῖνο τὸ μελαγχολικὸ βράδυ.

Ἦταν ἕνα βράδυ τοῦ 'Οκτωβρίου. Ἐνα δυνατό ἀεράκι θύμιζε τὸν ἐρχομὸ τοῦ χειμῶνος.

Τὸ ρολοὶ τῆς ἐκκλησίας σήμαινε τὴν ὥρα θαύλασε ἡ συχία. Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ ζοῦν μονάχα ὅσοι ἀγαποῦν.

Σὲ ἕνα εὐλινὸ παγκάκι ἐνὸς κήπου μιά νέα μόλις εἴκοσι δύο ἐτῶν θυμᾶται τὴν χαμένην τῆς ἀγάπην.

Εἶναι λεπτή, ὡς ξανθὸ τῆς κεφαλᾷ γέρνει πρὸς τὰ ὀπί

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

σω. 'Αφηρημένη σκέπτεται.

Πόσο κουτὰ φέρθηκε ἀλήθεια μπρὸς στὴν ἀγάπην ποὺ ἦταν μεγάλη σὰν τὸν κόσμον ὅλον.

Στὴν ἀγνὴ μου τὴν ἀγάπην χαμογελοῦσε μέ ὑποκρισία. Τί κρίμα!

Δὲν μέ ἐνοιωσε ποτέ.

Δὲν αἰσθάνθηκε τίποτε γιὰ μένα καὶ ὅμως ἐνὸς ἀδύνατον πέρασε καὶ ἀπὸν μαζί μου τὸν λίγο καιρὸν τοῦ ποὺ δὲν ἄφηνε τὴν εὐκαιρία καὶ δὲν ἔπαυε νὰ μοῦ μιλά γιὰ τὸ καὶ τοῦ ποὺ ἐνοιόθε δῆθεν γιὰ μένα. 'Ο παλιὸς πόνος ἐπληρώσε μέσα στὴν πληγωμένη καρδιά της. Εἶναι τόσο ἐπισκόλο λοιπὸν ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν θύμῃ της ἕνα πνεῦμα ἀνάξιο τῆς σκέψεώς της.

Μὰ τότε τί ζητοῦσε ἀπὸ τὸν ἀδιάφορον καὶ ἀστατον ἄνδρα. Αὐτὸν ποὺ δὲν ἀγάπησε καὶ δὲν πόνεσε ποτέ τὴν καρδίαν της; Καὶ ὅμως ζητοῦσε πολλὰ...

Πρὶν ἀπὸ ὅλα τὴν χαμένην τῆς ἀγάπην. Ζητοῦσε ἀνάμνησιν τῆς ἀγάπης καὶ τὸν λησμονήσῃ νὰ μὴν θυμᾶται τίποτε. Καὶ νὰ μὴν θαρρῇ πλέον τὴν ζωὴν της. 'Αραγε...

ΒΙΛΛΥ ΦΡΙΤΣ. — Τὸ ποιήμα σας ἐντελὸς παιδαριώδες. Καὶ ὡς χρόνως ἀτεχνόν. 'Εκείνη ἡ «θ α λ π ρ ῆ» τῆς θάλασσας εἶναι κατὰ κτικῶς ἐξωφρενική. Νὰ ἐπρόκειτο τοῦλάχιστον γιὰ κανένα πρᾶγμα ἢ φέρ. 'Ιδοῦ, τέλος καὶ τὸ ποιήμα:

ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

Θάλασσα πόσο σ' ἀγαπῶ!

Πῶς θάθελα μαζί σου

νὰ διάβαιν' ἢ ζωοῦλα μου

κοντὰ στὴν θαλπωρὴ σου

Νὰ θυθισθῶ στὰ πέλαγα

νὰ νοιώσω τὰ φιλιὰ σου

καὶ νὰ περάσω τὴ ζωὴν

μέσ' τὴν ὕγρην ἀγκαλιά σου

Μέ μιά μικρὴ θαρκοῦλα

δολοευκὴ γοργή

καὶ τοῦ μπᾶτῃ τὴν πνοῦλᾱ

σὲ ζαφειρένια γῆ...

Κοντολογίᾳ: Μὴ γράφετε στίχους. Δὲν σὰς βοηθοῦν καθόλου στὴν ποίησίν σου.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΠΟΙΟΝ. — Τὸ ποιήμα σας, τὸ πρᾶγμα, κακὸτεχνόν καὶ ἀνεπιτυχές. 'Ιδοῦ:

ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΘΗΤΙΚΑ

Κοντεύουν νὰ περάσουν

κι' αὐτὲς οἱ ἐξετάσεις

εἶναι σπουδαῖα πράγματα,

μιά τῆς ζωῆς μας στάσις!

Τί ἔγραψα; σὰν πέρυσιν

καὶ κάτι παραπάνω

μ' ἂν ἀποτύχω πάλι πιά

δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

«ὦ! καλῶς ὀρίσατε

τί γίνεσθε; τί νέα;

Πῶς πῆγαν ἐξετάσεις σας

πὶ κάνατε στ' ἀρχαῖα;

Πῶς γράψατε;... καλὰ;

Λατινὰ τί θέμα;

... καὶ τί ἀποτύχατε;

δὲν τὸ πιστεύω. Ψέμμα...

Τί ἔκανες, ποὺ γύριζες;

δὲν ἔγραψες ἀρχαῖα;

μ' ἂν ἀποτύχεις πάλι πιά

ποῦ... σ' ἄφην' ἢ παρέα!...

ΓΟΗΤΕΣ ΚΑΙ ΓΟΗΣΣΕΣ

Ὁ περίφημος γῆς τοῦ κινηματογράφου 'Ερὸς φλὺν στὰ λουτρά του τῆς Σάντα Μόνικα. Ὅπως βλέπετε, ὁ 'Ερὸς φλὺν εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἀεικίτους ἀστέρους τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐνα νέο ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου: Ἡ Μαίρη Λέιν, θαύμα λυγρότητας, γλυκύτητας, γοητείας.

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΑΧΜΕΤ

(Συνέχεια από τη σελίδα 46)

τὸ κουράσω, τοῦ δήλωσε ἐκείνη μ' ἀδιαφορία.

Καὶ τὸν ἀποχαϊρέτησε μ' ἕνα «εἰρηνικὸ χαμόγελο». Ὁ Μάριος ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα ἔπεσε σὲ σκέψεις. Κάθε ὥρα, κάθε στιγμή σκεφτόταν τ' ἄλογό του. Γι' αὐτὸ ἀναγκάζονταν νὰ τριγυρνᾷ ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Μπιαρίκ. Ἄλλοτε πάλι μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἤθελε νὰ τοὺς ἰδῇ τραγουῖσε γραμμὴ στὸν σταῦλο κι' ἔμενε μὲ τὸν «Αχμέτ» συζητώντας μαζὺ τοῦ δλόκληρης ὥρες.

Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ὅμως δὲν ἄργησε νὰ κινήσῃ τὴν συμπάθειαν τῆς Τζούλιας. Σιγά-σιγά μάλιστα ἄρχισε ν' ἀγαπᾷ τὸν «Αχμέτ» καὶ νὰ τὸν περιποιῆται. Μιά μέρα μάλιστα γιὰ χατήρι τοῦ ἐγκατέλειψε τ' αὐτοκίνητό της κι' ἔτρεξε μαζὺ τοῦ μὲ χαρούμενα ξεφωνητὰ στὸ δάσος. Μὰ ἐκεῖ, σὲ μιὰ στιγμή πού δὲν πρόσχε κυλιστικὴ καταγῆς μαζὺ μὲ τ' ἄλλο. Τὸ πείσιμο ἦταν δυνατό. Τὸ χέρι τὸ μὲτωπό της καὶ τὸ στήθος της πληγώθηκαν. Μὰ καὶ τὸ πόδι τοῦ «Αχμέτ» ἦταν τραυματισμένο.

Ἡ Τζούλια πού εἶχε τρυφερὴ καρδιά λυπήθηκε αὐτὸ τὸ ὥμορφο ζῶο πού τὴν κυττοῦσε μὲ πόνο σὰν νὰ τῆς ζητοῦσε βοήθεια. Κ' ἡ Τζούλια ἀψηφώντας τις πληγές της πού ἔτρεχαν ἄφθονο αἷμα ἔσκισε τὴν τουαλέττα της, ξέπλυνε μὲ λίγο νερὸ τὸ πόδι τοῦ ἀλόγου κ' ὕστερα ἄρχισε νὰ τὸ δένη. Ἦταν τόσο ἀπορροφημένη ὅμως ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπασχόλησιν καὶ τὴν προσπάθειάν της νὰ συγκρατῇ τοὺς πόνο της, πού δὲν ἄκουσε θήματα πού πλησίαζαν. Καὶ ξαφνικά ἔνοιωσε κάποιον νὰ πιάνῃ τὸ πόδι τοῦ ἀλόγου της καὶ νὰ τῆς λήξῃ μὲ συγκίνηση:

— Μπορὼ νὰ σὰς βοηθήσω, ἀγαπητὴ μου Τζούλια... Μπα! Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ κι' ἐσεῖς εἰσάστε πληγωμένη!... Ἀφήστε με νὰ σὰς περιποιηθῶ... Τί τρέλλες κάνετε πάλι σήμερα;

Ἦταν ὁ Μάριος.

— Τὸν «Αχμέτ»... Βοηθήστε με νὰ δέσω τὸ πόδι τοῦ «Αχμέτ», εἶπε μ' ἀπλότητα ἐκείνη. Δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι αὐτὸ τὸ ζῶο ὑποφέρει!...

Ὁ Μάριος Μπαρκελὸν σκούπισε μὲ τὴν ἀνάποδὴ τοῦ χεριοῦ τοῦ ἑνὸς ἁκροῦ. Ἐπειτα ἔσκισε τὸ πουκάμισό του, ἔφερε ὀρόσο νερὸ ἀπὸ τὴν πηγὴ κι' ἄρχισε νὰ περιποιῆται μὲ σοφὰρτότητα τὰ τραύματα τῆς Τζούλιας. Ἐκείνη, μ' ἕνα χαμόγελο εὐχαριστήσεως εἶχε ἀφεθῇ στὶς περιποιήσεις του. Ἡ καρδιά της εἶχε νοιώσει μιὰ δυνατὴ συγκίνηση.

— Καὶ τώρα, τῆς εἶπε ὁ Μάριος, ὅταν ἔδεσε τὰ τραύματά της, πρέπει νὰ σὲ πᾶω στὸ σπίτι μου. Εἶνε πιὸ κοντὰ ἀπὸ τὸ δικό σου. Ἐκεῖ θὰ σὲ περιποιηθοῦν καλλίτερα...

Καὶ δίχως νὰ περιμένῃ τὴν συγκατάθεσιν της τὴν σήκωσε στὰ δυνατὰ χέρια του καὶ τὴν ἔπρεπε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ Τζούλια σὰν ναρκωμένη ἀπὸ μιὰ δυνατὴ εὐτυχία πού πλημμύριζε τὴν καρδιά της ἀκούμπησε τ' ὥμορφο κεφάλι της στὸ στήθος τοῦ καὶ πέρασε τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ τοῦ.

Καὶ ξαφνικά τὸν κύτταξε μὲ τρυφερότητα κατὰματα καὶ κόλλησε τὰ χεῖλη της πάνω στὰ δικά του.

Ὁ Μάριος δὲν εἶπε τίποτε. Βάδιζε μὲ ζωηρὸ κ' ὑπερήφανο βῆμα σέρνοντας ἀπὸ τὰ λουριά καὶ τὸν «Αχμέτ». Κι' ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι τοῦ τράβηξε ὀλόσιαν στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας του, ἄφησε τὴν Τζούλια μὲ προσοχὴ ἔπάνω στὸ κρεβάτι κι' ἔπειτα κυττάζοντας τοὺς γονεῖς τοῦ πού εἶχαν μαρμαρώσει ἀπὸ τὴν κατὰπληξιν τοῦς σ' αὐτὸ τὸ θέμα πού ἀντίκρυζαν ξαφνικά τοὺς δήλωσε μὲ σοβαρότητα:

— Σὰς ἔφερα τὴ γυναῖκα μου νὰ τὴν περιποιηθῇ...

Κι' ἔπειτα ἔφυγε διασπαστικὰ γιὰ νὰ τρέξῃ μὲ τὸν «Αστάρ» πρὸς τὰ λειβάδια. Καταλάβαινε ὅτι πνίγονταν ἀπὸ τὴ μεγάλη εὐτυχία τοῦ κι' ἔκλαιγε καὶ γελοῖσε σὰν τρελλός.

Ὁ «Αχμέτ» εἶχε γίνῃ, ὅπως καταλαβαίνετε, ὁ ἀκούσιος συνένοχος τῶν γονέων τοῦ Μαρρίου. Εἶχε κερδίσει τὴν ἀγάπην τῆς Τζούλιας κ' εἶχε κάνει τ' ὥμορφο αὐτὸ παλληκάρι καὶ τὴν γοητευτικὴ μαρκησία ν' ἀγαπηθοῦν μ' ὅλη τὴν δύναμιν τῆς καρδιάς τους, κι' ὡς τὰ σήμερα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτοὶ οἱ ἰδὺ νεοὶ ζοῦν εὐτυχισμένοι.

Α. ΚΑΒΙΚΙΟΛΙ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ Ἡ ΡΟΒΕΡΤΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 23)

στόμα σας, θὰ σὰς σπᾶσω τὰ μούτρα!...

Κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, τὸν πέταξε στὸ διάδρομο. Ὁ Ρολάν, ζαλισμένος, προχώρησε παραπατώντας ὡς τὸ δωμάτιό του, μὰ δὲν πρόφθασε νὰ μπῇ μέσα. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ πόρτα τοῦ σὲρ Κλώντ ἀνοίξε ἀπὸτομα κι' ἔβγαλε σὺμα μὲ μιὰ μὴν πωτίζαμα ὥρμης ἔξω.

— Βοήθεια! Βοήθεια! οὐρλιάζε ὁ σὲρ Κλώντ. Ἐνὸς τοῦφέκι!

Ὁ διάδρομος γέμισε ἀμέσως ἀπὸ κόσμο. Ἡ λαϊκὴ Μάλλινερ φεροῦσε μιὰ ροζ πωτίζαμα. Τρεῖς καλεσμένοι ἦσαν τυλιγμένοι στὰ πενιουάρ τοῦ λουτροῦ. Ἡ Ροβέρτα, ὅπου εἶπαμε, φεροῦσε πράσινη πωτίζαμα. Καὶ μόνο ὁ Ἄρτσιμπαλντ, ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος ἦταν ἀκόμα ντυμένος. Ὁ σὲρ Κλώντ λοιπὸν, κατὰχλωμος, προσπάθησε νὰ διηγήσῃ τὴν ἱστορία του.

— Ἐνα φεῖδι; ἀπόρησε ἡ λαϊκὴ Μάλλινερ.

— Μάλιστα, ἕνα φεῖδι. Τὴ θεοαῖωσε ὁ σὲρ Κλώντ.

— Στὸ κρεβάτι σας;

— Μάλιστα, ἀνάμεσα στὰ σεντόνια.

— Εἶναι πολὺ περίεργο!

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ σὲρ Κλώντ εἶξε τὸν Ρολάν ἀπὸ τοὺς ἄλλους καλεσμένους.

— Αὐτὸς τὸ ἔβαλε! φώναξε μὲ λύσσα. Τὸν θρῆκα κρεμμένο στὸ δωμάτιό μου!...

Ὅλοι γύρισαν καὶ κύτταξαν μὲ γουρλωμένα μάτια τὸν Ρολάν. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν θὰ ἔκανε τὴν ἀνανδρία νὰ τὸν δώσῃ τὴ Ροβέρτα. Ἐσκυψε λοιπὸν τὸ κεφάλι καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

— Ὁ μίστερ Ρολάν Μόρεσμπυ, εἶπε τότε ἡ λαϊκὴ Μάλλινερ δὲν ἔχει φεῖδια. Εἶναι ἕνας γνωστὸς συγγραφέας καὶ ἕνας διαπρεπὴς κριτικός. Καὶ οἱ διαπρεπεῖς κριτικοὶ κουβαλοῦν μαζὺ τοὺς φεῖδια, ὅταν εἶναι καλεσμένοι ἐξοχῇ...

— Συγγνώμη, μιλαῖδη... Ἐκανε δεῖλὰ τὴν ἰδία στιγμήν ὁ Ἄρτσιμπαλντ, ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος. Ἐχὼ τὴν ἐμπειρία ὅτι ὁ μίστερ Μόρεσμπυ εἶχε μαζὺ τοῦ ἑνὸς φεῖδι. Μαζὺ μὲ τὴν βαλίτσα του, ἔφερε ἀπὸ τὸ Λονδίνο καὶ ἕνα κουτί φάρμακων καὶ ἕνα ζωντανό. Αὐτὸ τὸ πρόσφερε ὁ Τόμας, ὁ πηρέτης πού ἀνέβασε τὰ πράγματά του ἀπὸ τὸν μάρτιό του...

Ὁ Ρολάν κατάλαβε τότε, ἀπὸ τίς ματιές πού τοῦ ἔβλεπον ὅλοι ὅτι ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ. Μὰ τί μπορούσε πλεονάζει; Μ' ἕνα πῆδημα θρέθηκε μέσα στὸ δωμάτιό του καὶ κλείωσε τὴν πόρτα.

Ὁ διάδρομος ἀναστατώθηκε γιὰ λίγο ἀπὸ τίς φωνές. Ἐπειτα, ὅλη ἡσύχασαν καὶ ἔξαπαύσαν στὰ δωμάτια τους. Μέσα τότε στὴ σιωπὴ, κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ.

— Ποῖος εἶναι; φώναξε ὁ Ρολάν, νομίζοντας ὅτι ἔπρεπε νὰ σὲρ Κλώντ γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

— Ἐγὼ εἰμαι, κύριε... Τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἄρτσιμπαλντ.

— Τί θέλεις;

Ἡ πόρτα μισάνοιξε καὶ παρουσιάστηκε ἕνας ἀσπύριος δίσκος. Ἐπάνω στὸ δίσκο ἔσφαδαζε κάποιον παρὰ γὰρ δίσκος. Τὸ φεῖδι τοῦ κυρίου! Ἐκάνε ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος. Καὶ τὸ πέταξε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὁ Ρολάν τότε, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπόγνωση τοῦ, ἀπὸ τὸ ἀδιάρρηχό του καὶ τὸ καπέλλο τοῦ καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Εὐτυχῶς, πρόλαβε τὸ τελευταῖο τραῖνο κ' ἔφυγε ὅπου σὲ ἔθλια χάλια στὸ Λονδίνο.

Μὰ εἶχε πάρει κιόλας τὴν ἀπόφασιν τοῦ. Καὶ τὸν γέμισε τῆς ἄλλης ἡμέρας ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἦταν ἑτοιμος νὰ παντρευτῇ τὴν Ροβέρτα Μάλλινερ. Γιατί, ἀπλούστατα, τρελλότατος ἦταν ἀπ' ὅσα συνέβησαν μὲ τὸ καταραμένο ἐκεῖνο φεῖδι.

Π. Γ. ΓΟΥΝΤΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁμορφιά δὲν σημαίνει βάψιμο

Ἐκείνη ἀντελήφθη ἀμέσως τί ἐννοοῦσε ὅταν τῆς εἶπε: «Δὲς ἐκεῖνα τὰ κακοβαμμένα χεῖλη!» Οἱ περισσότεροὶ ἄνδρες ἀπεχθάνονται τὸ ἀκαλαίσθητο βάψιμο. Νὰ γιὰ τί τόσες γυναῖκες προτιμοῦν τὸ κραγιὸν TANTZ. Δὲν σὰς προσοδίδει ἐκεῖνο τὸ «βαμμένο» ὕφος διότι δὲν εἶναι βαφή. Τὸ TANTZ ἀναδεικνύει τὸ φυσικὸ σας χρῶμα... δίδει στὰ χεῖλη σας δροσερότητα, σὰς κάνει πιὸ ἐλκυστικὴ. Γιὰ ὅσες προτιμοῦν περισσότερο χρῶμα ἰδίως γιὰ τὸ βράδυ ὑπάρχει εἰδικὸ κραγιὸν TANTZ.

ΚΟΤΙΑΧΤΑ: Χεῖλη δίχως κραγιὸν φαίνονται ξεθωριασμένα.

ΒΑΜΜΕΝΑ: Χεῖλη πασαλειμμένα μὲ βαφή φαίνονται ἀφύσικα.

TANGEE: Τονώνει τὸ φυσικὸ ροδινὸ χρῶμα τῶν χειλέων σας.

Τὸ καλλίτερο Κραγιὸν τοῦ Κόσμου
TANGEE
Καταργεῖ τὸ «βαμμένο» ὕφος

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 • ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 28.104

COTY

PARIS

Γνωρίζοντες ὅτι... Ἀρώματα φίγα καὶ δοκιμασμένα καλλυντικὰ εἶναι ΜΟΝΟΝ ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ. Οἱ οἱ οἱ ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν Παρισίων. Εἰδικὸς ΤΕΧΝΙΤΗΣ καὶ προσωπικὸν ἔργον εἰς τὴν τελειότεραν συλλογὴν καὶ οἱ φθηνὲς τιμὲς Εἶναι ΜΟΝΟΝ Ο ΚΟΤΥ.

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ

Δι' ὅλα τὰ γεῦστα δι' ὅλα τὰ σπέρτα.

Χωρὶς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλλα τοῦ Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν Παρισίων. Εἰδικὸς ΤΕΧΝΙΤΗΣ καὶ προσωπικὸν ἔργον εἰς τὴν διάθεσιν σας εἰς τὸ ἰδιαιτέρον τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ελαστικὲς νέας παραλαβῆς ἐντελὲς ἀδιέρπτες καὶ ἐπίδεσμοι Ideal, Velpeau κτλ.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ

Μητροπόλεως 14α Τηλ. 25-733

Ἰδιαιτέρον νυχτερινὸν τμήμα κοπτικῆς λειτουργεῖ διὰ τὰς ἐργαζομένας 8-10 μ.μ.

Τελειοποιούμεν τὰς μαθητρίδας ἐντὸς

ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

ΕΤΣΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ !...

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

τό «καρμέν» του. Ήταν ένας μουντάρης κι' ένας υποκριτής.

«Γι' αυτό έρχομαι τώρα κοντά σου. Θέλω να με παρηγορήσεις. Εσύ που είσαι τόσο τρυφερός, τόσο ευγενικός, τόσο πονόμυχος.

»Ναι, αγάπη μου Μπόμπι, απεφάσισα να εγκαταλείψω τον άνδρα μου και να σ' ακολουθήσω. Θα πάμε όπου θέλεις εσύ... Θέλω ν' απολαύσουμε μ' όλη την δύναμη της καρδιάς μας τον μεγάλο μας έρωτα. Γιατί τίποτα δεν με νοιάζει πια και τίποτα δεν είναι ικανό να με κάνει ν' αλλάξω σκέψεις. Ένα μόνο ξέρω, ότι σ' αγαπώ. Κι' ο έρωσ μου είναι τόσο φλογερός που δεν μπορώ πια να τον κρύψω μέσα στην ψυχή μου. Γι' αυτό σου στέλνω αυτό το γράμμα. Δεν μου είναι δυνατόν δέ να περιμένω απάντησή σου. Πνίγνομαι από την επιθυμία να σε σφίξω μια ώρα άρχητερα στην αγκαλιά μου.

«Α! δεν μπορείς να φαντασθής αυτήν τη στιγμή πόσο είμαι ξετρελαμένη μαζί σου. Είμαι τόσο ευθυμική και τόσο καλή. Που θα ήθελα να βοηθήσω όλους υποφέρουν. Νά, ακριβώς απέναντί μου κάθεται και γράφει μια ξανθή κυρία. Τό πρόσωπό της είναι χλωμό, τὰ μάτια της δακρυμένα και τὰ χείλη της σφιγγονται για να μη προδώσουν τον θρήνο της καρδιάς της. Έχω τό προαίσθημα, ότι γράφει σ' έναν άπιστο άνδρα, τον όποιον αγαπώ. Είμαι θέσση, μάλιστα, ότι από πείσμα προκείται να κάνει μια τρέλλα. Θεέ μου! Γιατί να μην είναι ευτυχισμένοι όλοι οι άνθρωποι; Γιατί να μην είναι ευτυχισμένοι όσο είμαι εγώ, όσο θα είμαστε κι' οι δυο έπειτα από λίγες μέρες μόλις κατορθώσω να δραπετεύσω από το σπίτι μου... Είμαι τόσο δική σου, Μπόμπι, και σ' αγαπώ τόσο πολύ που θα μου επιτρέψεις να μεταχειρίζομαι πια τό μικρό σου όνομα. Γι' αυτό σου στέλνω χίλια φιλά και υπογράφω για πρώτη φορά, με συγκίνηση...

ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΝΤΥΒΑΛ

Τὰ δυο δελτάρια διπλώθηκαν κολλήθηκαν, τοποθετήθηκαν πάνω τους τὰ γραμματόσημα και ρίχτηκαν στο κουτί. Έπειτα ή δυο γυναίκες χαϊρέτησαν ή μια την άλλη μ' ένα τυπικό χαμόγελο και τράβηξε ή κάθε μια τον δρόμο της... Ή ξανθή γυναίκα για τό σπίτι της μητέρας της κι' ή μελαχρινή για τού άνδρός της.

Τήν άλλη μέρα ο ταχυδρόμος χτύπησε την πόρτα τού αριθμού 75 της οδού Ντωμπινύ.

— Δυο γράμματα για τόν κ. Ρομπέρ Ντυβάλ, είπε και τὰ έδωσε στην θυρωρό.

Εκείνη ανέθηκε στο διαμέρισμά του. Ο Ντυβάλ όμως δεν ήταν εκεί πέρα. Είχε φύγει πρό μιάς ώρας προς άγνωστη διεύθυνση με μια γοητευτική Ρωσίδα... Ένα εξαιρετικό πλάσμα, μια πωλήτρια σ' ένα κατάστημα ειδών πολυτελείας. Ο Ντυβάλ ήταν ξετρελλαμένος μαζί της. Τήν λάτρευε. Και τώρα χαϊρόταν την ευτυχία του σ' ένα τράινο ή σ' ένα θαπύρι, δίχως να φαντάζεται ότι τόν περιμεναν στο διαμέρισμά του δυο επιστολικά δελτάρια, δυο μικρά επιστολικά δελτάρια γεμάτα πόνο κι' έρωτα, ευτυχία και παραπομπή !...

ΖΩΡΖ ΜΠΡΕΤΟΝ

Ο ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪ ΜΠΛ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 18)

τροφιά σας, μην αναβάλετε την γνωριμία της. Προχωρήστε στο σκοπό σας. Και θα ιδήτε ότι θα κερδίσετε τό παιγνίδι σας. Στις γυναίκες αρέσουν πάντα οι τολμηροί άνδρες.

Πολλοί φίλοι μου επίσης μου γράφουν ότι δεν μπορούν να κοιμηθούν. Ο έρωσ τους, τους βασανίζει. Τους διώχνει τόν ύπνο από τὰ βλέφαρα. Τους αναγκάζει να σκέφτονται όλες τις αποτυχίες τους στη ζωή. Όταν δε σηκωθούν τό πρωί δεν έχουν κέφι για να εργασθούν. Έ, λοιπόν, όλα αυτά περνούν με λίγη καλή θέληση: Μόλις πέσετε στο κρεβάτι σας να λησμονήσετε τὰ πάντα: «Τώρα, θα πητε, θα κοιμηθώ. Αύριο σκεφτόμαστε τι πρόκειται να γίνει.» Γιατί, πρέπει να ξέρετε ότι ο κανονικός ύπνος είναι απαραίτητος για την διατήρησι της ανηρότητός σας.

Επίσης μην είσατε υπερβολικός ούτε στην εργασία σας, ούτε στις αίσθηματικές σας εκδηλώσεις. Ή πολλή δουλειά δεν είναι πάντοτε καλή. Κ' ή πολλές εκδηλώσεις κάνουν τις γυναίκες να σας θεωρούνται μια ώρα άρχητερα.

Κυττάτε επίσης διαρκώς μπροστά. Ή πραγματική αξία ενός ανθρώπου δεν είναι να επιτυγχάνη μόνον στις δουλειές

του, μά και να προβλέπη την εξέλιξί τους.

Μην έννευρίζεσθε ποτέ. Ούτε κι' όταν ή γυναίκα που λατρεύετε, σας κοροϊδέψη. Διατηρήστε την απάθειά σας και την άδιαφορία σας. Αυτό θα σας κάνει να επιτύχετε καλύτερα την εκδίκησή σας.

Και τέλος πρέπει να ξέρετε καλά τις γυναίκες πριν τους άφοσιωθήτε. Έτσι δεν θα θρεθήτε πρό εκπλήξεων. Μά ο πωσδήποτε μη τούς φανερώνετε τόν άλληνό χαρακτήρα σας. Καλλίτερα να σας θεωρούν σκληρόκαρδο, άκατάστατο, ψυχρό, άδιάφορο, παρά να ξέρουν ότι είσατε σκληρός της γοητείας των. Γιατί τότε, αλλοιμονό σας. Αυτές θα ήναι πρωταγωνίστριες στην ιστορία τού έρωτός σας. Κι' έτσι οι φτωχοί και τραγικοί «κομπάρσοι.»

Όπως βλέπετε τό μυστικό της επιτυχίας τού Κλάρκ Γκέϊμπλ είναι απλούστατο. Δεν έχετε παρά ν' ακολουθήσετε λοιπόν τις συμβουλές του για να επιτύχετε κι' εσείς στη ζωή και στόν έρωτα.

ΑΝΤΡΕ ΜΑΖΕ

Ο ΛΗΣΤΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

τό κεφάλι σκυμμένο. Ήταν σκεπτικός και είχε τό ύφος τού ανθρώπου, ο όποιος μ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατορθώνει να αποφύγη τις κακοτυχίες. Σήκωσε, τέλος τό κεφάλι του θλιβερά και είπε στόν Έγκνεν:

— Τώρα είμαι υποχρεωμένος να σας σκοτώσω ! ! !

Ο βιομήχανος δεν έδωσε σημασία στην άπειλή, γιατί το ύφος τού ανθρώπου που την έξεστόμισε, δεν ένέπιε καθόλου τόν τρόπο.

Ξεθαρρεμένος σήκωσε τὰ μάτια του με έλπιδα. Μά μόλις άτένισε τόν ληστή, έθγαλε μια κραυγή τρόμου. Είχε χάσει τὰ μάτια του μια άμετάκλητη άπόφασι. Κατάλαβε ότι καμιά έκκλησι, καμιά παράκλησι δεν θα μπορούσε να τού ξυπνήση τό αίσθημα τού οίκτου. Ξαφνικά φάνηκε τό πνεύμα του από μια σκέψη:

— Έκατό χιλίδες... διακόσιες... τριακόσιες χιλίδες... είπε. Να σας δώσω έπιταγή στην «Κρεντί - Λουναί». Δεν την είδοποίησα... Πριν φύγετε δέστε με και φιλώστε με...

Ο ληστής ούρλιαξε άγανακτισμένος:

— Πόσες φορές πρέπει να τό λέμε; Σας έξήγησα ότι δεν είναι ζήτημα χρηματικό, ούτε ζήτημα εκδίκησης, αλλά άναπότρεπτη ανάγκη! Δεν καταλαβαίνετε, δεν θέλετε να τό καταλάβετε; Μπορούσα να σας πάρω όσα θέλω, ύστερα να σας σκοτώσω πάλι. Μά είμαι ληστής, δεν είμαι άτιμος ! ! !

Προχώρησε δυο βήματα και πρότεινε τό περιστροφικό στόν Έγκνεν, ο όποιος είχε παραλύσει από τόν τρόμο και δεν έκανε κανένα κίνημα για να υπερασπίση τόν εαυτό του. Μονάχα με φωνή πνιγμένη μουρμούριζε:

— Όχι, όχι, όχι, όχι ! ! !

Ο ληστής τράβηξε την σκανδάλη !

— Πρέπει να πληρώνουν οι άτιμοι ! μουρμούρισε. Και σιγά-σιγά βγήκε άπ' τό δωμάτιο...

PIERRE BOULEAU

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 24)

φής καταφεύγουμε στο περιοδικόν, με τό όποιον και νουμε τό πρόβλημα. Τελευταίως μάλιστα παρατηρείται ή προσφορά φιλολογικών βιβλίων ηξέληθη πολύ. Όσοι έχουν, σπεύδουν να τὰ ξεπουλήσουν όσα-όσα ίσως να ξεοικονομήσουν τό αντίτιμον τού εισητηρίου στόν κινηματογράφο ή δεν ξέρουμε ποιās άλλης έλαφρής πνευματικής τέρψεως. Ή καυμένη ή φιλολογία είναι τόσο άναρχή

Άλλά και πολλοί τών λογίων μας πωλούν τὰ βιβλία όποια κατά δεκάδας τούς στέλνουν «τιμής ένεκεν» συγγραφείς και εκδότες. Τί να τὰ κάνουν;

Ο ποιητής μάλιστα κ. Γ. Δροσίνης είπε σχετικώς αστεγ:

— Μας στέλνουν οι συγγραφείς τὰ βιβλία τους «τιμής ένεκεν» και τὰ πωλούμε στους παληατζήδες... μισοί μ' ής ένέκεν ! ! !

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

Κανείς δεν είναι δυνατόν να σας φέρη αντίρρησης! ΑΒΑΦΑ ΧΕΙΛΗΝ στην σημερινήν εποχήν είναι

ΧΕΙΛΗ ΑΤΟΝΑ — ΝΕΚΡΑ
Μη λησμονήτε ότι τό ώραϊον στόμα πρώτον φαίνεται εις ένα ώραϊον πρόσωπον.

Πρός τούτοις σας συνιστώμεν ιδιαιτέρως τό

ΓΝΗΣΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ

“ZANDE”

Τό «ZANDE» με την άνωτερότητά του θα σας γίνη για πάντα ο άχώριστος σύντροφος.

Ζητήσατέ το έπιμόνως καθ' όλην την Ελλάδα.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΗΝ ΜΑΡΚΑ “Z A N D E”.

Γενικός Άντιπρόσωπος

ΠΡ. Ν. ΣΑΧΙΝΟΓΛΟΥ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Άθηνών—Πειραιώς
προς εύκολίαν τού κοινού

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ έδρς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, έδρς Πατησίων άριθ. 165

ΚΥΤΕΛΗΣ, έδρς Κυψέλης άριθ. 86

ΚΑΛΙΘΕΑΣ, Λεωχάρους Θησέως άριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, έδρς Ευτυχίδου

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομυχήλη και Καλλιδρ-

μίου.

ΠΛΑΚΑΣ, έδρς Καπνικαρέας άριθ. 37

ΚΟΛΩΝΟΥ, έδρς Συρράκου, πλησίον σταθμού ΣΒΑΠ

— ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, έδρς Πειραιώς 79 πλησίον Λαχανα-

γοράς.

ΒΛΕΗΣ, έδρς Άριστοτέλους 15α

Π. ΗΡΩΩΝ, έδρς Καρσιόκην 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, έδρς Άχαρνών 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, έδρς Άχελώου και Άλατοάτων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρής Στοας άριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, έδρς Άγ. Διονυσίου και Ψα-

ρνών.

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Άντιοχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συνελλασσόμενα με τό πλησιέστερον συνδικα-

τικόν παράρτημά μας άποφeyετε τὰ έξοδα και την

αγορασίαν της μεταβάσεως εις τό κέντρον.

ΤΑ ΣΤΙΛΠΝΑ ΔΟΝΤΙΑ ΔΙΔΟΥΝ
ΛΑΜΠΡΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Με «ΚΟΛΥΝΟΣ» και σεις θα
αποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

Είναι τόνον εύκολο όταν χρη-
σιμοποιήτε “ΚΟΛΥΝΟΣ”...
Ή “ΚΟΛΥΝΟΣ”, προσδίδει εις
τά δόντια γοητεϊαν εύχάριστον
εις τό βλέμμα.

Μη λησμονείτε, ότι ή “ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ”, είναι ή πλέον άποτελε-
σματική. Διαρκεί δυο φορές
περισσότερον από τις ΚΟΙΝΕΣ
όδοντοκρέμες, διότι χρησιμο-
ποιείτε μόνον τό ήμισυ της πο-
σότητος από οϊανδήποτε άλ-
λην. Δοκιμάσατε την τεχνικήν
της ξηράς φέκτρας με έν και
ήμισυ εκατοστόμετρον “ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ”. Θα έκπληγάτε από τά
άποτελέσματα.

Ετιμήθη εις την Χ και ΧΙ

Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλο-

νίκης με Μέγα Βραβείον

εκτός Συναγωνισμού.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικού, τε-
λευταία μοντέλλα με τας κάτωθι τιμας:

	τό ζεύγος δρχ.	850
18 Καράτ.	>	>
14 >	>	700
12 >	>	650
10 >	>	600
8 >	>	500
6 >	>	425

Άγοράζομεν διάφορα κοσμήματα.
Τελευταί και ήγγυμένη έπισκευή όρο-
λογίων διά 3 έτη. Έξαιρετική είδική
της διά έπισκευής όρολογίων αμερι-
κανικών Γόλθαμ, Έλτζ, Έλνιντς,
Ζενίθ, Ωμέγα, Λοζίν, Έπίσης άρί-
στησαν τὰ τελευταία μοντέλλα δι' άν-
δρικά δακτυλίδια Σμόλτα.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8, Τηλέφ. 28-407 και
Πανεπιστημίου 50 Τηλέφωνον 20-441.

(παρά την Όμόνοισαν)

ΝΙΚΟΣ Γ ΜΠΑΛΑΝΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Τ' Εσωτερικός Νοσημα-
τισμού Α. Συγγρού
Δερματικά - Γυναικολο-
γικά.
Κοιμουνδούρου 21 - Αθή-
ναι
(Έναντι Βας. Θεάτρου)
10112-1112 π.μ. 5-8 π.μ.
Τηλέφ. 52-623

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Επί Ιεβελιαν έπιμελήτης της
ιδιαιτέρας Κλινικής τού καθη-
γητού κ. Γ. Φωτεινού, δέχεται
έδρς Κεφαλληνίας και Τεγά-
ας 1.

Ώραι 8-11 και 4-6
Άριθ. Τηλεφ. 80215

Πάνοι
διακρίνεται
μέ τα ἴσα
ματα τῶν
τασμάτων

α σοι Ζωογονη
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

